

Výpoved'

<https://vypoved7.webnode.sk>

Nikdy pred tým som rozchod nezažil a bolo to skutočne strašné. Žiaden spánok, žiadna chuť do čohokoľvek. Keď sa s tým niekto stretol vie o čom hovorím a ak nie nemá zmysel to podrobnejšie rozpitvávať. Bolo to hrozné ako smrť a bolelo to ako infarkt. Každá skúsenosť vás mení a čím je intenzívnejšia tým vás mení viac. Vtedy som zažíval hrozné časi. Stalo sa to v auguste 2007 a vôbec to nebolo nečakané. Jediné čo som vedel bolo, že je to moja chyba. Z informácii, ktoré sa zaoberajú problematikou som vyčítal svoje medzery a nedostatky. Nech je ako je, nehodili sme sa k sebe. Tak ako moji rodičia majú problémový vzťah, ktorý už keď sme boli malí prerástol do povinnosti, aj jej rodičia bojujú s podobnými problémami a mi ako deti svojich rodičov sme odkopírovali podobnú schému. Nerozprával som sa s ňou, neriešil svoje problémy. Ved' som ani nevedel čo chcem. Bola to len práca cez týždeň, opak takej ktorú som si vysníval a teda, že peniaze sú len vedľajším produktom, cez víkend alkohol a občas tráva. Nemalo to smer ani zmysel. Som oneskorený vo všetkom. Neskoro som dospel, našiel si dievča a mal prvý vážny vzťah. Naše cesty sa začali rozchádzať dávno pred tým ako k tomu došlo. Ja som nemal nič iba ju a ona mala mňa a svoju budúcnosť. Rozchod bola rana vytriezvenia. Vďačil som jej za veľa. Dostala ma z drog, nie však donucovaním ale tým aká bola umiernená. Človek si takto uvedomuje tú obeť, bolesť druhého čo mu v konečnom dôsledku pomôže nakloniť váhy. Začne žiť pre niekoho. Je to len časť skladačky. Tá druhá je žiť pre seba. Bolesť postupne ustúpila a nastúpil tento názor. K drogám som sa nevrátil občas som však húlil a menej pil. Dospel som k názoru, že môj život bude podobný životu môjho otca. Zoderiem sa pre svoje deti a zničím pre svoje nešťastie. Všetko plynulo stereotypom. Práca, zábava, nečinnosť a sledovanie času ako

ohromnou rýchlosťou ubieha a ja viem čo bude nasledovať. Zbadal som budúcnosť a podvedome prijal rozhodnutie.

Pri jednej zo svojich víkendových pitiek som kamarátovi povedal, že potrebujem ísť do kláštora alebo ničo také aby som si usporiadal myšlienky, vyvetral hlavu a zistil ako ďalej. Áno, niečo podobné ma postihlo. Tieto slová boli dôsledkom prijateho rozhodnutia.

Stretol som sa s človekom ktorému brata pred jeden a pol rokom chytili s veľkým množstvom marihuany ešte však nemal ukončený prípad. Tvrdil že má niečo s počítačom, že sa zastaví aby som sa mu na to pozrel. Všetko to bolo banálne a narýchlo. Jeho žena čakala v dobre že nie naštartovanom aute pred domom a ja som sa mu hrabal v počítači. Nikdy pred tým ten hajzel u mňa nebol. Poznám ho od svojich piatich rokov a večne som mal sním problémy. Je to vykradnutá hlava vyrastajúca bez otca myslíaca len na seba. Taký typ čo vykráda susedov a podvádza kamarátov. Mal som sním veľa zážitkov z partii, občas bol veselá kopa. Zobral som ho k sebe domov a odpovedal mu na otázky okrem iného či mám trávu a kde. 25 januára bol piatok, bol som nevyspaný pretože som riešil hlboko do noci problémy s novo zapojeným internetom a ráno vstával o piatej. Cestou z roboty som stretol svoje sestričky, pobehali sme teda po obchodoch ako ináč a šli na nasledujúci vlak. Sedeli sme v meste na stanici vo vlaku keď mi zazvonil telefón. Na druhej strane bola prostredná sestra a hovorila mi že sú u nás policajti a prosila ma aby som prišiel domov. Volal mi aj kolega z roboty, že boli aj tam. Po pravde, neviem veľmi definovať rozpoloženie v ktorom som vtedy bol. Dostal som sa do stavu, kedy mi je všetko jedno aj keď som mal trochu strach. Cesta vlakom bola pomerne rýchla, tých pätnásť minút ubehlo ako voda. Keď sme prechádzali

poza náš dom a ja som videl policajtov všade okolo domu, vedel som že prišiel čas na zmenu.

Z vlaku sme vystúpili hŕba ľudí vracajúcich sa z práce a škôl. Prechádzal som po ulici okolo modrej dodávky s čiernymi sklami a vedel že sú tu pre mňa. Približne v polovici cesty nás obehli, zastavili, vystúpili z nej kukláči a pred davom ľudí zadržali. Dali mi putá, kľakol som si do dodávky a tých pár metrov ma previezli k domu. Brat ako svedok pobehoval s policajtmí po dvore. Zaviedli ma do záhrady. Stála predo mnou vyšetrovateľka, niekoľko policajtov a Boh vie kto všetko ešte. Hovorili mi niečo ako moje práva či čo, čo tu robia-nič si z toho nepamätám. Keď prišla otázka kde mám drogy povedal som im, že stojíme pred nimi. V zemi bol zapichnutý rýľ a mi sme stáli pri ňom. Deň pred tým som totižto šiel vykopať jeden pohár. Policajt zobral rýľ a začal kopať, no po chvíli to vzdal, že tam nič nieje. Odpovedal som mu že hlbšie. Našiel ich.

Neskoršia expertíza dokázala, že šlo o konope s obsahom THC percentuálne od 0,9 do 1,1 v celkovej hmotnosti 1,2 kg. Boli zabalené ešte v baliacej fólii, čo komentoval policajt ako dôvod prečo to nezaňuchal ani pes. Pýtali sa ma na rôzne podrobnosti o pestovaní, kde, ako dlho s kým. Zobrali ma domov a nechali spútaného stáť v kuchyni kým ostatný prehľadávali dom. Bolo to strašné. Celá rodina bola v jednej izbe kým tie kurvy behali po dome a hrabali sa v jej citlivom súkromí. Najmladšia sestra bola v piatom mesiaci, prostredná nevedela pochopiť že momentálne má obmedzené občianske práva, došlo k stretu, ukludňovaní situácie, plač. Bolo to strašné. Zobrali ma na stanicu. Začala výpoveď. Oproti mňa sedel nabitý policajt s vyšetrovateľkou. Keď ten chruňo vedel že to zo mňa nebude musieť páčiť odišiel a ja som dielo skazy dokončil.

Teraz viem, že keby som bol ticho nebol by som v base 80 mesiacov ale len 20. A vraj priznanie je poľahčujúca okolnosť. Tri dni na to som bol na súde, kde sa prejednávalo moje vzatie do väzby. Aby som v trestnej činnosti nepokračoval, tomuto návrhu bolo vyhovené. Pred tým sa ma však sudkyňa judr. Alena Šišková spýtala na mená komu som drogy akože predával, že v opačnom prípade prokurátor nebude môcť pristúpiť k dohode o vine a treste a tak mi ho znížiť. Tie mena som vysypal z rukáva. Svoju situáciu som dosť zľahčoval...?,

240 kilový cigán, ktorého som stretol v Leopoldove a spoznal v ňom človeka, ktorý ma raz zviezol ako stopára z Bratislavy mi povedal že som veľmi dôverčivý. Policajti ktorý ma eskortovali do väzby ma nazvali malým filozofom, ponúkli ma cigaretou a povedali, že podľa toho čo o mne vedia a čo videli na súde to vidia tak na necelé tri roky.

Leopoldov. Vyzlečú vás, všetko prezrú a zapíšu. O všetkom spravia záznam a tiež vám to zoberú. Dajú vám uniformné handry a erárny materiál. Predstavoval som si strašnú dieru no zaviedli ma na hrad (novo vybudovaná budova po vzbure väzňov s najprísnejším zabezpečením) do novej prázdnej cely. Neskôr mi prideliť ďalších dvoch nekonfliktné kamarátske duše, jeden narkoman vyschnutý na kosť a druhý zlodej áut cigán, srandista. Narkomanovi bolo čoraz horšie. Stiahli ho z ulice a tým odrezali od sračiek. Mal zimnicu, bolesti, neustále spal a keď nie tak vyzváňal na hlásku a pýtal si lieky. Po dvoch dňoch nás rozdelili. Ja som šiel na otvorený oddiel tzm. cely boli otvorené od budíčka do večierky, kde boli takzvané ľahšie prípady a prvo-trestanci. V cele nás bolo osem. Človek príde podá si s každým ruku keď je normálny a začne si robiť posteľ a skriňu. Potom si zapáli a odpovedá na všeobecné otázky čím sa hneď zaradí. Ten

najzbehlejší, veliteľ izby mi povedal aby som si podal žiadanku na obálku a známku. Pri písaní mojich údajov sa zarazil a povedal „kámo ty máš dnes narodeniny to musíme osláviť“. Fakt bolo 29.1.2008 a ja som mal práve 26 rokov. Druhý deň si ku mne sadol, zobral trestný zákonník povypytoval sa ma na niektoré hlavné veci a vyčíslil škody. Paragraf mám zatiaľ 4 až 10 veľmi však záleží čo povedia svedkovia a čo je to za trávu. Povedal mi, že sa to dá uhráť aj na dohodu, čo je skutočne tretina zo spodnej sadzby dole a teda 28 mesiacov, no môže to dopadnúť aj horšie a teda 10 až 15 rokov. Vraj najlepšie bude keď všetko odvolám a všetko spochybním, že som vypovedal pod vplyvom látky a tak podobne. Po dvoch či troch týždňoch mi prišla úradná pošta a v nej prekvalifikovanie paragrafu na 10 až 15, pretože svedkovia mnou nahlásený na súde sú maloletý, presnejšie dvaja z nich.

Oneskorený vývoj. Zo základnejl rovno na internát pomaly 100 kilometrov od domu a prakticky prerušil všetky styky so svojimi rovesníkmi. Cez prázdniny zastrčený len v dedine a hral futbal s chalanmi, poprípade bol na prázdninách 300 kilákov od domu. Že som medzi nimi nemal rovesníka, všetko to boli mladší chalani, nebolo prekážkou. V druhom či treťom ročníku som sa dostal k tráve fajčil som ju ale potajme, až neskôr som do toho zasvätil ostatných, neboli slepí. Bolo to neskôr mal som vtedy už okolo 20 bol som von zo školy a poneviera som sa len tak po svete bez ilúzií a plánu. Boli to nevinné žúrky po vonku nahúlených chalanov zabávajúcich sa, rozprávajúcich o filmoch, hudbe, ženách. Nemal som toho veľa, len tak pre seba na rok, ak sme však šli von proste som ich ponúkol, nič som za to nepýtal. Neskôr doniesli oni, keď nemali a ja som nešiel dal som im, doniesli cigarety, občas kilo. Nikdy som si za to nekúpil nový komp, auto, byt, kurvu – „proste veľký Eskobar“.

Týchto chalanov som povedal ako svedkov na súde, pretože mi mali dokázať že niesom tým za koho ma majú. Zbehlí človek v trestnom práve mi ozrejmil, že to nie je môj najväčší tromf v rukáve, ale guľká v hlave.

Moja výpoveď bola postavená na faktoch, prísne pragmaticky, vecne. Chcel som moju obhajobu postaviť, že nie je mojou chybou, že som sa dostal do situácie kde som a ak aj je, nie je treba v tom hľadať žiaden zlý úmysel. Fajčil som to lebo som mal depky. Ponúkal som to chalanom zadara aby bola zábava, keď som si vypýtal nejaké kilo či cigarety tak iba preto aby to nezneužívali. Vôbec v tom nebol duch podnikavosti. Mám rôzne nadania od prírody som ale antiobchodný tip. Vyšetrovateľku mgr. Moniku Páleníkovú zaujímali fakty. Od kedy ste sadil a fajčil, komu ste to predával, koľko krát a za koľko... V tomto duchu šla výpoveď. Aby som teda nepokračoval v trestnej činnosti dostal som vyšetrovaciu väzbu.

Leopoldov basa je veľký objekt. Vid' strýca gúgla. Väzba bola v staršej budove nad ošetrovňou a pod pálkou čo je odvykacie liečenie. Prvý krát som sa stretol s človekom, ktorý nevie písať ani čítať, naučil sa podpísať iba kvôli úradnej pošte. Táto bolestivá procedúra za aplauzu ostatných trvala celú minútu. Maroš mi z úškrnom povedal, že to je nič. Jemu sa vraj stalo, že za ním prišiel človek a hovorí: prosím ťa neviem písať ani čítať, mám ale vonku priateľku a chcel by som jej napísať list. Tak teda ten list na kolene zbúchali a poslali. Keď prišla odpoveď prišiel za ním aby mu ju prečítal. Zobral teda list a začal čítať. Chalanovi po chvíli došlo, že list je v duchu výslovne súkromnom, preto ho schmatol za ruku a došikoval na sprchu aby ich nik nepočul. Keď začal čítať ďalej, milovník mu zapchal za chodu uši aby nepočul ani on.

Boli medzi nami však aj bohatý podnikatelia, študovaní ľudia, kde kto. Obrovský prebytok voľného času a zvykanie si na minimum životného priestoru a súkromia robilo s ľuďmi divy. Ty, čo mali peniaze pili kávu a fajčili, ty čo nemali pili faraky-druhý krát zalievanú kávu a fajčili špaky. Kolovala jediná téma a to výklad trestného zákona a poriadku, obhajoba vlastného činu vkuse dookola len bolo treba nájsť nového človeka nepoučeného a ochotného počúvať. Mať nákup či balík znamenalo problém v podobe dotieravého hmyzu schopného čohokoľvek. Príde prvý po ňom druhý a po ňom zase prvý, potom tretí. Základ je vytvoriť si také podmienky, aby si človek mohol dovoliť povedať nie. Život je škola, mladosť je o padaní a pády sú o učení. Cesta do pekla je vydláždená dobrými úmyslami. Aj keď človek dáva vyslovene nezištne obráti sa to proti nemu. Tento kolobeh sa nemá kde zastaviť. Ak dávate ste svätec, hlupák alebo slabý. Ak ste svätec nemáte žiaden majetok a teda čo je vaše je všetkých, ak hlupák ste vystavený výsmechu a ak slabý ponižovaniu. Veľmi rýchlo si každý uvedomí do ktorej kategórie patrí on aj ten druhý. Vyskúšal som si všetky tri a naučil štvrtú.

Po tprekvalifikovaní sa dostavil exofo a oboznámil ma s mojou nezávideniahodnou situáciou. Zle som vypovedal, svedkovia rovnako tak. S ničím sa neokolkoval a vysypal mi na rovinu, že musím hodiť niekoho do plácu inak dohoda nebude a ja schytám 10 a viac rokov. Na celu som došiel totálne zdevastovaný. Zobral som papier a pero a napísal som sestre list o mojej situácii a obave z trestu. Napísal som jej aký kokot ma zastupuje a že potrebujem právnika.

Dňom, hodinou kedy vám bola obmedzená osobná sloboda vzniká vaša osobná karta do ktorej sa zaznamenáva všetko. Je tam aj záznam či ste vypovedali bez pomoci alebo z pomocou a či

ste niekoho utopili poprípade aj seba. Také typy sú vyhľadávané PBS (preventívno bezpečnostnou službou), ktorá mňa, keďže tento záznam mám a ešte pár ďalších z oddielu si vyžiadala. Osamote vám potom bezpečák vysvetlí, že sú na oddiely rôzne živly a praktiky, ktoré je treba monitorovať a teda hlásiť. Pero, papier, obálka, schránka. Tiež vám vysvetlí, že ste v peknej sračke a že za pomoc sa dostavuje pomoc.

Neriešil som to, nemám na to povahu. Ako sa poznám, pri prvom pokuse niečo zisťovať by som bol odhalený. Pár dní po návšteve exofa prišiel zas. Pán Peružek mi povedal, že prišiel krajský vyšetrovateľ a že sa bude tak a tak postupovať. Vyšetrovateľ Masaryk mi po tom ako bola vytúkaná hlavička na stroji položil otázku na ktorú však nedostal odpoveď. Nedal to síce na seba poznať, ale blízka budúcnosť dokázala, že som im svojím prehlásením spravil škrt cez rozpočet. Povedal som, že včera mi prišiel list od sestry, v ktorom mi píše, že mi vybavila nového právnika a keďže Peružek ním už nieje nebudem vypovedať.

Pár dní pred tým alebo po tom som mal aj psychologické vyšetrenie z dvoma pičusmi a na príkaz Maroša som im tam všetko poprel. Štvrtého marca na otcove päťdesiate narodeniny som mal mať druhú návštevu rodiny. Ráno mi prišiel povedať policajt že budem eskortovaný do Nitry aby som sa pobalil. Návšteva začala a ja som len pozeral z okna ako chalani idú naň aj ako sa z nej vracajú. Nezrušili ju. Rodina márne stála pred bránou a čakala. „Návšteva bola jednoducho zrušená pre eskortu“. Šiel som do skladu, odovzdal veci, zobral tie svoje a hodili ma na celu s jediným nefajčiarom. Po troch hodinách strávených s kresťanským fanatikom tmavej pleti nás vypustili von na chodbu kde boli rozložené deky. Každý si vyhádzať veci na jednu z nich, vyzliekol sa donaha a otočil sa čelom k stene.

Rozhádže vám všetko cacom pak, otočte sa, ruky hore dlaňami k nemu, vyplaziť jazyk, nadvyhnúť jazyk, otočiť sa a spraviť drep. Pred bránou pod komínom sme si nastúpili pred autobusom. Hlavný šéf tam začal bliakať, že použije donucovacie prostriedky keď bude treba a ak sa o niečo pokúsi bude zastrelený. Stali pri ňom dvaja s brokovnicami a jeden so psom. Na špaku bol tiež guľometčík-no hotový film. Po mene sme si teda nasadli do autobusu bez okien spútaný niektorý po dvoch, iný samostatne, niekto mal medveďa, to je pripútanie k hrubému opasku a spútane aj nohy a tí „najlepší“ boli v kletke.

Už keď som bol malý chlapec a sused spôsobil dopravnú nehodu pri ktorej zomreli ľudia, dostal sa sem a ja keď som vždy šiel okolo cítil som ohromnú tieseň. Vyjebaná Nitra. Teraz som bol tu. Nanovo som odovzdal civil a nafasoval háby. To miesto, cela na ktorú som bol zavretý bola jednoducho strašné. Otvoril policajt dvere a ja som vošiel. Tretie poschodie cela číslo 311. Na mňa kuklo v okamihu šesť párov očí. Drobná cela pre jedenásť väzňov s dvoma stoličkami, jedným rozpadnutým stolom, dierou namiesto záchoda oddelenou od okolitého priestoru len meter dvadsať múrikom, plentou a priestor tak nahustený, že dve dvojposchodové postele museli byť spojené. Veliteľ izby, zavalitý cigán zo zničeným pohľadom mi ukázal drobnú skrinku a miesto odpočinku. Po chvíli som bol vybalený a ustlatý. Potom prišiel štandard odpovedanie na otázky, vykladanie príbehu. Hneď vedeli čo som zač, kde ma zaradiť. Keď otázky dozneli a ja som ostal so svojimi myšlienkami, uvedomil som si aké je to hrozné miesto bez absolútneho súkromia aj pri takej činnosti ako je sratie. Na ten skľučujúci pocit nikdy nezabudnem. Po chvíli sa otvorili dvere a vošli ďalší dvaja – mladý devätnásť ročný cigán a starý kokot. Po tom ako sa vybalili a spravili si postele si mladého nik nevšímal, jeho ksicht však hovoril jasnou rečou: všade som

bol, všetko viem a som ťažký raper, trdlo. Starý sa udomácnil okamžite. Začal púšťať hlášku za hláškou, kvetnato opisoval ako v nemocnici sa vydával za návštevu a okradol nejakú babku s klobásami a ako ho ta stará kurva zovrela na izbe aj so svojimi vnúčatami a zavolala ochranku. Prebudenie bolo rovnako hrozné ako samotný príchod. Budíček, obliecť sa, ustlať si a podľa hierarchie dostať sa na hajzel a k umývadlu. A potom, potom nič. Našťastie bola na cele televízia, povinné tele novely teda. Zabíjať čas aby šiel čo najrýchlejšie, to je na takom mieste to podstatné. Z jedným som hrával šach, inému som kreslil ženu.

Po týždni sa prvý krát otvorili dvere a policajt vyzval troch posledných čo prišli aby sa pobalili, že idú na inú celu. Tak som sa dostal na celu číslo 306 s troma posteľami. Za týždeň strávený na 311 som bol len raz na hajzli nedostal som zo seba takmer nič. Ak bola cela 311 na hovno, 306 som dostal ako darček od vyšetrovateľa za množstvo informácii odovzdaných pri našom poslednom stretnutí. Bol som zavretý v priestore 10 metrov štvorcových s jedným deckom vzorom ktorého boli nik iný ako Rytmus a Polgary a druhým recidivistom, starým kokotom, ktorého som na nešťastie deň pred naším premiestnením nazval hlupákom. Bol to konfident (špeh, tajný sliedič a informátor pre políciu). Kým som mal tabak a živil som ich bolo ešte dobre, avšak počul som občas šuškanie, niekedy mu kravina vypadla z huby a podobne. O pár dní som sa dostal so starým do potýčky po ktorej mi vrazil a ja som mu nevrátil. Agresivita sa stupňovala. Druhý deň som zo všetkého tabaku balil cigarety, starý penil, chystal sa na útok. Tento krát sa do mňa pustili obaja. Keď urážky skončili a bol som ponížený až až, obom som im podal cigarety a priznal som si chybu. Dni plynuli ja som prestal fajčiť a tak prestali aj oni. Starý si vybavil diáče a prespal aj dni nie len noci. Bol som aucajder, svedok zabávania sa dvoch primitívov. Takto sa

vychovávajú konfidenti. Navodia situáciu pri ktorej ide do tuhého a neborák zahnaný do kúta siahne po slamke. PBS, prosím vás pomôžte mi, veď ma tam zabijú. Niečo za niečo, za pomoc majú pomocníka.

Medzi tým prišiel advokát judr. Kanás, povedal mi že je to totálne v piči, doniesol mi výpovede chalanov a stanovil stratégiu čo spraviť aby nám klesol paragraf späť na 4–10. Prišiel aj druhý psychológ robil mi rošacha, IQ testy a iné somariny. Tomu som už neklamal. Bol som v takej odovzdanej pozícii, že som mu vysvetlil všetko ako aj to, prečo som klamal jeho kolegom. Možno povedať, že systém lámania jedinca vopred odsúdeného, ktorý sa snažil zachrániť, tím kurvam vyšiel.

Mal som pokec s Masarykom kedy som potvrdil svoju výpoveď, trval som však na tom , že nie som žiaden Eskobar. On trval na tom že najlepšie pre mňa bude prijať dohodu a zobrať 80 mesiacov ak sa náhodou môjmu advokátovi nepodarí zázrak. Právnikovi sa to nepodarilo. Keď som prikývol na ich hru odtiahli aj starého. Stým deckom ma nechali asi tri týždne.

Po pravde nebál som sa ani jedného. Už na väzbe v Leopoldove, vlastne v CPZ som nemal strach ale som rozmýšľal nad sebou, svojím konaním a kde som spravil chybu. Z toho rozchodu som bol dosť popletený, hľadal som odpovede v sebe. Či už tu vec prečo ma zavreli a chytili, alebo drobné či väčšie konflikty som spájal do súvisu predovšetkým so svojím chybným konaním. Táto sebaanalýza začala rozchodom s priateľkou. Bol som pohrúžený do seba, okolie som vnímal ako tvrdú učiteľku, pretože stále robím niekde chybu.

Tak to bolo aj s tým mladým. Nechcel som sa mu postaviť, byť na čele, chcel som si len žiť vlastný život a čo najviac splynúť s

okolím. Chalanisko ale vyžadoval pozornosť. Mal som svoje knihy, počítanie, kreslenie, on nemal nič a nudil sa. Komunikácia medzi nami viazla. Bolo mi ho ľúto a snažil som sa s ním rozprávať no obaja sme pochopili že to nikam nevedie. Bol čas kedy sme spolu dva či tri dni neprehovorili, napätie sa stupňovalo, nervozita rástla. Prišiel konflikt a sním ďalší facák. Nevrátil som ani jemu. Kričal aby som šiel stlačiť hlásku a udal ho, bolo to vyhrotenie situácie. Povedal som mu, že nič také nespravím, že nie je moja ani jeho vina že sa nedokážeme porozprávať, sme jednoducho rozdielny ľudia to však neznamená či lepší alebo horší.

Keď nespolupracujete vytvoria vám v base nepríjemnosti, ak áno pomáhajú vám. Keď videli že si s mladým neporadím ani po odchode starého, podhodili nám na vychádzke týpka Kopasa, ktorý tvrdil, že čaká tri krát a dosť, že bol veľký mafián a rozprával sa len so mnou. Na mladého to spravilo trochu dojem, bola to psychológia. Po týždni nám dali mladého roztraseného alkoholika a mal sa s kým rozprávať. Neskôr ho pustili prišiel ďalší a po ňom ďalší. Posledný prišiel Roman, komplic veliteľa izby 311. Mal narováši krádež veľkého rozsahu za vyrabovanie vinárni.

Šiel som podpisovať dohodu o vine a treste. Advokát zlyhal, svedok mnou nahlásený môj sused odmietol zmeniť výpoveď v môj prospech čím by mi padol paragraf. Posralo sa to dôkladne, zabetónovalo. Posadili ma pred mladého namysleného hajzla mgr. Martina Spišáka a čakali sme na omeškaného advokáta. Opýtal som sa ho koľko mi navrhuje a on že sedem a pol. Ostalo mi zle. Povedal som mu že som mladý človek a on ma chce zakopať na toľké roky. Pýtal som sa ho či sa stým nedá niečo robiť a on že nie. Prišiel advokát, začalo sa zapisovať, stanovila sa

suma. Advokát vyrukoval na obranu že je to veľa. Veď som sa predsa utopil sám a pri vyšetrovaní som spolupracoval, bez predošlého dočinenia so zákonom, nepokúšal som sa utiecť. Nakoniec sme sa dohodli, že zaplatím štátu pokutu 50000 sk. do pätnástich dní od vynesenia rozsudku a budem mať 80 mesiacov, v opačnom prípade to bude 90. Prokurátor odišiel, advokát sa ospravedlňoval že sa nedalo nič robiť.

Prišiel som na celu a začal fajčiť. Roman bol celkom normálny. Nemal čo fajčiť ani jest' preto som nejaké tie hlúposti nakúpil. Mladého si nevšímal. Ten postupne chradol a strácal pevnú pôdu pod nohami. Prisám Bohu mi ho bolo ľúto a v nijakom prípade som nemyslel na odvetu, ani vtedy keď sme mali konflikt. Snažil som sa mu ako tak venovať. Nakoniec ho samosudca odsúdil tuším na dva roky a tak šiel preč. Keď som odtiaľ po štyroch mesiacoch odchádzal, Roman mi nadával do magorov v dobrom a radil mi aby som tu dohodu nebral ale šiel pekne na súd a tam dostanem päť rokov. Aj ma prehovoril. Písal som domov aj advokátovi aby prišiel za mnou ešte pred súdom lebo to chcem stiahnuť. Deň pred pojednávaním ma eskortovali späť do Leopoldova. Súdne pojednávanie zrušili na základe žiadosti môjho advokáta z dôvodu kolízií termínov.

V base je málo vecí nelogických alebo náhodných, oveľa menej než si to osadenstvo myslí. Mesiac som čakal na ďalšie pojednávanie a popritom všetkým vykladal ako som podpísal dohodu na 80 mesiacov za 1,1 percentnú trávku no idem ju na súde zrušiť. Prišiel deň D, pred dverami do súdnej siene som stretol našich a advokáta. Ten mi povedal že list dostal no aby som neblbol a dohodu prijal inak nafasujem desať. Rodinu tiež tak zmanipuloval, že sa o mňa báli a všetci svorne boli na jeho strane. Môj rázny krok bol rázom preč. Stál som pred skurveným

súdom a sudkyni mgr. Miroslave Šulekovej som odpovedal áno na desať závažných otázok o mojej veľkej drogovej činnosti (veľké zviera, bohatý díler s deckými zákazníkmi). Je to plné doznanie viny.

Cesta bola divná. Premohol ma smútok a opadla tárcha. Prišiel som na oddiel, pobalil sa a vystrelili ma na nástupný oddiel. Je to príprava do basy. Prešiel som zdravotnou prehliadkou. V sklade pri prezliekaní sa do vecí som sa stretol s človekom cigánom 240kilovým, ktorý mi niekoho pripomínal. Pozreli sme sa na seba a mne bolo hneď jasné že sme sa už videli. Neskôr potom na nástupnom pri hre šachu s týmto ksychtom sme preberali svoj pocit. Pýtal sa ma či som v minulosti náhodou nerobil faktúry alebo niečo podobné pretože som mu veľmi povedomí. Nič také to nebolo. Jedna z mála náhod. Rozprával sa s jedným aký významný človek kedysi bol, aké majetky a domy vlastní a že mal aj éčko päťstovku mercedésa. Vtedy mi svitlo. Nejakých štyri, päť rokov dozadu som robil v Bratislave na stavbách. Na strednej som sa naučil cestovať eko, ktoré som vtedy hojne využíval. Rozpamätal som sa, že raz mi zastavil méďo, pretože to bolo skutočne len raz, a v ňom bol tento človečik, ktorý to somnou šprintoval diaľnicou 230, navyše spravil kvôli mne okľuku. Popravde takýchto stretnutí som tu v base stretol za tie roky niekoľko. Ešte na väzbe to bol chalanisko v mojich rokoch, ktorý na mňa pôsobil rovnakým dojmom. Chodil k nám na celu za kamošom hrať žolíky. Vedel veľmi dobre hrať šach, kreslil grafity a lepky, moja krvná skupina. Hneď pri príchode, keď som ho prvý krát stretol som mu povedal, že sme sa už pri nejakej príležitosti stretli. Bol to len okamih kým mi došlo pri akej a kedy. Po škole keď som sa umáral v depkách a drogách popri tom chodil pracovať po stavbách na čierno, sme sa zišli partia a zložili sa na drogy. Kamarát vybavil auto, mne dali do ruky peniaze,

posadili ma do auta a tak začala túra trvajúca 16 hodín s vodičom, ktorého som mal stretnúť o pár týždňov v base a týmto človekom -Jurom. Nechcel sa k tomu veľmi vracat', lebo to z ich strany nebolo veľmi korektné. Bola noc keď sme zastali s autom mimo dediny v tme, vodič sa začal hrať s nožom a mne došlo, že sa niečo deje. Mal som tiež jeden pri sebe tak som sa si s ním začal vyšpárovať špinu z pod nechtov. Auto sa pohlo a aj keď odo mňa nedostali peniaze na tovar nás ojebali. Teraz mi to bolo však jedno. Boli sme tu spolu na jednej lodi. Vykryštalizoval sa z neho charakter, ktorý v čase keď som ho stretol prvý krát trpel dočasnou pokrivenosťou povahy.

DUBNICA

Do Dubnice nad Váhom som prišiel 19 augusta 2008 a do konca mi ostávalo viac ako šesť rokov. Táto basa nie je veľká a v porovnaní s tým čo som doposiaľ videl pôsobila dojmom rekreačného tábora. Štvorcový priestor obkolesený päť metrovým ostnatým múrom. V areáli sa nachádza šesť barákov, dvojposchodových budov rovnako koncipovaných, z toho päť je osídlených väzňami v každom približne 180 väzňov a jeden je pracovný – šitie obuvi, káble a podobne. Ďalej je tam budova novšie postavená kde je jedáleň s kuchyňou, kancelárie PBS, psychológ, sociálna, energetici, údržba, rôzne študovne, knižnica a pracovisko šitex kde sa šije oblečenie pre väzňov aj pre ZVJS. To že to pôsobilo celkom priateľne bolo spôsobené hlavne množstvom vegetácie. Športový areál. Nové betónové ihrisko a posilňovňa vonku s amatérsky vyrobenými nástrojmi.

Na nástupnom nás nebolo veľa okolo pätnásť dvadsať ľudí. Z autobusu sme sa hneď presunuli na zdravotné na prehliadku. Všetci do pol pásu holí sme po jednom chodili k doktorke. Vošiel som dnu, povedal meno a na povel pristúpil k stolu. Za stolom sedela útla čiernovláska asi štyridsiatnička na pomery slušne vyzerajúca a starý doktor. Pamätám si z tejto situácie len toľko, že s ňou som sa nerozprával ale s doktorom a otázky boli jednoduché ohľadom zdravotného stavu, moje odpovede strohé. Nejak som ju svojím postojom alebo čím vyprovokoval aby mi dala otázku na telo ohľadom rodiny, prípadu, ako to beriem či sa sťažujem. Bola to kontrola človeka ako reaguje na tú hanbu v ktorej sa ocitol, ako sa s tým vyrovnal a či vôbec. Budúcnosť ukázala že som odpovedal správne, nevenoval som jej však

žiadnu pozornosť, bol to ako test na papieri a ona bola tým papierom. To nad čím rozmýšľala sa dalo vo vzduchu čítať.

Ďalšie dni prebehli v duchu pohovorov a nudy. Všetci sme mali samostatné sedenia s psychológom, mladým sráčom, ktorý každému dával otázky na telo pre kontrolu agresie, alebo lepšie povedané poddajnosti. Všetci odtiaľ chodili vytočení. Mňa sa tiež pýtal na drogy, trestnú činnosť a rodinu. Povedal som mu že to znášali a znášajú ťažko, ale tiež aj to, že svet je taký, ja som taký a oni vedia aký som a aj tak ma majú radi. Tiež som mu povedal, aké komické bolo sledovať každého jedného ktorý predtým mnou odtiaľ vyšiel nabrúsený a svojím spôsobom som mal trochu obavu, no nakoniec mám z toho sedenia dobrý pocit.

Neodpovedal, nezatváril sa len si niečo zapísal a naše sedenie skončilo. Sociálnej som povedal, že mám veľký trest a že spravím všetko pre to, aby som bol čo najskôr doma na opušťáku. Pýtal som sa jej na nejaké smernice za aký čas by to bolo možné, čo pre to spraviť. Ocenila môj smer, odpovede som sa však nedočkal.

Po všetkých tých pohovoroch s bezpečákmi, ekonómami, zo zamestnania a čo ja viem ešte s kým, ktoré trvalo celý týždeň sme nakoniec predstúpili pred komisiu, vtedy jej šéfoval vedúci výkonu trestu Róbert Mudronček a ten nám oznámil kolektívne rozhodnutie miesta pobytu a zaradenia do práce. Ja s tromi lúzermi som sa dostal na barák C a na druhý deň sme nastúpili šiť topánky Rieker za mesačnú plácu vtedy boli ešte koruny 40sk.

Ten deň keď som prišiel na izbu si pamätám veľmi dobre. Barák je dvojposchodová budova s rovnou strechou. Nachádza sa tam šesť izieb s pohyblivou kapacitou od pätnásť do dvadsaťosem miest, jedna malá pre desať ľudí, kancelária referenta režimu,

pedagógovia, kultúrna miestnosť, športovka a sprcha. Do baráku sa vchádza dvoma dverami umiestnenými na jednej strane vedľa seba. Čo bolo nové na tejto base a veľké plus, bolo ohraničené voľne prístupné priestranstvo od budička po večierku s posedením, kde po dlhých siedmich mesiacoch som si prvý krát zapálil cigaretu vonku. Bol to podobný staronový pocit ako keď som prišiel späť do Leopoldova z Nitry a vystriedal šlapák za mysu a cigu.

Izba bola dlhá a úzka. Jedno okno na konci, dve po stranách a ešte jedno na hajzli. Hneď pri dverách botník a válov na vodu so štyrmi kohútikmi. Po stranách bola zastavaná dvojákmi – posteľami, vedľa každej skrinka, červená podlaha, kanvica. Izba nebola plná, väčšina v robote boli tam len úľavisti a starý. Privítal nás starý Jožo, začal hneď o treste o jeho treste o živote – expresné spoznávanie. Pýtal som sa ho na šachy, knihy starému to imponovalo ďalšia spriaznená duša. Došiel veliteľ izby, začal kričať, hučať robiť rámus, hneď potom ako sa nám predstavil povedal štandardné frázy o chode a poriadku. Bol to jeho prejav, jeho vyjadrovanie. Pochádzal z Košíc, šialený východniar, podvodník, dejte mi lidi ja to udelám, cigán ale nepriznával sa k tomu. Prišiel do basy s holou ryťou bez zubov, potom si vybavil dôchodok a poslali mu tristo tisíc korún. Každý týždeň chodil s dvoma igelitkami nákupu a mal to tak rozrátane, že kým mu prišiel deň D nemal už nič. Jeho zážitky a bájky o tom ako chľastal vo vyprázdnenom ícečku so Šusterom vtedajším prezidentom SR, s Rezešom, Jeho biznis s veľkými rybami v Dubnici kolujú možno doteraz. Neviem čo si mám o tých rečiach myslieť. Za jeho chrbtom sa mu všetci smiali no do očí mu to nik nepovedal. Mal nákupy a tak každý držal hubu a krok. Tou svojou hubou sa vedel predať. Robil ústavného knihovníka. Zase otúkávačky, vypytovačky, sledovanie s kým sa človek baví a ako reaguje. Je to

prirodzené, normálna príroda. Mňa zhodnotili ako nekonfliktného, tichého a celkom rozumného preto si ma po pár dňoch stiahli z predných radov kde dávajú nových dozadu do VIP miest. Budíček o piatej v nedeľu o šiestej, práca, rajóny všetko sa dostávalo do koľají.

Po nejakých dvoch troch týždňoch prišiel Juro z Leopoldova a tak som mal dobrý pocit že vidím známú tvár. Ešte pred tým som sa Topolčancov pýtal na Ludvíka, chalaniska ktorého som spoznal naraz s Jurom a ty mi odpovedali že je hore nad nami. Neveril som vlastným očiam keď mi ho potom ukázali. Mal totiž o pol metráku viac. Dostalo sa mu do uši že sa naň pýtam a tak ako člen samosprávy prišiel sa pozrieť. Spoznal ma a ako s Jurom zahrli sme to obaja do autu. Čo tu riešiť. Tu ide o to či je človek normálny, dá sa s ním o niečom porozprávať, Jednoducho niečo z neho mať. Aj oni dvaja keď sa po rokoch stretli niečo tam škriľpalo bolo to nasilu. Keď je človek na drogách je mu jedno s kým je dokáže komunikovať aj so psom. Stačí mu ak ten niekto je tam a on si bude mlieť s pocitom že nemelie len tak pre seba aj keď klamným, pretože väčšinou obaja melú len tak pre seba. Tu v mikrosвете takto na triezvo dostane každý realitou po papuli. Vidí ako vrana k vrane sadá, zaujmi a inteligencia sa tu zoskupujú do mini spoločenstiev.

Práca celkom ušla, vlastne veľmi ušla. Po tom dlhom období nič nerobenia mi dobre padlo dostať prácu, zamestnať ruky aj myseľ. Dostal som ihlu vrece podrážok a zvrškov, ukázali mi čo mám robiť a ja som šil. Na dielni nás bolo ale tridsať, samí hurhaj, kávičky, cigaretky, zážitky a podjebávačky. Kúsok vedľa mňa si po pár dňoch sadol nový tiež z nástupného zaradený na šitie asi päťdesiatnik-Maroš. Bol celkom vychudnutý, len veľké ušiská mu trčali z ksichtu. Na dielni bola zábava pri ňom sedieť. Vyhliadol si

jedného kanibala, veľmi sprostého, ktorý všemožne na seba upútaval pozornosť na zábavu pre všetkých ale hlúpostou(Kórea vraj susedí s USA).

Robo veliteľ izby sa ma pýtal ako mi to ide, či ma to baví a či by som nechcel niečo lepšie. Dal som mu svoje meno a číslo, on to dal brigadérovi na kábloch a tak po vyše mesiaci šitia ocitol som sa na lepšie platenom fleku skladania káblov do aut. Bolo na hale menej ľudí, robilo sa po dvojiciach, klud, pokoj. V rovnaký deň som tam nastúpil aj s Marošom, spolu sme sa zaúčali a sedeli za jedným stolom. Nemal tak rýchle ruky no robota si vyžadovala používanie teplovzdušných pištolí, ktoré boli len dve na hale a tak sa stalo v rade. Mal vynikajúci organizačný zmysel. Sledoval kto kedy končí, koľko má spravené, ako dlho tam bude, všetko to prepočítal ako Napoleon pred bitkou a zabezpečoval nám vždy prvé miesta. Hovoril mi, že za komunistov sa pokúsil ukradnúť lietadlo, chceli jednoducho cez hranice. Zlyhalo to na žene komplica, pretože ju odmietol vziať. Odsedel si desať v trojke v Leopoldove. Či to bola pravda alebo nie, ten človek vedel doktorsky hodnotiť ľudí a situácie. Vedel presne ako docieľiť čo si predsavzal, kedy komu čo povedať, kedy sa stiahnuť a kedy zaútočiť. Vzchádzal som s ním dobre, lebo bol tak zhovorčivý ako aj tichý a ako som si neskôr uvedomil, patril k ľuďom s ktorými dokážem nenútené vychádzať, ktorých je však tak málo. Majú dar komunikácie, vedia zaujať aj vychádzať s každým. A bol tiež makiavelista. Nie cesta ale cieľ ho zaujímal.

Ešte na šití pri rajónoch som zrejme z handry dostal nejaké svinstvo na ruky – opuchali mi a sčervenali. Šiel som k doktorovi a ten ma predpísal na vonkajšiu eskortu ku kožnej. Bol to divný pocit. Bol som aj rád že tam v čakárni sedím a som medzi ľuďmi. Sedel som tam sám vo väzenskom s putami, okolo mňa policajti.

Radostné že som tu a ponižujúce že som takto tu. Chodil som k nej s Robom potom aj sám. Niekedy sme tam čakali aj hodinu a ja som si pomaly zvykal na civil. Každý mi závidel tieto výlety, že uvidím svet a ženy. Nakoniec ma to ale začalo unavovať a tie všetky mastičky šli aj do peňazí. Pri poslednom sedení som tej starej doktorke povedal, že maste nezaberajú a dosť stoja, že je veľmi skúsená a erudovaná a či by nevedela o niečom vedľajšom čo by to mohlo spôsobovať. Spýtala sa ma na zuby či ich mám zdravé a potom na choroby či sa mi často neopakujú a či nemám problémy s mandľami. Obe veci trafila do čierneho.

Medzi tým si ma Robo vybral na rôzne pomocné práce s nástenkou, vystrihovaním a kreslením keďže mal na starosti ako člen samosprávy kulturno osvetovú činnosť. Hovoril aby som to nebral ako povinnosť, len nech sa ho držím, poslúcham čo mi nejaké tie drobnosti nakáže a všetko bude dobré. Niekedy pred Vianocami 2008 si ma stiahol bokom z izby a navrhol mi či by som keď jeho pustia nešiel robiť ústavného knihovníka. Bol som z toho mierne v šoku. Dobre som vychádzal s Jožom, hrali sme často šachy, čítali rovnakú literatúru a diskutovali o nej. Viac krát mi povedal, že by to miesto chcel a robí všetko pre to, aby keď Robo odíde nastúpil tam. Robovi som to povedal a tiež že to bude brat ako podkopanie nôh. Odpovedal, že ho tam navrhoval no neprešiel na PBS cez sito, ale ja áno. Ak s tým mám problém nech to teda neberiem, nie je to však rozumné rozhodnutie nakoľko to miesto má veľa výhod - vlastná kancelária, voľný pohyb, po čase osem hodinovka do civilu a po nej päť dňovka. S nepredstieranou radosťou som súhlasil.

Knihovňu a teda knihovníka mal na starosti pedagóg Milan Bulík vedúci pedagógov u nás na baráku. Druhý deň si ma zavolať a spravil so mnou menší pohovor. Pýtal sa ma na trest, na rodinu,

na to ako chcem pokračovať v base. Všetky tie veci vedel, išlo len o to aký bude mať zo mňa pocit. Povedal mi, že po robote budem chodiť s Robom do knižnice na zaúčanie. Šiel som za Jožom, vyzval som ho na partičku šachu a po prehre som mu to povedal. To čo si myslel skryl. Povedal síce, že tam chcel ísť on a teda Robo ho podviedol, ale vysvetlil som mu ako to bolo a tak sme si dali ešte jednu partičku. Tak ľahko to nepreglgol. Aj keď nespravil žiadne úklady, prestal si ma všímať.

Práca v knižnici bola jednoduchá. Prišiel som z roboty odhodil žebhradlo a klusal s policajtom tam. Robo mi poukazoval čo kde je, aké povinnosti budem mať, rajóny, smeti, kvety. Dával mi triediť, prebaľovať, zoraďovať aj lepiť knihy. Bolo to skvelé. Môžem povedať, že keď som tam ostal vládnuť v opravovaní kníh som sa zdokonalil tak že seno knihu som dal do stopercentného odolného stavu, nie však jeho technikou, tá stala za hovno. Absolvoval som návštevu krčno-nosného doktora a ten mi povedal že krvné výsledky sú zlé. Mám vraj streptokoka na mandliach čo dokazuje zvýšená hladina niečoho v krvi aj vizuálne zistenie. Problém sa dá riešiť dvoma spôsobmi. Buď začnem brať penicilín v injekčnej forme, alebo mi mandle budú musieť vyoperovať. Povedal som mu, že injekcie budú skvelé, lebo mám v pláne nastúpiť do novej roboty a hneď dvojtyždňová absencia by bola fatálna. Tak som začal brať tie injekcie, bolestivé injekcie. Po každej ma ryt' bolela ešte dva – tri dni. Nie len pri tomto zákroku raz za dva týždne som sa stretával so Zdenou-tou čiernovlasou namyslenou sestričkou, ale aj pri návštevách mesiakry. Mal som v prdeli dva horné zadné zuby čo bolo jednou s príčin mojich kožných ťažkosti a tak som začal navštevovať zubárku. Stará zakomplexovaná alkoholička bola neraz v opojení ak nie vždy. Liečila mi napoly odumretú stoličku. Praskla mi tam plombu a tým zatlačila na nerv. Týždeň som skapíňal, pretože

mala službu raz do týždňa. Chodil som k nej so železnou pravidelnosťou raz s tým zubom inokedy s druhým. Raz vypadla vložka inokedy plomba. To s tým nervom malo krutú dohru. Zobudil som sa že som na oko nevidel. Doktor povedal že puchnuť to ešte má kde a predpísal mi novalgin. Do večera som zožral desať, v noci oko nezažmúril a druhý deň behal po baráku a zháňal klepky. Bol som totálne v ryti. V nedeľu ráno po troch prebdených nociach sa mi podarilo presvedčiť svojím zjavom policajta aby som šiel na vonkajšiu eskortu. Nemal som len vačok na dasne ale aj kanál hnisu na pol ksichtu. Zubár mi dal dve injekcie, narezal vačok a vytrhol plombu.

Je komunikácia a komunikácia. Jedna je o tom že človek hovorí k veci a čaká vecné odpovede a tá druhá je medzi riadková. V nej sa hovoria veci zdanlivo nepodstatné len tak mimochodom no v nich sa používajú slová na ktoré druha strana reaguje alebo by mala a keď nie tak sa jej k tomu dopomôže drobnou náповедou. Robo mi pri lepení kníh hovoril o tom ako je na izbe sranda s chalanmi, že si z neho robia srandu aj keď tam nie je no on to má v piči, že rozjebal veľa prachou, všetko vonku veľa stojí a je tam ťažký život. Na druhý deň pre mňa neprišiel, ani na tie ďalšie. Po pár dňoch si ma zavolať Bulík a ostro sa ma spýtal či to myslím s knižnicou vážne, že ak nie treba to len povedať. Žiarovka mi zasvietila, pedagógovi som povedal jasné a moje absencie tak hodil do autu. Druhý deň som sa spýtal Roba či nepotrebuje niečo z bufetu. Stálo ma to dvadsať eur. Hneď bol zhovorčivejší. Robil si srandu zo mňa, ako to budem zvládať s tou svojou hanblivou povahou keď sa červenám aj pri príchode z hajzla. Hovoril mi o zážitku so sestričkou, ako vytáhovala Zdena niečo so šuplíka a pritom sa prehla rovno pred ním. Upozornil ju že už dlho sedí. Nevedel som čo mu k tomu poveda, faktom bolo že by som ju pojebal. Upokojil ma, že je to fakt dobrý flek, mám si ho

udržať, pár mesiacov pred podmieneným prepustením ísť na otvorené a bude mi dobre. Išlo o to, že ma tam pretlačovala a keďže sa jedná o lukratívne miesto so zodpovednosťou musí tam byť dôvera, obojstranná a tá bez komunikácie nie je možná. Ja som s nimi nekomunikoval. Čo sa deje na izbe, na baráku v robote, čo kto s kým. Nič. Robovím úplatkom si mysleli že sa pôjdem žalovať hore aká veľká krivda sa mi stala a oni prídu ritiery a všetko dajú do poriadku. Lenže niečo za niečo. Mi tebe ty nám. A máme tu komunikáciu, dôveru. Nestalo sa. Robo ma začal plašiť aké to bude pre mňa ťažké, kokotiny. Bol som už pevne rozhodnutý ničomu som ale nechápal. Nemal som tam čo robiť. Hovoril, že na PBS sa na mňa pýtali či sa dá so mnou komunikovať a on ich ubezpečoval že áno. Vraj nemusím byť sviňa, no ak vidím že sa chlapec potápa treba si prihriať polievočku a dopomôcť mu k tomu. Vraj všetko bude dobré. Roba pustili bez problémov a ja som nastúpil na jeho miesto. V pondelok som šiel na barák, ktorý mal ten týždeň výmenu, podľa zoznamu som knihy vybral, nachystal nové a zanesol. O mesiac prišiel z väzby mladý lúpežník z Banskej Bystrice, ktorý mal školu na viazanie kníh a tak bolo samozrejme že si ho pedagóg stiahol a Peťo mi pomáhal pri výmenách aj oprave kníh. Barákov z väzňami bolo päť tri po zhruba dvesto a dva menšie kde bola ubytovaná réžia – odsúdený zabezpečujúci chod basy a efkari – so zdravotnými problémami a keďže knihy sa vydávali na spravidla tri týždne, vychádzal mi jeden s pondelkom na veľký barák a stredou na tie dva malé. Robota to nebola ťažká. Jeden určený knihovník na baráku v určený čas zozbieral knihy a žiadanky a spísal ich do kopy. Ja som prišiel pre ne, zobral tiež objednávku a po obede som prišiel s novou várkou. Na každý barák to robilo zhruba osemdesiat kníh. Zbytok týždňa som presedel v kancelárii, občas niekoho prijal v čítárni na prezeranie encyklopédie a zákonov, opravoval som knihy ktorých bolo

požehnane zničených a tiež prehrabával sa medzi nimi a hľadal skvosty. Wilde, Bellov, Dostojevskij, životopisy. Osemtisíc titulov od rozprávok po náboženstvo.

Pendepóny mi nezabrali. Po dvanástich injekciách som šiel na kontrolu. Streptokok sa udržal. Poslednú možnosť som už spomínal. Bol som mesiac či dva v knižnici a už som mal ísť na dva týždne do Trenčína pritom som cítil trenie okolo seba. Bolo tam dosť ľudí ktorý čakali na ten flek v neposlednom rade Jožo, ktorý si nikdy neodpustil drobnú intrigu s ja nič úsmevom na tvary, Peťo sa síce neusilujúci no z fachu povolaný a v neposlednom rade moja (ne)komunikácia s vedením... Keď som prišiel s výsledkami od krčného ústavný doktor povedal že operácia je istá a treba to objednať. Povedal som mu, že nechcem prísť o výhodné miesto ktoré som práve dostal, preto nech posunie termín čo najďalej aby si na mňa navykli v opačnom prípade odmietam. Ubezpečil ma že je máj a skôr ako v septembri to nebude. Tak aj bolo. Čas si pomaličky žil svoj život. Knižnica, futbal, barák, návštevy občas som niekomu niečo nakreslil. Rajóny u pohlavárov mi pomali ušli. Nebol som nijak zhovorčivý, nevedel som si vytvoriť kamarátsky vzťah s nikým z nich. Len som prišiel s čatou robošov, rozdelil som robotu a občas niečo pretrúsil na uvolnenie. Na PBS to bolo ťažšie. Potrebujú informácie a informátorov. Ja som mal voľný pohyb, výborný flek z čoho plynú aj povinnosti. Po tom čo Roba pustili zavolať si ma ich šéf Szabo na pohovor. Začal formálne o rodine, mojom treste, predchádzajúcom živote. Odpovedal som mu že rodina je v pohode na návštevy chodia, listy píšu, môj predchádzajúci život bolo fetovanie, robota a ku koncu žena ktorá mi pomohla. O treste môžem povedať len toľko, že veľa ale nejako to prežijem. Zvrtol tému na knižnicu a oddiel. Vravím robota viac než dobrá a izba ujde. Začal konkrétnejšie na

tabletky, šikanu, tetovanie hoc čo čo som postrehol. Povedal som mu, že o klepkách neviem každý vie kde robím a kam chodím, preto so mnou o týchto veciach hovoriť nebude. Navyše nie som zhovorčivý typ. Rozprávam sa len s pár ľuďmi aj to veciach ktoré sú v knihách a o šachoch. Jednoducho nekšeftujem a teda nekomunikujem a teda nie som v centre diania. Skutočne o ničom neviem. Čo však môžem povedať je, že dostal ma do basy človek z mojej dediny, ktorého chytili rok a pol predtým mnou a aby dostal minimu trestu udal ma. Ak by sa to dalo nech ho tu nedávajú, nechcem toho hajzla vidieť. Moje odpovede im nevoňali. To o Marekovi Šiškovi jeho meno a dôvod prečo ma udal si poznačili, ale moju spoluprácu si predstavovali inak.

Medzi matkou a dieťaťom je rovnako silné puto ako sú spoločný kostlivci v skrini. Nasadili na mňa ľudí, ktorí chceli odo mňa drobnú službičku, preniesť nejaké veci, policajti ma drbali za veci za ktoré som nemohol a čakali moje reakcie. Moja pracovná doba bola od ôsmej do desiatej a poobede od jednej do štvrtej. Chodieval som tam ale skôr aj o hodinu a končil spolu so šitexom okolo jedenástej. Na obede som mal svoj stôl ešte z čias Roba pri ktorom som obedoval spolu so smenovníkom a lapiduchom. V klúde sme sa najedli nikým neobmedzovaný, neviazaný žiadnym časom. V čase keď som zle odpovedal na PBS a teda že ja nič ja muzikant, po naobedovaní si ma zavolať Boxér – policajt a pýta sa ma prečo som nešiel so šitexom. Povedal som mu že mám voľný pohyb, nepracujem na šitexe a vždy chodím takto. Nezaujímal ho to, vraj sa to stalo naposledy a mám sa zastaviť uňho v kancli. Neskôr som sa teda tam zastavil a ten čurák mi hovorí, aby som si vybral trest ak nechcem mať kazeňak. Povedal som mu že budem robiť týždeň rajóny na chodbe aj vonku v koridore. Policajti si nechajú zadné dvierka. Keď som nastúpil Bulík mi povedal, aby som si skontroloval všetky veci a ktoré tam nemajú

byť mám vyhodit'. Mám vraj na to jeden deň, potom za to čo sa tam nájde plnou váhou zodpovedám ja. Nedal mi však zoznam povolených vecí. Tiež podobné to bolo s mojím voľným pohybom. Mal som ho ale len po určitých trasách a v určený čas. Údržbár z réžie občas zavítal za mnou do kanclu a poprosil ma či by som mu neprepašoval krém na ruky pre jedného na mojej izbe. Ten jeden bol konfident – tichý pomocník policajtov, robil službu na baráku. Dva či tri krát som mu to zobral no potom som mu vysvetlil že mám fajn miesto a jebem sa mu na to. Ako hovorím moja odpoveď sa im vonkoncom nepáčila, otestovali si ma či je pravda čo hlásam a potom mi už dali pokoj.

Prišiel deň mojej eskorty. Vyradili ma pred tým z knižnice, zaskakoval Peťo. Eskorty sú všetky na hovno. Povedali mi aby som sa na komplet pobalil a tak ovešaný ako vianočný strom som prešiel dvoma filcungamy. Na zdravotnú celu do Trenčína som prišiel až večer. Bol som na cele z troma trojkármí z Královej a Leopoldova. Starí mukli s nimi sa sedí dobre, Hlavne keď sú z trojky, pretože chcú pokoj a aj ho dajú. Každý si robí to svoje a nestará sa do druhých, vyrovnaný, zmierený väzni hľadiaci si svoje. Hneď prví deň mi zobrali krv, neurologické vyšetrenie. Na druhý či tretí deň som sa na vizite dozvedel, že moja operácia sa odkladá, pretože mi niečo našli a tak budem brať akési lieky. Nedalo mi to, preto som sa sestričky pýtal keď mi doniesla tabletky, že čo to vlastne žeriem. Odpovedala, že je to na pečeň. Ďalšia vizita ukázala, že doktor má podozrenie u mňa na hepatitídu typu C, preto mi dal tie tabletky. Zhodou okolností som si dával robiť testy niekoľko mesiacov dozadu na všetko a bol som čistý. Ten záznam sa nachádzal v mojej zdravotnej karte, preto som mu povedal nech sa lepšie pozrie. Tabletky stiahli z obehu a v pondelok som putoval do nemocnice. Na druhý deň ráno som dostal diazepan 10mg. A o hodinu prišiel pre mňa

policajt. V uvoľnenej nálade som prišiel do čakárne kde sedel človek nosom dohora pričom mu z neho trčali ihlice z každej diery dve. Ja som to mal na háku, skôr som sa na tom bavil, ale policajt ostal zamrazený. Bolo to mladé ucho. Uviedli ma do ordinácie a posadili do kresla. Do toho okamihu mi bolo všetko jedno – svet gombička, ale keď mi v kresle pripútali ruky, sestrička si namočila uterák, priložila mi ho zozadu na čelo a začala púšťať inštrukcie typu: budete dýchať zhlboka ústami, keď budete mať plné ústa krvi obsah vyplújete do misky a keď potom prišiel blazeovaný doktor tlačiaci stolík s mučiarenským náradím, pochopil som že som asi niečo prepískol. Prvé na čo som v tej chvíli pomyslel bolo, že ten vyjebanec Hruška v Dubnici ma ojebal keď tvrdil že taká operácia je už v dnešnej dobe nič, to len človek otvorí ústa cvak, cvak a je po všetkom. Zobral sklenenú injekciu s hrotom veľkým ako na odber krvi, nabral tekutinu a uštedril mi niekoľko bolestivých rán hlboko do hrdla. Hneď mi ostalo zle. Chvíľu počkal, zobral škrabku, svorkami mi rozťahol ústa a energicky sa pustil mi kúsok po kúsku vyškrabávať mandle z hrdla von. Bolo to strašmé. Chrlil som krv so slinami do misky, upriamoval som raz svoj vnútorný pohľad na predstavenie v ústach, raz vonkajší na policajta, ktorý stál neďaleko od nás oproti mňa a s vydeseným výrazom sledoval cirkus. Podobný pocit človek zažije, keď ide večer na hajzel a maličkom na nohe zakopne o nohu stola. V taký moment nevie či má plakať, alebo sa smiať z toho aký rýchlo sa prebral. Toto drancovanie trvalo tridsať minút. Nakoniec náradičko otláčil preč, dotiahol si zväračku a pár krát mi v ústach niečo zabodoval. Bolo dokonané. Bledý ako stena sadol som si k policajtom v čakárni a započúval som sa do podrobného opisu procesu, ktorý som práve absolvoval. Na prípadné otázky som dokázal odpovedať len posunkami. Celú noc som prebdel a vyplúval sliny s krvou, pretože neustále ich bolo veľa a polikať sa nedalo. Ako naschvál

bol na obed rezeň ako doma ja som však ďobol len do mrkvy. Ležal som tam ešte pár dní, nerozprával sa len občas zahral šach s jedným litovcom. Potom ma preložili späť do väzenskej nemocnice a dali samého na celu. Reč sa mi pomalí vracala, mal som pohovor s doktorom na príme, chcel vedieť ako na tom som a či niečo nepotrebujem. Lepšilo sa to a na oblbováky som jebal aj tak. Vysvitlo, že doktor má korene vedľa v dedine a tak sa chvíľu vyzvedal čo a ako. Nič však nepoznal, vraj odťahovali sa keď bol mladý. Po chvíli ma zaviedli na celu a za ďalšiu prišla sestrička a doniesla mi tabletku veľkú ako celaskón. Ako som už povedal, bol som sám na cele. Zobral som si papier a pero a začal písať list domov. Ukladám si vetu vedľa vety, po chvíli sa zamyslím, potom píšem ďalej a po chvíli sa znova zamyslím tento krát už na dlhšie. Keď som sa zamyslel po tretie už som písať nezačal, pretože som odletel a prebral som sa až nad hajzlovou misou ako grciam. Tá noc bola hrozná. Na vizite som povedal doktorovi, že je všetko ok ale tie tabletky brať nebudem. Pozrel mi do karty a zhrozene rečnícky skonštatoval, kto pre boha mi predpísal stovky tramale. Bol to boj. Krvácanie postupne prestalo a ja som si aj pospal. Ostal som tam na pozorovanie ešte týždeň. Späť som prišiel chudší o päť kilo. Na nástupnom som stretol aj Peťu a dozvedel som sa, že po týždni zaskakovania ho bez príprav zobrali na eskortu do Bystrice kvôli vyšetrovacím úkonom. Povedal že to bolo prekvapko, myslel si totiž že ma všetko ukončené. Na komisii dali prednosť mne a Peťo šiel tiež kde bol. Mudronček – šéf komisie mi dal jasne najavo, že keby Peťo nemal eskortu späť do knižnice by som sa nedostal. Ešte dlho mi táto „náhoda“ nedala pokoja.

Bol september 2009 a ja som mal pred sebou celých päť rokov do konca trestu, svojím postojom, správaním som sa však snažil do ničoho sa nenamočiť a tak koniec trestu som rátal na

podmienečné prepustenie a teda ešte tri roky a štyri mesiace. Všetko šlo po starom. Knižnica, rajóny, futbal, kreslenie, čítanie. V knižnici som sa preluskával knihami. Jožo smenovník, Doki radiológ študujúci diaľkovo vysokú školu a ďalší Jožo ktorému som vyfúkol miesto mi pomáhali pri výberoch keďže všetci traja dokopi mali 160rokov a boli to skutočne študovaný ľudia s prehľadom v literatúre. S Dokim som si asi najviac rozumel. Smenovník bol príliš konformný a druhý Jožo bol od prírody vagabund. Doki mal svoje muchy, mal reči ktoré som púšťal ušami len tak a keď som počul ako si z jeho reči robia za jeho chrbtom druhý posmech nereagoval som, pretože bol najviac nad vecou s najlepším postrehom.

V januári 2010 prišla veľká eskorta, dva plné autobusy odišli do Šatce pri Košiciach, pretože zriaďovali novú jednotku a potrebovali réžistov na rozbehnutie. Medzi odídencami bol aj Jožo vagabund. Na chvíľu nás bolo pätnásť na izbe no do mesiaca sa to znova naplnilo a postupne dokonca sme začali pretekať. Dokimu sa blížil termín podmiennečného prepustenia (PP). Volal ma Nostradamus a hovoril, že PP nepodá kým nebude mať prísľub a istotu z vrchu že prejde. Ja som mu na to len odvetil, že nemusíš mi povedať kedy máš termín, podľa mňa len ti príde pozvánka na pojednávanie a ty bez toho aby si nám čokoľvek povedal o tom kedy alebo čo bez slova vypadneš. Pýtal som sa smenovníka prečo som dostal takú prezývku a on mi na to aby som to nebral negatívne, že Nostradamus bol vo svojej dobe veľmi vzdelaný človek ktorého doba zle pochopila.

Stále som chodil k zubárke. Najskôr vyčistila, liečila vložkami a potom zle zablombovala. Dva zuby mi robila rok aj to zle. Ešte sa stihla na mňa osopiť že tak často som tam chodil. Zjebal som ju, že nie som žiaden masochista, nemám rád bolesť a ani ona mi

nie je sympatická. Som tu lebo to nie je v poriadku. Zaimponovalo jej viditeľne, že som si dovolil na ňu otvoriť hubu aj Zdenu som prebral z letargie. Ten zub aj tak nespravila dobre, pustila sa aj do druhého ani ten jej nevyšiel a cestou objavila tretí na ktorom sa tiež vyšantila. Približne vtedy keď odišiel Doki čiže máj, jún 2010 odišla aj ona a vystriedal ju policajtov syn. Stál som vtedy s nákupom uprostred davu pred bufetom, keď okolo nás išli sestričky domov. Je to príroda, ktorá chlapa núti pozrieť sa na ženu nie to v takom prostredí s núteným celibátom. Bola pekne nahodená. Mala síce po štyridsiatke ale s postavou vo vysokých červených čižmách, moje obľúbene čierne vlasy na krátko, sukňa, kabátik. Pozeral som po nej ako všetci, keď sa otočila, prebehla po nás pohľadom a zastavila sa rovno na mne. Pozerala mi rovno do očí.

Mal som hrozný sen. Snívalo sa mi, že som mal vo vnútri auta ukritú mŕtvolu ženu. S autom som unikal pred ľuďmi, ktorí ma naháňali. Mal som veľmi negatívne pocity, bolo to jednoducho hrozné čo som spravil, unikať pred nimi ale dokedy, žiť s tým. V strede noci som sa prebudil so srdcom búchajúcim ako zvon, úplne preľaknutý a spotený. Bolo to hrozne ráno a aj deň. Až na ten ďalší ma to prešlo. Časom som naň pozabudol. Doki mal termín ale PP vraj ešte nepodal. Bulík chodil ako nasratý pes. Mal s ním len zbytočné povinnosti, pretože mu nosil na USB úlohy zo školy a mailoval späťne spracované. Doki ako šéf éfkarov, teda väzňov so zdravotnými komplikáciami hovoril, že ma všetko možné len zdravie nie. Zhoršilo sa mu, preto ho previezli do Trenčína a keď po týždni prišiel viditeľne pochudnutý s prestrašeným výrazom v tvári, podal PP a o necelý mesiac ho pustili. Bez neho, stáleho člena knižnice kde si vypracovával úlohy som mal knižnicu prevažne len pre seba. Uvoľnila sa mi znova plomba, preto som musel znova do tej mučiarne. Vošiel

som do ordinácie, sedela tam len Zdena a niečo písala. Keď sa na mňa otočila dostala sa do viditeľných rozpakov a hneď sa otočila späť. Bol som z tej jej reakcie totálne vykoľajený. Tak ako nedávno pred bufetom mi zaimponovalo že sa otočila práve na mňa a ešte dlho mi to vrtalo v hlave, teraz mi to už začalo dávať zmysel. Usadil som sa do kresla, prišiel zubár a po krátkom oboznámení sa z problémom mi povedal, že sa jedná o predný zub, celý je na figu a treba ho buďto vytrhnúť, alebo spraviť korunku. Povedal mi že korunka stojí 75eur a ak súhlasím môžeme sa dať do toho. Prachy som nemal, dohodli sme sa však že zatiaľ mi dá len vložku a keď budú podpíšem zmluvu a dáme sa do toho. Prachy mi poslali z domu. Keď som podpisoval prijatie peňazí, Macho môj pedagóg len sucho podotkol že to bude drahá jebačka. Bolo mi hneď jasné že o všetkom vie. Z hotovou vecou som prišiel na zdravotné a dohodol sa kedy mám prísť podpísať stiahnutie peňazí a zmluvu. Nemal som problémy ani pred tým ak samozrejme nerátam tie na začiatku no teraz po tomto kroku som mal skutočne dvere dokorán otvorené všade a všetci boli dokonalé ústretoví. Povedali mi kedy mám prísť a ja plný entuziazmu som s hlavou v oblakoch odtiaľ vyletel a všetko podstatné prepočul. Daný deň nastal a ja som si povedal, že sa zastavím po obede keď tam už nebudú mať ľudí. 9 hod. 10 min. prišiel za mnou policajt do knižnice, vraj čo robím už som mal byť na zdravotnom. Tak som tam šiel. Zaklopem, otvorím, doktorka sedí za stolom, Zdena je chrptom postavená k oknu na druhej strane miestnosti a ďalšia pri umývadle. Zdena sa na mňa otočila a tá druhá na mňa vybalila, že kde toľko som a či mám až toľko povinností keď sa neviem ani na čas dostaviť. Vraj som mal na deviatu prísť. Odpovedal som jej, že som prepočul hodinu preto som sa domnieval, že bude lepšie keď sa zastavím po obede keď nebudú mať toľko roboty. Ako vysvetlenie jej to nestačilo, hústila do mňa kde čo a dávala pichľavé, rečnícke otázky no to som ju už

nepočúval lebo som sa zamestnával dlhým pohľadom Zdeny. Pochopil som že nevedela čo si má o tom myslieť a brala to akoby som ju odmietol. Nič iné ma totižto nenapadlo. Zase sa otočila ku mne chrbtom. Všimol som si ako si z doktorkou vymenila pohľady a tá sa následne usmiala. Tým pohľadom som svoje zlyhanie zahladil a jej obavy vyvrátil. Doktorka sa začala vyzvedať kde sú podklady a Zdena jej odvetila nech to nechá na ňu že si ma odbaví vzadu. Čakal som za plentou oddelujúcou miestnosti kým nepríde s papiermi. Všade ticho ako v hrobe, položila ich na box so zdravotnými kartami a spustila formálne vypočúvanie. Moje odpovede boli rovnako suché a strohé ako otázky. Kým vyplňala bol som ticho a nasával to napätie z okolia aj z nej. Nezmohol som sa na nič, úplne som cítil ako sa odo mňa niečo očakáva no nedokázal som to. Pri odchode ma ešte pred ňou spičoval policajt, že kde som bol. Láskavo a oduševnene si ma zastavovala. Šiel som odtiaľ s búrlivými pocitmi. K zubárovi som sa už dostavil v presne stanovenom termíne. Zdena mala službu a v čakárni nebolo veľa ľudí. Ako režistu pracujúceho pre ústav ma uprednostnili. Vošiel som do ordinácie, pozdravil a sadol do mučidla. Doktor mi položil otázku o čo ide a skôr ako som stihol odpovedať vysypala všetko za mňa. Bolo to veľmi priame a úderné. Začal robiť prípravy , občas mi niečo povedal, niečo sa ma spýtal a ja v prísnom znení puritánsky som sa držal kódexu väzňa. Tam som šiel z nádejami ani neviem na čo a odtiaľ v sklamaní zo situácie aj seba samého. Nezmohol som sa na nič akurát som sal ten napätý vzduch z okolia.

Z roboty som sa nemohol dostať. Mal som zavreté ako dvere tak aj bránu – päťka z diktátu. Napätie a chladný postoj okolia bol očividný. O týždeň som prišiel znova na ďalší zákrok a znova nič. Po pravde som sa tam tešil aj keď som nevedel prečo a čo sa bude diať. Možno mi stačilo vidieť ju, nie však jej či skôr im. Celý

čas do vás búši tá atmosféra väzenia, ten nový stav kedy človek prestal byť človekom. Ozajstných ľudí stretávate len v uniformách alebo za stolom no komunikácia s nimi je strojená, hraná, je to faloš. Bolo mi to často na smiech. Pripomínalo mi to ako keď sa deti hrajú na indiánov. Obmedzené práva. Aj obyčajný kontakt s rodinou je na žiadanku, žiadate či môžete ísť tam, žiadate toto aj tamto, všetko. Vaše listy, súkromie, ktoré preberáte s rodinou vám pedagóg číta a potom v kancli sa vás vypytuje na veci do ktorých ho kokot. Byť vo väzení je ponižujúce a neprirodzené. Spočiatku som nad tým uvažoval, nad tou absurdnosťou, po čase som sa však obrnil a pri kontakte s nimi bolo na mne vidieť len formálnosť: prosím toto, ďakujem za tamto, áno, nie. Po dva a pol roku pobytu v base a vyše roku práce medzi nadľuďmi som si nevytvoril žiaden dôverný vzťah s nikým z nich. Ako som spomínal ani PBS sa ku mne nedostala. Každá izba ma v base veliteľa izby, väžňa, ktorý je vlastne predĺženou rukou policajta. Hoc kto sa ním nestane, len človek, ktorý má dôverný vzťah s ZVJS teda je konfident. Rovnako je to aj vo funkciách či už v samospráve alebo na pracoviskách, a ako som sa neskôr presvedčil je ich veľa aj len tak medzi ostatkom.

Ten môj veliteľ izby mal chvíľu pred termínom podmieneného prepustenia, všetko spĺňal na jednotku a keďže sedel pomaly päť rokov začal chodiť na päťdňové vychádzky domov. Bol prvý na koho si osadenstvo pamätalo z nášho baraku. Začal chodiť aj lapiduch – ošetrovateľ väzňov a aj smenovník Jožo. Mal som v podstate tretí najlepší flek v base po Jožovi a lapiduchovi. Obaja mali za sebou vychádzky lapiduch dokonca mal PP ďalej ako ja, mňa však pustiť PBS nechcela. Pár mesiacov som mal už v knižnici odkrútených keď som sa Szaba šéfa PBS pýtal ako na tom som. Povedal mi že je ešte príliš skoro, mám sa vraj opýtať tak o rok. Čakal som teda na ten čas ktorý mal nastať už čoskoro.

Zdenu som v Dubnici stretával už dva roky a ani raz sme neprehodili medzi sebou neformálnu vetu. Ona to teraz očakávala, dokonca môžem povedať, že to vyžadovala, ja som však zakaždým zlyhal. Nikdy som so ženou nedokázal nadviazať kontakt len tak sám od seba. Celý môj život sa točí okolo tohto problému, tento problém bol činiteľom môjho života. Po druhom ráze som bol už z toho napätia rozladený, ale aj utrápený. Mesiac či dva som už cvičil. Hrazda, bradlá, kliky a dával som do toho dosť, no pri týchto stretkách som do toho dával všetko a nič. V base nie je dovolené cez deň spať, ja som si však po obede medzi smenami kým bola izba na obede schrupol na pol hodku. Nebolo to dovolené ale každý si ukradol cez deň pár minút a aj keď bol načapáný netrestalo sa. Ľahnem si ako vždy okamžite tuhý. Zobudím sa ako ma niekto miká za plece. Otvorím oči a tam dvaja policajti. Hneď som bol na nohách a oni len, že tak čo ako to ide. Nedali mi zápis ani žiadne pokarhanie, bolo to len tak aby mi ukázali že to myslia so mnou dobre, stoja za mnou a nemám sa čoho báť. Do tretice som sa nezmohol na nič. Čakal som že niečo spraví ona, že začne, alebo ja, neviem, pokúsil som sa o drobnú otázku no asi to bolo mierené zle, alebo ja neviem, jednoducho to nevyšlo. Znova prišlo ochladenie, znova dvere pozatvárané. Dostával som kdejaké hlúpe otázky a príkazy, jednoducho ľudia vedia znepríjemňovať život.

Mal som toho skutočne dosť. Vybudoval som si svoj denný harmonogram, ktorý mi narúšali ako svojimi priamo činnosťami tak nepriamo, že som sa cítil zle a nechcelo sa mi. Rozhodol som sa to teda riešiť formálne. Vošiel som do kanclu pedagógov, kde sedel Peter Macho, ktorý mal na starosti aj moju izbu a ešte jeden policajt – také zasrané ucho. Macho mohol mať vtedy 26 – 27 a ten zasran ale niečo po dvadsiatke. Postavil som sa pred nich a na otázku čo mám na srdci som im to všetko vyklopil.

Povedal som mu, že sa mi páči Zdena. Najskôr si z toho robil srandu, nejako, akože no to je pekné, to sme tu už mali a že vyzerám dosť rozrušene. Hovoril som mu, že nie som úplne ľahostajný ani ja jej a také podobné voloviny. Neviem už presne o čom točil, no šplechol som mu aj to, že veď nech sa nerobí, že o tom nevedel keď pred niekoľkými dňami mi hovoril o drahej jebačke. Ako si to vlastne predstavujem bola jeho odpoveď, že či ona bude za mnou chodiť tu do baráku, či sa dáme dokopy, či budeme verejne udržiavať svoj vzťah tu vo vnútri basy – je to nechutné si len predstaviť. Povedal mi, aby som nič nerobil a ak som sa už náhodou rozhodol niečo tak si to mám kurva rozmyslieť. Padla aj otázka, prečo som prišiel a ja mu na to, že som prišiel dať najavo môj záujem. Ostal pri svojom nič nepodnikať. Na druhý deň si ma dal zavolať. Nechcel hovoriť už o včerajšku ale povedal mi že má pre mňa dobré správy. Vraj sa pozeral do mojej karty, ktorá je vo veľmi dobrom stave, preto sa rozhodol že ma navrhne na osem, hodinovú vychádzku s rodinou mimo ústav čo je vlastne podmienka aby som sa dostal do basy s voľným režimom(otvorené). Malo by to byť niekedy o tri mesiace nemám to však nikomu hovoriť ani ostatným pedagógom. Spýtal sa ma, „máš na ňu?“, a ja mu na to, že to ako myslíte a on že no niektorý takúto možnosť jednoducho odmietnu pretože si neveria. Dvojsmyselné sračky.

Ďalšia návšteva u zubára. Zdena bola nahodená, nalíčená a keď som čakal v kresle na zákrok postavila sa pred mňa a ostentatívne predvádzala svoje nové nechty. Pozrela mi priamo do očí a ja som okamžite sklopil zrak. Urazilo ju to. Ponížilo, zahanbilo, frustrovalo ju jej správanie čo od neho očakávala a moja reakcia. Spravil som tak, lebo som mal jasný rozkaz a nadhodenú budúcnosť. Bolo ticho. Ani dobré ani zlé. Všetci sa tvárili akoby sa nič nestalo, len mňa škrelo ako som sa k nej

zachoval. Veľmi mi imponoval jej záujem, že ma nebrala ako odpad, odhodila všetky predsudky a na revanš som jej to takto oplatil. Gule plné, príroda volala. Cítil som sa ako kokot nevďačný. Napriek pokynu nehovoriť o ponuke s nikým som toto porušil a Bulikovi povedal o tom čo Macho chystá a kde ma navrhol. Vôbec nebol prekvapený, aspoň to nedal najavo a po toľkých rokoch strávených medzi týmito múrmi to bola preň rutina. Povedal mi, že to už dávno chcel spraviť a postup Macha schvaľuje. Keď som Machovi o tom povedal, vyčítavo na mňa vybehol prečo som to urobil. Povedal som mu, že som sa cítil ako hajzel, preto som porušil pravidlo, aby som tej žene zaďakoval nech si nemyslí, že som úplne kokot. Po pár dňoch mi Macho oznámil, že moje vychádzky a preradenie do lepšieho PBS zamietla. Ďalšiu návštevu u zubára som znova mlčal. Chcel som sa jej nejako ospravedlniť no nebolo ako. Tak som si len čupol v čakárni na zem a hodil psie oči. Bola nahodená, mala spravené vlasy no bola v civile a nemala službu. Chcela mi ukázať, že sa hnevá, je urazená no nie je ešte nič stratené. Zubárovi vraj niečo chýbalo, preto mi len vyčistil jamu a objednal na ďalší týždeň. Prišiel aj ten a ja som sa znova nemal k ničomu. Nasrala sa, že nekomunikujem, preto dala ďalšiu návštevu o mesiac.

Človek za mrežami, bez kontaktu so ženami, bez sexu a čuduj sa potom kto chceš, že som nedokázal cúvnuť. Nedokázal a oni si to mali uvedomiť. Prešlo im rukami mnoho ľudí oni však zabudli sa vcítiť do tej situácie. Mali to proste stopnúť a poslať ma preč. Bola by ovca aj s vlkom celí. Mysleli to dobre nebol som však schopný niečo podniknúť. Už som spomínal, že som mal celý život s tým problémom. Tiež som vyjadril vzdor. Svižne som podpísal kartu návštev, cez zuby precedil dovi a vybehol som von. Bolo toho dost. Tá manipulácia v robote, u zubára aj na baraku. V každej cele sú väzni, ktorý potichu spolupracujú s

policajtmi(konfidenti) a plnia príkazy. Vedeli, že to napätie negatívne na mňa pôsobí, som zadumaný, mlčanlivý s potláčaním vnútorného napätia. Cez nich boli o každom mojom kroku informovaný. Cely na baraku sa negátrujú(nezatvárajú) len barák sa uzamkne. V tú noc chodili po celách policajti s baterkami kontrolovať väzňov. Nikdy pred tým to nerobili, len teraz a ja som vedel, že je to kvôli mne, aby som si neublížil. Do svojich hier zapojili aj lapiducha. Mal som s ním dovtedy a teda aj potom dobré vzťahy, lenže naša komunikácia bola od toho okamihu založená výhradne len za účelom pre danú vec. Mal na starosti upratovanie zdravotného, ošetrovňu a tam mal aj pre seba izbu s telkou a varičom – sám v cele. Knihy som mu nosil osobitne keď celému baraku F. Stretávali sme sa pri jedálni, kde sme preberali najnovšie klepi pri obede. Povedal mi či mu nemôžem doniesť nové knihy pretože tieto má už prečítané. Keďže bol réžista nebol s ním nikdy problém. Knihy som mu vždy požičiaval keď potreboval a dodatočne dopisoval do zoznamov. Dobehol som teda s literatúrou, posedel chvíľu ako vždy a pobral sa preč. Pri odchode ma pred dverami križovala Zdena a mierila do šatne. Bolo to pripravené gesto ja som však nezabral. Váhal som chvíľu, nešiel som však, pripadalo mi to nebezpečné a veľmi trúfale navyše čo by som jej tak asi v tých dverách povedal. Šiel som preč. Ich odpor k môjmu konaniu bol značný. Všade samé komplikácie, chlad a nervozita. Prejde ich to iba vtedy ak za ňou pôjdem.

Mal som už toho vážne dosť. V base je zle. Ráno sa všetci zobudia no nik nepovie ani slovo. Je to dôsledok vytriezvenia zo sna, sklamanie kde sa prebrali. Len málo jedincov je dostatočne prispôsobených, vyrovnaných alebo spokojných s tým kde sú, lebo aj taký sú, ktorý si z rána pusti hubu na špacír. Držal som si hubu ráno aj celý deň, lebo toho bolo vážne dosť. Keď to už bolo

na nevydržanie, povedal som si – jebem na to, idem za ňou. Ráno som si zobral kľúče od knižnice a najskôr som si to namieril na zdravotné. Srdce som mal v krku a bilo ako zvon. Stojím tam v tej skurvenej ordinácii pred doktorom, Zdenou, sestričkou a referentom a hovorím že som sa do nej zaľúbil. Bol to trapas celá ta situácia a tiež ponížujúce. Zahniezdila sa v kresle a po hodinových sekundách povedala, že je vydatá žena. V desivom stave sa pozerám na ňu a ona sa začne hrať so svojimi novými nechtami. Bola to príučka. Ja som ponížil ju a ona teraz mňa. Čakala ospravedlnenie a keď neprišlo ukázala svoju silu. Odišiel som odtiaľ s dlhým nosom, vlastne rád, že to už mám za sebou, no so záverom že som nič nevyriešil. Prieky pokračovali aj naďalej. Ich negatívny postoj sa stupňoval a keď som pocítil kritickú hranicu(mal som blbý sen), šiel som ráno za ňou, odchytil si ju na chodbe a ospravedlnil sa chladne z judášstva. Situácia sa na chvíľu upokojila. Bulík, ktorý až do teraz stal mimo hry ma posielal do skladu s knihami oproti ordinácie. V momente keď som odchádzal prišiel jeden kokotko, ktorý pracoval v administratívnych priestoroch ako upratovač a ktorého preložili pred pár mesiacmi pre nejaký prešľap k nám na oddiel. Neprijemný, slizký typ, strojene slušný, typ, ktorý nedbá na to že ľuďom prekáža aj tak sa im vnucuje. Istý čas sa stále písal do knižnice a snažil sa so mnou nadviazať kamarátsky vzťah. Toho odporného hada som sa nevedel zbaviť, lebo ignoroval signály, že ho nemusím. Nakoniec som mu to povedal len tak mimo reči priamo do oči. Teraz šiel oproti mňa v sprievode policajta a vchádzal do ordinácie. Ha Ha Ha .. Chceli docieľiť aby som žiarlil. Nedal som na seba nič vedieť, pretože po pravde to ani so mnou nič nerobilo.

Na druhý deň prišiel Bulík s upratovacou čatou vyluxovať učebne. Zavolať si ma na pomoc. Povedal čo potrebuje spraviť.

Čistili sme podlahu, sokle a tak podobne. Neskôr musel odísť, preto mi dal do ruky kľúče, povedal čo ešte je potrebné spraviť a nechal ma na čele brigády. Bolo to neobvyklé prejavenie dôvery. Gesto, ktoré použil pri dávaní mi kľúčov, ten dlhší pohľad bol skutočne nezvyčajný a v tom momente aj keď nič nepovedal, som pochopil, že sa niečo chystá. Na druhý deň hneď ráno mi lapiduch hovorí, že prečítal knihy aby som za ním prišiel. Mal ich iba týždeň. Všade bol však klúd. Všetci boli milí, zdvorilí a po tom prejavení dôvery od Bulíka bolo jasné, čo za tým je. Jednoducho povedané som mal z toho dobrý pocit. O deviatej ráno prišla za mnou sociálna či jej nespravím rajóny. U nej som nemal stanovený čas robenia poriadku tak ako aj u vedľajšej kancelárii u psychológa. Bola večne rozlietaná , stále sa niekam ponáhľala a popravde za dobu jeden a pol roka čo som bol knihovníkom som s ňou nemal normálnejší rozhovor. Dal som sa do toho. Vypratá som všetky veci, kreslá, stolík, kvetináče a ona zatiaľ stála nado mnou. Ja som sa zatiaľ snažil vyplňať prázdnotu zbytočnými rečami. Urobenie poriadku mi nikdy netrvalo dlho ak nerátam raz či dva krát umývanie okien. Malá miestnosť bez kobercov, plávajúca podlaha, všetko von, zamiest', umyť a späť. Bol október či november preto mala v miestnosti aj malý prenosný ohrievač. Keď som ho chcel dať z chodby späť do kanclu povedala, že si to urobí sama a vzala mi ho z rúk no pritom ma zľahka akoby náhodou pohladila po ruke. Ruka je veľmi intímne miesto človeka a za ten čas čo som sedel a teda skoro tri roky, môžem na betón prisahať, že som sa cudzej ženskej ruky nedotkol. Až teraz a nebolo to len tak. Robil som sa, že som si to nevšimol. Z toho všetkého som bol už celý popletený. Spomenul som si na lapiduchové knihy a znova som nadobudol presvedčenie, že azda Zdena pochopila moju neschopnosť konania a vezme veci do svojich rúk. Dilino, ako na hotové som tam dobre že nie utekal. Doniesol som mu knihy, tradične s ním prebral pár slov a vybehol

som von. Nikoho nikde, ani Zdeny ani policajtov. Na obede som sedel ako päť peňazí so zatátymi zubami, nič mi nedávalo zmysel a keď mi lapiduch začal masírovať rozum pičovinami, odvetil som mu nech mi dá pokoj, dnes mi už deň niekto stihol skurviť. Šiel som späť do knižnice ani som nešiel na barák. Zavrel som sa tam a rozmýšľal, tak toto bolo čo? Aj Ksantipa povedala Sokratovi aby si dal kúpeľ keď nevedel pohnúť s vecami, nie však preto že pre povinnosti zanedbáva hygienu, ale preto aby sa uklúdnil a vyčistil myseľ. Sadol som si len tak a kukal von oknom. Bol som v pokoji a premýšľal som. Celá skladačka mi došla, až keď sociálna začala dupotať s lodičkami hore dole po chodbe a trieskať dvermi. Veru dlho sa nezastavila. Test či som kurevník. Sedel som tam, hlava sa mi rozjasnila a smial som sa nad športovým výkonom sociálnej.

Každý deň už niekoľko týždňov niečo analyzovať, riešiť, byť v hľadáčiku, manipulovaný ako malý chlapec, nútený hrať hru a nemohúci to skončiť. Bol som už vyčerpaný. Zase sú všetci milí, dávajú mi najavo sympatie, aby som šiel za ňou, že som prešiel testom. Neskôr zmenili rétoriku keď som sa k ničomu nemal a svojím celkovým správaním chceli aby som šiel aj keď nemám termín u zubára čo som si mal zrejme vysvetliť, že je to gesto odo mňa, že mi nie je ľahostajná. Vôbec však nešlo o to. Nič už nedáva zmysel. Choď tam, choď tam a keď tam som nič sa nedeje. Psychická tyrania. A tak znova to isté, čakajú nejaký zlom no nič. Moja vyčerpanosť sa mi zdala neudržateľná. Jednostaj premýšľaj, hodnot', správne konaj aj odpovedaj a dávaj si pozor na chrbát. Keď je človek v strehu v strese v priestore ktorý dobre pozná ako zviera vie dopredu vycítiť čo príde. Dostane sa do kolobehu kedy cez deň koná a zbiera údaje všetkými zmyslami pričom netuší čo je podstatné a čo nie. Večer keď všetko stíchlo, dlho som nemohol zaspať len som premýšľal a dúmal a potom v

noci sa mi snívali sny – odpovede na veci ktoré som nevedel odpovedať. Alegorické sny. Pocity, situácie. Nebol som však vyľakaný, nemal som z toho zlý pocit. Snívalo sa mi o množstve ľudí okolo mňa a chceli mi našiť pokus o útek. Raz ráno som sa vybral za ňou a čakal ju pri schodoch. Oslovil som ju, že s ňou chcem hovoriť. Usmiala sa a zastala. Povedal som jej, že potrebujem pokoj, že som veľmi vyčerpaný a potrebujem sa zastaviť. Pred obedom prišiel za mnou policajt oznámiť mi, že ma čakajú na PBS. Bol tam Amígo – tak sme ho volali, meno ten mladý kokot neviem aké mal. Vraj je na mňa sťažnosť zo zdravotného, pretože obťažujem sestričku. Povedal mi, že so mnou doposiaľ neboli žiadne problémy, preto to nebude nikde evidovať je to len ústny pohovor, ale mám sa zaviazat', že s ňou už nebudem komunikovať – je to vraj príkaz. Pozrel som naň s otvorenými ústami a jedine na čo som sa zmohol bolo „ v poriadku“.

Je 23 september v kalendári svieti meno Zdena a do tzv. mojej kancelárie v knižnici vchádza eskadra policajtov. Nastal filcung. Šli na istotu. Policajt dáva preč kvetináče z parapety, otvára okno a ukazuje ostatným uvoľnené mreže, ktoré v jeho rukách tancujú, druhý berie pítku na železo ktorú som používal na orezávanie kníh, kotúč drôtu a pásky lepiace. Ešte veľa krát sa budem opakovať v tomto smere ale bol som naozaj prekvapený. Týždeň dozadu som potreboval doniesť knihy z jedného baráku pretože odchádzal väzeň do civilu. Mladý policajt ma nechcel pustiť samého po areáli basy, pretože bola nedeľa a ako sa vyjadril keď ma došikoval, „aby som náhodou neušiel“. Nad touto jeho poznámkou som sa musel pozastaviť po prvé preto, lebo nikdy s podobnými mojimi presunmi nebol problém a po druhé, aký kurva útek, to sa len tak nehovorí. Nedalo mi to pokoj. A vysvetlenie sa mi dostalo snom aj skutočnosťou. V ten deň

spravili poradu. Po celom ústave nebolo jediného pedagóga. Čo rozhodujú o mojom osude? O štvrtnej som končil smenu a Bulík si ma odchytila pýtal sa na prehliadku. Vravím mu, že mi našli to a to – uvoľnené mreže a iné haraburdy. Povedal, že je to všetko v poriadku a nejako sa to porieši neskôr. Myslel som si, že keď mi dali zákaz a našli tie veci skôr či neskôr odtiaľ odídem a bude pokoj. Nič sa však nezmenilo. Na večeri do jedálne prišla celá delegácia: riaditeľ Varga, zástupkyňa, Szabo šéf PBS a dvaja či traja pedagógovia. Zás si mám o tom neviem čo myslieť. Nikdy pred tým to nerobili. Majú pracovnú dobu do tretej a teraz je dokonca piatok to dokážu zdrhnúť aj o druhej. Je mi jasné že to bude pokračovať ďalej.

Chodím stále s tým zubom, všetko zdržujú, všetko príliš dlho trvá, pri tých sedeniach je upriamená pozornosť na to ako reagujem alebo by som mal. Už sa toho vykonalo toľko, že nie že nemám chuť niečo konať ale najradšej by som prešiel rovno do protiútok. Neviem jednoducho s nimi komunikovať. Nechcem s nimi komunikovať. Som ponížený a utrápený okolnosťami. Keď som pri návšteve spomenul naším, že sestrička mi tu začala robiť návrhy, pamätám sa ako dnes ich zhrozený výraz v tvári a prvú reakciu „choď od toho preč“. Prišlo aj na vysvetľovanie, že ja tu pravidlá neurčujem a na druhej strane ma to teší. Ďalšiu návštevu som už o tom ale nechcel hovoriť aj keď sa pýtali. Skratkou som im povedal. Že k ničomu ešte nedošlo no druhá strana na tom intenzívne pracuje. Na túto tému som potom bol stále viac a viac háklivý. Nijako som si nepripúšťal, že by za to mohla ona, akonáhle sa ale do toho zamiešala mašina bol som z toho znechutený a vyčerpaný. Pomaly im došlo, že tadiaľ cesta nevedie. Ráno prišla jedna so sestričiek so žiadosťou o knihy. Mám jej ich pripraviť a ešte ísť s ňou zaočkovať sa proti chrípke. Povedal som jej, že knihy jej pripravím a zaočkovať sa prídem dať

po obede. Z mojej odpovede bola mierne zaskočená. Mal som totižto príkaz od Bulíka každú objednávku od personálu najskôr prekonzultovať s ním. Nemohol som si dovoliť niečo porušiť keď už lov prebiehal a pri tej opatrnosti mi nedošlo, že to bol ústretový krok. Podvedome som bol už mal toho dosť preto taká reakcia, chcel som len pokoj, už žiadne kroky. Keď som prišiel po obede s knihami Zdena bola vykoľajená a nasraná. Vedela prečo som prišiel, preto bez akejkoľvek prípravy sa ma spýtala či som zdravý. Vakcína proti chrípke totiž sa má aplikovať keď je človek úplne zdravý inak pôsobí zhoršením a nastupujú komplikácie. Jej otázka bez prípravy ale znela "hej počuj stojí ti vôbec kokot alebo čo je s tebou?" Dobré mi dala. V skutku mala pravdu a šplechla mi to aký som rovno do ksichtu. Nikdy som so ženou nevedel nadviazať kontakt, plachosť mi v tom bránila. Keď vytiahla vakcínu hovorím jej, „budte nežná“ a to ju úplne odzbrojilo. Vedel som, že ju celá ta vec trápi a je nešťastná z toho celého, nevedel som si však rozkázať. Mala svoje roky a do tváre bola strhaná. Chýbal jej sexepíl ktorý by ma priťahoval a tak by tam bola aspoň mizivá šanca, že by som po nej skočil. Bola staršia a bola navyše policajt, ja som bol mladší a bol som väzeň. Vysvetlení prečo som reagoval ako som reagoval je veľa a ja koreň pravdy nepoznám.

Najdôležitejší komunikačný kanál väzňa sú jeho pocity. Aby si udržal spokojnosť a napredoval musí tieto signály, tento vnútorný hlas počúvať a riadiť sa ním. Podľa toho sa dá spoznať či človek sedí veľa alebo málo ak vie kedy cúvnuť a kedy pridať. Aj keď to zdanlivo nedáva zmysel aj tá najmenšia drobnosť môže v konečnom dôsledku závažiť. Šiel som vydávať knihy na iný barák a len tak ma proste napadlo, že spravím známemu radosť. Poznali sme sa už dlho, dobre a nenútene sa s ním kecalo, samá sranda žiadna faloš. Pri posledných návštevách či stretnutiach som však nemal vôbec náladu a na obligátnu otázku „tak jak je?“,

som mu len odvetil, „nič moc“. Info sa šíria v base ako mobilnou linkou. Ten povie tomu, ďalší tamtomu a iný zas počul ono. Káva, cigarety a reči to je život v base. Skladačka sa poskladá a je tu približný výsledok. Prišli sme teda na barák s knihami a keď sa kamoš ukázal hovorím mu, „mám pre teba darček“ a podal som mu čokoládu. Potešil sa, čokoládu čapol do úst, trochu sme posrandovali a po chvíli hovorí, „no za málo peňazí málo muziky“ a zvrtol sa na päte. Vedel som že tým nič nemyslel, mal ale dar ktorý väčšine ľudí chýba a to ukončiť rozhovor v najlepšom. Od tej návštevy sa ale veľa zmenilo. Nevedel som čo to je, ale cítil som sa lepšie. Nikomu som nič nepovedal, nik nepovedal nič mne, prebehla len neverbálna komunikácia, spojenie, dohoda, obchod. Moje akcie a reakcie sa zmenili. Prišiel som na zdravotné, pretože som potreboval sprej do nosa proti alergii. Bol som milý, vysmiaty a výrečný. Aj keď tam Zdena nebola moje správanie sa im nezdalo. Je to komunikácia medzi mnou a nimi avšak oni hovoria jedným hlasom, majú jeden plán a jeden postup. Za ten čas sa medzi nami vyvinulo spoznanie ako ja ich tak oni mňa a teda každé vybočenie je okamžite odhalené aj keď ešte nie zanalizované. Najprv sa všetko zastavilo, ako po facke a nastalo rozmýšľanie. Začínajú všetci komunikovať a reagovať samostatne nie ako jeden, všetko je chaotické, roztrieštené akoby sa nikdy nič nestalo.

Nastal zaujímavý deň. Od rána je všetko iné. Sociálna si ma ráno odchyť, je strašne milá a žiada ma o rajóny. Tak milo som sa s ňou ešte neporozprával, plná empatie, súcitu a humoru. Nejde mi to do hlavy. Pred tým keď som niečo nespravil ako chceli, niekam som nešiel či nekonal ako by som mal, robila mi psychoteror, behala neustále po chodbe jak nasratá suka a trieskala s dvermi. Bolo to nepríjemné. Teraz toto. O štvrtej končím v knižnici a idem si na športové zahrať futbal. Bulík

pobehoval okolo ihriska a prebodával ma pohľadom. Po večeri si ma dal zavolať vraj mi prišla úradná pošta. Vidím, že nie je vo svojej koži ale je v rozpakoch. Keď som to podpísa, bol to list zo súdu v Topolčanoch a on sa ma spýtal čo to je, zrejme som ho zabil odpoveďou, že asi exofo. Druhý deň sú všetci na vetvy. Každý pohlavár pobehuje sem tam, nik si ma nevšíma, každý je akoby zaneprázdnený do poctivého výkonu svojej práce. Bulík mi vtrhne do knižnice ako vyplašený zajac, zatvorí za sebou a oprie sa o dvere. Pýtam sa ho ako sa má a keď vidím v ako horúčkovitom stave je, ulútosti sa mi ho a začnem sa rozčuľovať nad tým, že mi prišlo zaplatiť niekoľko stovák za exofa. To bol výdych. Chvíľočku je ticho. Situácia je však napätá. Cítim že po mne idú. Nakázali svojím verným konfidentom (Fiža, Hajdučák, Neština, Ševčík) aby ma namočili do nejakých kšeftov. Prišiel ďalší filcung a tento krát sa ma pýtajú na schovanú trávičku. Traja pičusovia ma nechajú samého vyzliecť do hola, veci sa mi ani nedotknú a idú preč. Smial som sa im do papuľ. Aj tak však začína byť riadne dusno a reálne uvažujem či by som nemal ísť za ňou. Rozhodnutie prišlo s energetikom, ktorý ma prišiel poprosiť či mu neopravím knihu výkazov, ale vraj čo najskôr. Keďže to nikdy pred tým neurobil a tá kniha má tri roky došlo mi že ma varujú. Neviem prečo to spravili ani kto to nariadil, vyšlo mi z toho len že niekto stojí na mojej strane. Hra však pokračovala ďalej. Zas ma otravoval lapiduch s knihami, zas to znamenalo to a ono a sračky. Človek vonku má kde újsť tu nie. U zubára zas hrala snaživú, ja som sa držal svojho, zmieril som sa s tým že to nikam nepovedie. Ako vravím, bol som z toho kurva vyčerpaný. Nátlak všade, na izbe, v robote, cez pracovný deň aj víkend. Pokoj som nemal ani v noci, lebo tých veci sa každý deň toľko nasralo, že som mal analyzovaním zamestnanú neustále hlavu, ťažko sa mi zaspávalo, hrozne mi búšilo srdce, zle som spal. Nevyspaný, zmorený a neviem ešte aký, asi chceli aby som dostal infarkt,

dospel som k záveru, že musím ísť za ňou. Je to žena, myslela to dobre, musí ma vypočuť. Mal som zákaz s ňou komunikovať, páslu po mne, vedel som preto, že je to risk jak sviňa. V pondelok som sa vybral za ňou. Povedal som jej, že som už zo všetkého totálne vyčerpaný a že potrebujem pokoj. Poslala ma za psychológom. Macha môjho pedagóga už dávnejšie vystriedal bývalý referent ktorý si spravil školu. Kokotko. Snažil sa byť nestranný, je však len bábka. Hrubina si ma zavolať deň na to ako som bol za ňou a pýtal sa ma na tú vec. Na moje vyjadrenie mi dával čas do druhého dňa. Hovorí ešte, že som v pekných sračkách. Povedal som mu, že by bolo najlepšie, keby som to vyriešil tu a teraz inak sa z toho do zajtra zosypem. Ostal ticho a neodpovedal. Ako hovorím, bol to len nástroj ktorý odkázal čo mu nakázali na toto ešte smernice neboli pripravené. Odišiel som. O tretej si ma vyžiadala PBS a pýtala sa ma na podrobnosti. Spísali so mnou záznam, že som sa svojvoľne pohyboval po ústave vedomí si ústavného poriadku. Že som vyhľadal sestričku na zdravotnom, ktorej som už pred tým vyjadroval náklonnosť, pretože som si myslel že ma má rada. Oslovil som ju prvý a ona mi odvetila, že ak idem kvôli minulej veci tak na danú tému sa už vyjadrila. Tiež tam bolo to o mojej vyčerpanosti a aj jej psychologickom návode. V ten deň keď nás na večeru prišli pozrieť všetci tí pohlavári som pochopil, že to nie je len o mne, nej a pár policajtov, ale sú do toho zainteresovaní všetci. Akoby všetkým záležalo na tom čo spravím, akoby som mal ich osud vo svojich rukách. Po príchode na barák som sa potreboval poradiť alebo len vyrozprávať s niekým. Zobral som kľúče od barákov knižnice, zavolať som Šípku – spoluväzňa, ktorý bol celý čas so mnou na izbe a bol jeden zo skutočne mála rozumných. V zimničnej triaške a lapaní po vzduchu som mu všetko pekne opísal. Spočiatku nechcel tomu veriť, kým som ale skončil nepochyboval. Povedal mi len „Bože, prečo sa to nestalo mne“.

Skonštatoval dve možnosti, buď budem mať všetko, alebo nič a že aj keď je to pre mňa ako tvrdím už ponižujúce a neprijateľné, mám sa zachovať ako pravý zločinec a z ponúknutej príležitosti vyžmýkať čo sa dá, líškať sa im, ponižovať sa, spraviť mám všetko čo len chcu, využiť ich čo najviac a potom odkopnúť. Snažil som sa naprogramovať v tomto duchu no nešlo to. Neskôr som s ním rozprával ešte viac krát, vo víre všetkých tých udalosti a toho čo mi hovoril a radil alebo čo som mu ja hovoril som pocítil zradu. Bol tiež konfident.

Prvý mesiac možno dva v Dubnici som ja a ešte pár ďalších dostali pozvánku od basy na kurz, nik nepovedal aký len že je to viac menej povinné, bude za to pochvala a verejným tajomstvom bolo, že je to kurz konfidentov. Mál to na starosti Milan Bulík a Peter Macho. Usadili si nás do učebne do kruhu, oni sa posadili pred nás a začali nám nakladať, že sme jeden tým teraz, čo sa tu povie tu aj ostane, každý sme si vybrali prezývku a robili sme psychologické experimenty dokazujúce prevahu tímovej práce pred jedincom. Jednoducho niekoľko povolaných hláv v danom obore sa zhodli, aký postup, aké body sú dôležité a menej dôležité. Spísali to a vytvorili všeobecný postup. Niečo ako, že v prípade zablúdenia v lese, v zime a snehu čo by mal človek robiť a potrebovať. Dali nám zoznam dvadsiatich vecí a najskôr každý sám a potom spoločne sme ich mali zoradiť. Skupina demokratickým výberom ich zoradila vždy lepši ako jedinec. Tým nám chceli povedať ako je potrebné spolupracovať a pomáhať im. Nepovedali nič konkrétne, nepovedali nám, že budeme konfidenti(tichí spolupracovníci), tajne sa s nimi rozprávať a plniť si povinnosti z toho vyplývajúce, nič konkrétne. Bol to len návod ako sa dá s policajtom vytvoriť si korektný vzťah. Neriešil som to lebo som to asi nepochopil alebo lepšie povedané nepotreboval a o zákulisných hrách som nemal ani šajnu. Vždy som mal čo

robiť, pre mňa nuda neexistovala, bol som samostatný v každom smere. Nemám ani obchodného ducha, ktorý je tiež potrebný na spoluprácu typu, niečo za niečo. Nechápal som tomu, nevidel som do toho a podobné zmýšľanie je pod moju úroveň. Šípka bol tiež členom tohto klubu teplošov a v čase keď som sa s ním radil o tejto veci už bol členom samosprávy, teda mal na baráku na starosti pracoviská. Takúto funkciu si volia odsúdený pri tajnej voľbe pričom rozhodujúci hlas má aj tak policajt (zákon hovorí, člena do samosprávy si volia odsúdení, s voľbou musí súhlasiť pedagóg). Existuje pravidlo, že funkciu akúkoľvek v base dostane len konfident, nieje ale pravidlom, že každý konfident je funkcionár. Je ich veľa takých, čo len si potichučky sedia a chcú mať pokoj. Mali to dodržať aj pri mne. Bolo to asi tretí alebo štvrtý krát, čo som sa s ním chcel rozprávať. Dohodli sme sa na určitú hodinu, vybehol som ale skôr a pristihol som ho ako vybehol s kancelárie pedagóga a ostal v pomykove keď ma zbadal. Otočil som sa a šiel som preč. Neskôr som mu povedal, že viem že spolupracuje, jeho názor ale na určitú vec tento fakt neovplyvní. Bolo to naše posledné sedenie podobného druhu.

Deň po podpísaní záznamu na PBS ráno si ma odchytil Macho. Pýtal sa ma na podrobnosti a keď vošiel jeden policajt, nápadne ukončil debatu, akože potom v knižnici mu to dopoviem. O hodinu sa v knižnici aj naozaj ukázal. Prvé čo mi povedal keď prišiel bolo presne to čo nám hustili pri tých pošahaných sedeniach do hláv, že je to nezáväzný rozhovor a ostane len medzi nami a aby som mu všetko povedal. Tak som mu vysypal, že sa mi spočiatku páčil záujem Zdeny no jednoducho nemám na to aby som to posunul do vyššieho levelu. Prvý krok musí spraviť ona ak neexistuje iná cesta. Tiež som mu povedal, že ráno to divadlo s policajtom bolo slabé, viem, že je tu ako vyslanec a že mu neverím, pretože následky toho čo tu odznie pocítim už o

hodinu. Bol zaskočený nie však urazený. Povedal, že ak pôjde do tuhého všetci budú držať spolu (vrana vrane oko nevykľúje), že každý keď príde z práce domov chce mať pokoj a tiež, že z najväčšou pravdepodobnosťou opustím ústav. Po obede bola veľká porada na „C“ baráku. O štvrtej prišiel Bulík a začal ma plašiť z mojou náhradou, vraj mám cez víkend vyzbierať knihy po celom ústave a v pondelok príde pomocník. Keďže minulí rok sme to ja a Peťo robili sami, logicky teraz to bude robiť Peťo s pomocníkom a ja cestujem. Vydesenie z mojej úradnej pošty, možnosť že do problému zapojím úrady, neodznievala ale práve naopak. Pri každom jednom mojom liste a telefonáte boli v strehu o návšteve ani nehovoriac – pár dní pred návštevou si ma čičíkali, akože za mesiac sa nič nedialo, žiaden nátlak, zloba, psychoteror. O tom ich strachu som vedel. Ak mi robili zle a nedalo sa to už vydržať, jednoducho som zdvihol slúchadlo a zavolať sestru. Hneď bolo na chvíľu ticho. Nevedeli totiž, čo som povedal. Aj teraz čakali či zavolám a budem sa brániť. Nezavolať som, aspoň nie hneď. Telefonoval som aj pred tým, kým som mal tieto problémy. Zarábam som niečo okolo 30 eur a pretelefonoval som z nich 20. Raz do mesiaca dve hodiny byť s rodinou a nejaký ten list to je málo. Každý víkend som niekomu zavolať aby som sa cítil lepšie. To bolo pred tým nehovoriac o tých okolnostiach plných stresu a negatív. Ak začali striehnuť na každý môj kontakt, každý telefonát bral som to ako obmedzovanie v už tak veľkom obmedzovaní. Večer čakali či budem volať alebo nie. Nevolať som. O siedmej po sčítaku si ma zavolať Bulík a pýtal sa ma na PBS čo bolo vo veci. Povedal mi aby som premýšľal hlavou a držal sa pokynov PBS – károv. Lenže oni mi žiadne nedali. Povedali len, aby som podpísal a odporučili aby som šiel za psychológom. Zás ten psychológ, čo s ním stále kurva majú, hovoril som si. Ráno som šiel do roboty. Nebolo dobré počasie, bolo zatiahnuté a na toto ročné obdobie teda ešte tma. Vchod na chodbu za

knižnicou, kde boli kancelárie bol otvorený, len psychológove dvere sa vyzývavo svietili. Nikdy nesvietil. Stačilo mu keď mu svietil monitor, do práce chodil posledný, nebolo ho počuť ani vidieť. Šiel som za ním teda, keď to tak veľmi chcú. On predstieral nezáujem, že teraz nemá čas a tak, neskôr mám však prísť. O dve hodiny prišiel pre mňa. Pýtal sa čo od neho chcem. Hovorím mu, že ma už dvaja policajti posielali za ním akoby na mne niečo videli no ja sa cítim dobre. Povedal som mu o sestričke, a s tým súvisiacich problémoch, že to že ma sem smerovali je nejaký ich krok do skladačky, ktorý som mal spraviť, preto som tu. On vraj o ničom nevie, to o sestričke len tak letmo niečo začul, ale nič viac a že iniciatívu som prejavil ja. Povedal som mu, že mu neverím a že všetci tu so mnou hrajú teraz už nepeknú hru a on mi na to, že žijem vo vlastnom svete a okolo mňa sa nič nerobí. Smial som sa mu do huby, do tej jeho skurveneje huby a povedal mu, že mám dobrú náladu, pretože mi už nič nehrozí. S mojím rozprávaním nebol veľmi spokojný, ja som sa postavil a odišiel. Ako vravím, všetci o tom vedeli, od riaditeľa po posledného referenta a tento problém na spoločných poradách rozoberali. Druhý deň som im bol vysypať smeti. Psychológ mi len niečo breptal a sociálna dokonca ušla. Zas prišiel za mnou Bulík s obohranou pesničkou o zbere kníh a pomocníkovi. Otvorene som sa ho spýtal či idem do Sabinova alebo Trnavy. Z roboty som mal cestu voľnú, všetky dvere boli pre mňa otvorené, policajti vycerený. Stretol som Peťa a ten mi vraví, že po obede sa ho Bulík pýtal či vie robiť s počítačom a spravil by výmenu. Ako povedal Šípka, buď všetko alebo nič. Zas čakali ako sa rozhodnem a či zavolám sestru. Bola to rebélia, že som zavolať a nie rozhodnutie. Povedal som si, „chcete mi určovať ešte aj to čo máme dovolené a to volanie s rodinou?“. Šiel som vtedy do kanclu za Bulíkom, aby mi pozrel číslo na sestru lebo som ho stratil. Ostal ako obarený. Druhý deň bola sobota a ja som behal po ústave a zbieral som knihy.

Policaĳti boli v pomykove, hrali smutné ksichti, nevedeli čo príde. Šípka mi večer radil aby som hral skrúšeného a smutného a tak aj bolo, veď som sa na to aj cítil.

V pondelok ráno pri braní kľúčov od knižnice ma Bulík oslovuje Rómeo a ja mu podávam žiadanku o pohovor s riaditeľom a jebem aj na jeho naliehanie keď sa ma pýta o čo ide. Vážne som už nevedel čo mám robiť. Bolo mi len jasné, že oni poznajú jediné riešenie a že to riešiť ja nedokážem. Mal som blbý sen na ktorý som sa v noci zobudil a dlho nemohol zaspať. Rozmýšľal som nad riešením a prišiel jedine na toto. Okolo štvrtej som bol s Petom v knižnici a boli sme práve na odchode keď prišiel Bulík s pomocnou silou – jedným slizkým väzňom, bývalým lampasákom. Hlava rodiny zobral knihy prijatých – archivovaných titulov, sadol si za stôl, mi sme sa postupne striedali a čítali mu čísla kníh rad radom, pričom on kontroloval. Revízia knižného fondu. Bolo to najneprístupnejšie miesto v knižnici, jeden regál pri druhom úplne v kúte a na samom vrchu. Bol na rade ten starý kokot, mal čítať čísla kníh na tomto mieste, ja som ho ale zastavil nech ma pustí, že to spravím zaň. Pristavil som si rebrík, postavil som sa na posledný schod na špičky a začal som diktovať čísla kníh. Boli tam hlavne veľké knihy, encyklopédie a slovníky tiež tam bola veľká medzera, ktorá tam ale nemala byť a v nej bola horčicová fľaša, ktorá tam tiež nemala byť. Skoro som sa prezradil a vykrikol, že toto tu je čo. Asi ma osvetlil duch svätý , teda bol som pripravený po tom všetkom na všetko a v posledných mesiacoch v neustálom strehu, predpokladal som jednoducho podvedome z ich strany podraz a tak som sa v praví čas zastavil. Ostal som chvíľu ticho, zobral som fľašu do rúk a zbadal, že je v nej hustá tekutina, ktorú som v knižnici nikdy nevidel. Rozbúchalo sa mi srdce, vyschlo v papuľi, podlomili sa mi nohy. Pokračoval som ďalej a keď som prišiel k medzere

jednoducho som ju bez zaseknutia vynechal akoby nič. Bulík ma zastavil. Povedal mi číslo ktoré tam nebolo. Tá kniha chýbala. To číslo bolo veľmi známe a hneď mi aj došlo o akú knihu sa jedná. Bol to veľký, hrubý, tridsať ročný slovník cudzích slov – moja najpoužívanjšia kniha. Začal som ju hľadať po knižnici v pomykove, roztrasený, maximálne zapierajúci svoje pocity a po malej chvíli som si aj spomenul na čudný pocit s pred pár hodín vedľa v čitárni pri pohľade na ležiacu známu knihu. Tam aj bola. Vedel som hneď, že je to Buliková robota. Bol v rozpakoch, ktoré nevedel tajiť. Všetko naplánovali, pripravili a teraz niečo zlyhalo. Najskôr sa dožadoval knihy, potom aby som pokračoval a po chvíli znova knihy. Nešlo mu do hlavy čo zlyhalo a kde. Knihu som našiel dal ju na miesto a pokračoval. Fľašu som popritom pomaly presunul do nižšieho regálu aby som ju mal po ruke, že keď ma vystriedajú odpracem ju. Po chvíli sa aj tak stalo, ja som ju nenápadne zobral a vytratil sa na „záchod“. Šiel som von z budovy a hodil som ju do smetáku plného pilín. Trochu ma to ukludnilo, že mi už nič nehrozí. Po dvadsiatich minútach Bulík tu nevedomosť už nevydržal, revíziu ukončil a šli sme na barák. Nespravili sme ani tretinu. Po sčítaku som šiel do kancelárie, Bulík tam už nebol, len Macho. Na rovinu som mu povedal čo som našiel pri revízii a ten z vypleštenými očami sa akurát zmohol na jedinú to „kde je ta fľaša“. Hneď mi došlo, že je to dôkaz a preto je veľmi pre nich potrebná, a tiež že o všetkom vedel keď tak reagoval. Už nemohol cúvnuť a hrať že si vymýšľam, pýtal sa ma, že kto to podľa mňa tam dal a ja mu na to, že ku kľúčom mám prístup len ja na podpis a keď ich nemám, visia tu v kancelárii a teda to musel byť niekto kto má kľúče od kancelárie. Vravím mu na rovinu, že to bol len niekto z vás. Pozeral na mňa z otvorenou hubou. Vystrašený a roztrasený v takom stave som sa ho pýtal čo mám spraviť. Hovorí mi: situácia sa musí upokojiť, všetko je veľmi hektické a rýchle, najlepšie

bude ak zajtra pôjdem na zdravotné vypísať sa na OA – ospravedlnenú absenciu. Večer som si to rozmyslel. Zase to bol nejaký ich škaredý táh. Najskôr návšteva u psychológa, teraz absencia z vyčerpania. Zrejme hrajú na psychologické posudky. Ráno som tuším ani na raňajky nešiel, zobral som si kľúče od knižnice, len tak akoby mimochodom a nikto to ani nevnímal pretože boli všetci pohrúžený do svojich myšlienok. Šiel som k smetáku, zobral fľašu a skryl som ju všetkým na oči, do veľkého kvetináča na chodbe a zakopal do zeme. Potom som sa pobral na PBS. Bol som ako námesačný, celú noc som nespál, nehovoriac o tom, že som naozaj nevedel čo je to za krok a aké bude mať dôsledky. Žiadne východisko, ani koniec. PBS je uzavretý priestor v budove. Za mrežami dlhá chodba na jednej strane kancelárie a priestory na vypočúvanie a na druhej hajzle, inventár a nevyužívané miestnosti. Mreže sú vždy zavreté, ak niekto chce vstúpiť musí zazvoniť a kokot mu príde otvoriť. Zazvonil som. Otvoriť mi prišiel sám najvyšší Szabo. Na očiach mu bolo vidieť, keď mi šiel otvoriť, že toto nieje návšteva o ktorú by dnes stál. Nebol deň na rajóny, sypanie smeti ani podobné veci, vedel čo je vo veci a bál sa. Popravde neviem presne opísať čo a ako sa zomlelo. Vošiel som do kanclu a s roztraseným skoro koktavým hlasom som im povedal, že nikomu z nich neverím a že chcem podať trestné oznámenie ohľadom toho čo včera spískali. Hovorím im, pretože tam bol aj Amígo. Boli z toho v riti a chceli, pokúšali sa ma uzemniť, nejakú zastrašiť najskôr zvýšením hlasu potom pičovskými rečami. Mladý sa začal stavať na zadné, že kto som, veď som len nula – väzeň a iné detské odrhovačky púšťal, no Szabo vedel že je to vážne a môže to dopadnúť kdejak. Amíga odzbrojil miernym prístupom a ja svojím nasratým. Najskôr nechceli nič spisovať. Vyzvedali čo o tom viem, kde je tá fľaša, kto si myslím že ju tam dal. Mal som im ju doniesť a keď som povedal „že to určíte, tá skončí akurát tak prokurátorovi v

rukách“, ten kokotko začal hučať po mne, že či si myslím, že mi dovolí len tak po ústave schovávať zakázanú vec. Na to som mu povedal len jedno, „tá vec tak existuje ako neexistuje, teraz uvidíme či si vymýšľam“. Sadli sme Szabovi do kanclu a začali spisovať: že včera som vošiel o približne ôsmej hod do kancelárie pedagóga za účelom oznámiť mu že som v nebezpečenstve. Na otázku pedagóga Macha prečo, som odpovedal, že som v regáli na knihy našiel malú fľašu so syntetickým lakom na drevo a že to museli spraviť iba policajti, pretože len oni okrem mňa majú prístup do tých priestorov, tiež som mu povedal že mu neverím, aby prestali s nátlakom na mňa a zároveň som sa ho opýtal na riešenie problému, načo mi poradil aby som sa napísal k doktorovi a počkal ako sa to vyvinie. Ja som diktoval a policajt písal. Nevedel som či tým ubližujem sebe alebo im. Szabo bol prvý skurvisyn, ktorý mi ukázal aký skurvisyni policajti dokážu byť. Prv ako sme začali písať záznam mi hovoril či to naozaj chcem, „či si chcem ublížiť“. Keď videl, že som neoblomný, spustil počítač a pýtal sa ma na číslo a meno aby sa mi dostal do karty. Potom akoby to súviselo s tým čo som prišiel riešiť začal kontrolovať údaje v karte. Nahlas. Odkiaľ ste?, z okresu Topolčian, no tam mám veľmi dobrých kamarátov, áno z Kamanovej a máte ešte štyroch súrodencov. Ten kokot ma zastrašoval takým nízkym a podlým spôsobom. Nepovedal mi že sa im niečo stane alebo mne, nechal to visieť vo vzduchu. Naozaj som ale už nevedel ako ďalej. Keď sme všetko spísali, podpísal som dve kópie a pobral sa preč bez toho aby mi jednu dali, nevedel som že jedna je moja a určite sa nik nesnažil mi to pripomenúť. Ešte pred mrežami ma opäť Szabo zastavil, aby som mu tú fľašu vydal. Bol komplet rozrušený, nevedel už hrať ani policajta, nemal dôstojnosť, hrdosť chlapa – hovno. Jednoducho prosil lebo vedel že ide o veľa a ja som mu nevyhovel. Šiel som do knižnice, za chvíľu prišiel Peťo a pri dajakej robote som sa

pohrúžil do myšlienok. Netrvalo to dlho, znova prišiel Szabo, zavolať si ma vedľa do čítárne a prosil ma o tú fľašu, vraj mu ju musím vydať. Znova som mu povedal, že to neprichádza do úvahy, je to dôkaz a keď prídu vyšetrovatelia a prokurátor z vonku dám to im. Bol v riti, ako hovorím v riti s odhodanou maskou. Už sa videl basistom, tým ktorými celý život opovrhoval aj keď navonok hral vlúdneho. Len starý basisti a policajti čo dlho slúžia v base vedia presne čo znamená byť číslom, kde človek nie že je na kolenách, ten sa musí plaziť a pokoriť až na samé dno znesiteľnosti a ak má nejakú náтуру, charakter a vážnosť je to o to ťažšie. Vedel presne čo ho čaká keď tú vec nezíska. Nepohol so mnou. Tak ako jeho celé roky „fajčili“ väzni, teraz on fajčil mňa. Keď videl že to nikam nevedie, zmenil tému, robil sa že vyšetruje, pretože aj keď sme boli bokom cez bufetku nás Peťo počul. Šli sme na miesto činu, ukázal som mu aj povolené mreže. Odišiel. Plnú hlavu myšlienok, všetko sa so mnou krútilo. Každý deň sa také veci nestávajú, navyše miesto toho aby sa pol ročné trápenie skončilo, vyostriilo sa. Sociálna a boh vie ešte kto behali ako odtrhnutí a trieskali s dvermi. Pred obedom sme dole čakali na údržbárov a len tak debatili keď šla okolo sociálna so strhaným pohľadom, smutná v tvári s výčitkami sa pozerala na mňa.

Po obede som spal tvrdým spánkom ako sa hovorí – spravodlivých. Zobudil som sa s rozhodnutím, že im tu fľašu dám. Šiel som do roboty a pred policajtom čo má dozor na šitexe som z kvetináča vybral dôkaz. Na PBS mali rušno, nejaká porada. S otvorenou hubou dokorán bral Szabo zasvinenú fľašu od hlíny a pritom nepovedal ani slovo. Mal oči ako batola keď si ho na ruky zoberie mama. Prečo som to spravil? Ty ľudia nech sa v poslednom čase akokoľvek kokotsky ku mne zachovali, ale dovtedy sa ku mne správali v danom stave korektne. Ich

správanie sa zmenilo na základe nedorozumenia. Tá žena to myslela dobre, chyba bola ale tak vo mne ako aj v nich , pramenila z neprirodzenej situácie – nechcel som sa im pomstiť, niečo si dokazovať alebo ubližovať. Po obede prišiel Bulík robiť revíziu už bez pomocníka. Bol pokojný, doniesol so sebou instantnú kávu jakobs kronung a aj keď nebol v stave sa tak pokoriť naznačil nám či si nedáme. Keď sme skončili a odišli z knižnice zavolať si ma na koberec. Musel tu tému so mnou prebrať a uzavrieť. Snažil sa z toho dostať, či to tam náhodou nezostalo po mojom predchodcovi a iné sprostosti. Nakoniec sa ma spýta, či si hádam nemyslím že to bol on. Povedal som že neviem. Zničil, zničili moju dôveru a vedel o tom. Musel mi klamať a vedel že o tom viem. Ráno som Machovi povedal že ten pohovor s riaditeľom chcem zrušiť bolo ale vraj neskoro. Tiež som sa zastavil na PBS a len tak mimo reči pred mrežami chcel odvolať to trestné oznámenie. Zavolať si ma Szabo ďalej. Hneď pri dverách bola skriňa a na nej zajebaná fľaša s lakom. Usadil si ma a spýtal načo som vlastne prišiel. Hovorím mu „nechcem nikomu zle, na to čo sa včera stalo chcem aby sa zabudlo a tak ďalej“. Povedal že čo ak je neskoro, čo ak celá ta vec sa teraz otočí proti mne a trestne stíhaný budem ja, že som ich chcel vydierať a tak z toho vytĺcť čo najviac. Spochybnil akýkoľvek môj dobrý úmysel. Pri týchto jeho slovách som len sklopil oči a s rutinnou pokorou mlčal. Nech si kokot verí čomu chce. V ten deň som mal ešte jeden pohovor a to s riaditeľom. Klamal že sa hory zelenali. Že on o ničom až do nie príliš vzdialenej minulosti nevedel, že to že som zaľúbený do sestričky a ňou až posadnutý je jedna vec, ale som predsa len väzeň, celkom inteligentný človek a predsa viem čo sa patrí a čo nie. Vraj si mám takú vec nechať na vonku. Hovoril to pretože musel a iné verejné stanovisko k tomu zaujať ani nemohol. Potom mi ešte povedal, že on ako riaditeľ ústavu ma na svoju výnimku bez udania

dôvodu môže poslať preč z ústavu a na 90% tak aj spraví ak ovšem nebudem racionálne uvažovať. Že asi to bude Trnava. Vie však že mám ešte na zdravotnom niečo nedorobené a kým sa to tam neukončí nikam nepôjdem. Povedal som mu že nikam nechcem ísť, zvykol som si tu a podobne. Vyhrážal sa mi jednoducho Trnavou, nebudú sa tam s tebou maznať ako mi tu, je tam viac väzňov a je to tvrdšia basa. Ja som mu na oplátku pochváli hodinky a povedal že môj predchodca mal tiež také. Chcel som aby bolo všetko ako pred tým, povedal som mu to no odvetil že to nie je možné. Bral som to ako podraz. Ako inak som to mal brať. Domnieval som sa, že keď im ukážem ľudskú tvár, že ma nechajú na pokoji pusti ma na osem hodinovku a potom niekam do prdele. Mohli to tak spraviť, či nie?, ja neviem.

Na obede som povedal lapiduchovi že asi odídem a jebem tu na všetko. Keď som potom šiel z roboty odchytil si ma Macho neviem už čo bolo vo veci. Vždy začnú s nejakou banalitou a pozvoľna sa prehupnú k podstate. Jednoducho som mu povedal, že sa budem držať jeho prvej rady a do ničoho sa nebudem púšťať. Proste ju nechcem. Vzťahy sa znova zostrili. Aby ma mohli lepšie psychicky gniaviť, dva mesiace dozadu rozhádzali celú našu izbu po baráku len desať nás premiestnili do menšej cely kde pred tým bola podskupina C – trestňák. Bolo to vraj opatrenie pretože tých neprispôsobivých je v poslednom čase veľa a doterajšie priestory nepostačujú. Pár ich už aj bolo medzi nami b – čkarmi. Pravidlá sú také, že na céčkarskú celu nesmie bėčkar vstúpiť a naopak. Táto podskupina má oveľa nižšie percento podmiennečných prepustení a v Trnave majú svoj oddiel úplne izolovaný od okolia. V Dubnici na to však nie sú podmienky. Keď títo tzv. neposlušný boli skutočne poslednú dobu aj medzi nami nik sa nečudoval tomuto kroku. Dôvod tohto konania bol však iný. Táto menšia cela bola hneď vedľa

kancelárie pedagógov a policajtov a tak keď ma chceli k niečomu nútiť tak ako v robote nervózne sekali kľúčkami, behali sem a tam a trieskali dvermi robili to teraz aj na baráku. Nebolo kam ujsť. Aby mi Macho naznačil že to nebola odpoveď čo chcel počuť trieskal s tými skurvenými dvermi v jednom kuse. Deň na to spravili veľký filcung na barákoch D a E. Boli to oddiely najlepšie v base. D oddiel cesta na otvorené a vonkajšie a E zase privilegovaná réžia. Bolo mi jasné čo hľadajú, človeka ktorý mi pomohol a zariadil tu úradnú poštu ktorá ich tak vyľakala. Zložil som zbrane. Jednoducho som videl že niet kam utiecť a musí byť len po nich. Bolo však neskoro. V piatok chvíľu pred tým ako som končil prišiel Bulík a povedal aby som si všetko zbalil, vraj za chvíľu príde Peťo a mám mu všetko poukazovať. Neveril som mu. Aj keď Peťo prišiel a ja som ho zasvätil, bol deň pred návštevou a teda jeho jednanie som pokladal za hru. Aj keď som pred tým povedal riaditeľovi že by som rád ostal tu, po tom ich podraze som bol presvedčený o opaku. Chcel som ísť preč. Nie že mi povedia, že idem, ja si budem na návšteve držať hubu a v pondelok sa prihodí niečo „nezvyčajné“ prečo ostanem stále tu. Zavolali si ma na zdravotné, mal dlhú službu zubár a spravili mi konečne po pol roku jeden zub. Zdena asistovala a striekala mi tou srandou na vyplachovanie huby do tváre. Večer mi dal ešte podpísať pochvalu za vzorné si plnenie povinností ako knihovník. Povedal som mu na rovinu, že neverím že odchádzam. Bol klúd ako vždy dva tri dni pred návštevou. Návštevu zariadili tak aby naši obsadili stôl hneď pri nich a tak mali dobrý výhľad na mňa. Bol som veľmi rozrušený. Tie posledné návštevy nestali za veľa . Aj keď som sa na chvíľu odpútal od okolia, pridali sa k debate o domove a vonkajšku skôr či neskôr prišla téma čo ja. Naozaj som sa necítil dobre. Bol som pod hrozným napätím. Všetko ovládali, boli všade a stále. Ako potkan v kúte. Samozrejme, že som hneď vyrukoval že som v hroznom nebezpečenstve, že mi podhodili

zakázané veci policajti a bojím sa čo bude so mnou ďalej. Naši len, to vydržíš, nemôže to byť také zlé, už máš polovicu za sebou, ty si silný ty to zvládneš. Do plaču. Pri rozlúčke som sestre povedal do ucha, že nech správy všetko pre to aby som odtiaľ šiel preč, nech ide aj do Bratislavy alebo ja neviem kde ale musím sa odtiaľ dostať. Večer podľa jej slov volala riaditeľovi a mailovala s ním a aj na GRZVJS volala kde sa po hodinovom telefonovaní konečne dostala k zástupcovi Mudrončka od ktorého sa dozvedela že skutočne mám naplánovanú eskortu a to do Hrnčiaroviec nad Parnou teda Trnavy. V pondelok som sa zbalil a šiel na nástupne. Prechádzal som sa vonku v koridore, keď za mnou prišiel Bulík. Najprv pičoviny, čo Peťo, robota, či som niečo nezabudol. Povedal mi, že so mnou nebol problém a teda spokojnosť čo sa týka roboty bola. Idem do Trnavy kde je to prísnejšie ale idem s čistým štítom, mám vraj čistú kartu. Naznačil mi že vie o tom že sa sestra zaujímalala o moju eskortu a povedal aby som nič neskúšal lebo si môžem ublížiť. Už pri nastupovaní do autobusu mi dali najavo, že je na mňa upriamená pozornosť. Ako jediného ma policajt zdrapol za rukáv a dovliekol k autobusu. V Ilave je rozdeľovňa. Mali sme tam dve hodiny pauzu. Spolu so mnou bol eskortovaný aj Šípka. Síce mal už osem rokov nasudovaných, ostávali mu však ešte nejaké nevyriešené prípady a tak pravidelne cestoval po vyšetrovacích úkonoch. Povedal som mu čo sa stalo, že som našiel fetácke nariadenie medzi knihami, že som podal trestné oznámenie, deň na to ho stiahol a dôkaz im dal. Pozeral na mňa ako puk. Vraj prečo som nezaútočil keď som ich mal pekne na lopate, každý by dal už ruky preč od teba lebo by vedeli že som pre nich oprávnenou hrozbou. Nevedel som mu to vysvetliť a nepochopil to ani po mojom tvrdení, že to namysleli zle, že je to len jedno veľké nedorozumenie. Povedal mi, že ak prídem do Trnavy mám si tam držať hubu a nikomu o tom nehovoriť. Hovoril tiež že je tam viac

väzňov a iný prístup čo je výhoda, pretože človek viac splynie s davom. Bol konfident. Jeho eskorta bola umelo naplánovaná, aby v rozhodujúcej chvíli bol pri mne, učičikal ma rečami a zistil tiež čo zamýšľam. Povedal som mu že v Trnave nebude koniec, všetko bude pokračovať ďalej. On mi na to, že je to blbosť, že v Trnave sú úplne iný policajti než v Dubnici, všetci si len prídu odkrútiť do roboty hodiny a upaľujú domov za vlastnými problémami. Oni sa vraj na nejakého väzňa vyjebu. Čo zdôraznil, aby som nijakému väzňovi a už vôbec policajtovi nehovoril o ničom. Rozlúčili sme sa podaním si rúk.

TRNAVA

14,12,2010 som dorazil do Hrnčiaroviec nad Parnou – Trnavy s necelými 26 mesiacmi do podmiennečného prepustenia a 46 do konca. Dostal som sa na nástupný oddiel na nefajčiarsku izbu a tiež nepocítoval žiadne obliehanie. Týždeň na nástupnom je minimálna doba pre nových. Za ten čas znova človek absolvuje všetky tie pohovory ako keď sa dostal po prví krát do basy. Sociálnu mali krásnu. Po pravde krajšiu policajtku som nevidel. Mohla byť staršia odo mňa ale tiež mladšia, krátke vlasy špinavý blond, krásne oči, krásna do tváre, milá distingvovaná. Všetci sme sa usadili na stoličky. Petra Majerčíková – Vargová prišla v kabátiku, obtiahnutých rifliach a svetříku. Usadila sa na katedre s mierne rozťahnutými nohami. Všetci sme boli ako zhypnotizovaný či už jej lonom vo výške našich hláv alebo ňou samou. Pozrela mi priamo do oči a bolo to dlhšie než by početná policajтка mala pozerat'. Kurva. Mali sme s ňou vstupný pohovor každý osamote. Keď som vošiel zahrála znova tú vec s roztržitosťou žien. Bolo to trápne, lebo som už vedel, že je to znova nejaký ich chyták. Keď som tam však sedel za školskou lavicou a ona oproti mne bol to úchvatný pohľad. Naozaj bola krásna a ešte aj tie jej otázky? „detičky máte?“, vravím si nesér, lebo ti jedno spravím. Formálne som len odpovedal áno a nie. Úplne ma pohltila. Bol som na športovke cvičiť keď zakričali sčíták. Pri sčítáku sa celý oddiel nastúpi na chodbe v dvoj rade a počká aj hodinu a viac kým príde deťák a zráta nás. Vychádzal som keď vychádzala aj ona a po chvíli hľadania znova zakotvila očami na mne. Keď vtáčka lapaju pekne mu spievajú. Mali na mňa pekný spev. Nemohol som prestať myslieť na ňu. Po dva a pol roku v base keď mi to spravila Zdena mi kokot týždeň v kuse stál. Z inej kategórie pocitov bol už ten, keď som nebol schopný

ničoho. Potom prišla vojna s nimi, hnev, strach a čo ja viem ešte čo všetko a potom rozchod. Teraz som bol tu a všetko sa začínalo odznova. Celý ten čas na nástupnom, skoro mesiac, rachotila po chodbe s opätkami a ja ako všetci som využil ten moment aby som ju videl. Niekedy mi pohľad opätovala, inokedy hrala urazenú a potom sa zase zaliečala. Nevedel som akú hru to so mnou hrajú. Týždeň po mojom odchode odišiel aj jeden známi a skončil na nástupnom kde ja. Prehodili sme spolu pár slov. Pýtal sa prečo som tak náhle odišiel, vraj po ústave sa šíri že som mal niečo so sestričkou, alebo že som sa nabúral na internet. Nevedel však ani on povedať prečo prišiel, niečo hovoril o PBS karochoch o podanej žiadosti a expresnom vybavení. Mal dva metre, bývalý legionár a cvičil nonstop. Niekedy v tom čase sa pokúsil utiecť z basy väzeň. Pozeral som z okna keď som si všimol že akosi svižne pobejú po okolí policajti. Bolo to cez víkendový deň nebolo ich teda veľa mali však aj psy. O chvíľu ho mali. Vliekli ho s dotrhanou bundou trochu zakrvaveného späť do basy a nechali stať pár hodín na tom mraze pri devetárni. Nás celú basu dali nastúpiť na chodbu. Vysvitlo, že to bol nejaký rusák na izolačke, ktorý sa vracal s ešte pár izolovanými z vychádzky a keď „nedbanlivý“ policajt nastupoval do výtahu, aby sa dostal na piate poschodie, pričom nechal týchto samých bez dozoru ísť po schodoch, vybral sa opačným smerom. Preskočil cez tri ostnaté ploty, vyliezol na strážnu búdku a preliezol odtiaľ aj posledný štvormetrový plot. To mu ale už šli naproti. Táto verzia sa šírila po base a tiež, že on im to sľuboval že ujde pretože mu robili zle. Až na sociálnej extempóre a chladné jednanie pedagóga som tie dni bral ako oddychovú dovolenku. Po dlhom čase som sa konečne dobre vyspal, opadlo zo mňa to napätie, zmizol tlak. Po ďalšom týždni sa všetko zmenilo. V pondelok v deň eskorty som už od rána cítil že sa niečo chystá. Mal som blbý sen o prekvapení a rozmyšľaní a tak som len striehol odkiaľ čo vylezie. Keď sme šli z

raňajok, počkal si na mňa šéf PBS karov a skrížil mi cestu tak, že som doň skoro narazil. Na oddiely dostal brigadír príkaz, aby spravil nové rozdelenie izieb a tým ušetril miesto pre nových čo prídu. Môj starý známi z Dubnice skončil na mojej cele. Večer s eskortou prišlo konečne vytúžené prekvapenie. Ležal som na posteli a čosi čítal keď vošli dvaja noví väzni so zloženou posteľou. Bolo nás na cele jedenásť a táto bola dvanásť rozdelená na stred izby vraj len do budúceho dňa. Tým novým spolubývajúcim bol Marek Šiška – človek, ktorý ma udal aby dostal mimoriadne zníženie trestu a ktorého som v Dubnici uviedol ako osobu, ktorú nechcem v base stretnúť. Žiadne knižné prirovnanie typu rozbalil ju ako cibuľu, ale tvrdá realita - zalial ma pot a rozbúchalo sa mi srdce. Vybehol som z cely a na športovke predychával. Nevedel som čo spraviť, či čo od toho očakávať, jednoducho poriadny mišmaš v hlave. Šiel som na izbu, ľahol som si na posteľ a pozdravil som ho. Na sucho prehltol. Ten strach v očiach bol zábavný. Dal sa so mnou trochu do reči – nasilu. Vraj odkedy som tu, veď predsa koľko už sedím a koľko mám ešte pred sebou. Potom trochu o sebe, kedy nastúpil, kde bol, čo nové doma. Aj keď to bola sviňa s ktorou som sa v živote nerozprával a ešte mi aj ako ublížil, bol z rovnakej dediny, poznal rovnakých ľudí a ku podivu som bol trochu rád že vidím niekoho známeho po takom čase. Neskôr keď to prekvapenie strávil aj on začal vyzvedať ako sa to stalo že som v base, kto to podľa mňa spravil a čo mu plánujem spraviť ja. Odvetil som, že neviem a ani ma to nezaujíma a že to bola len otázka času takže to ani nikomu nezazlievam. Dostal som osemdesiat mesiacov za jedno kilo technického konope a on šesťdesiat za trojnásobok pätnásťpercentného. Keď mňa eskortovali z Dubnice, jemu dali nástup výkonu trestu ako právoplatne odsúdenému a čakajúcemu na výkon. Keď nastúpil do Nitrianskej basy a oni videli, že má pomaly dva metre a stodesať kíľ, pričom ja mám

170 a 70 kíl, stiahli mi posilu a čakali že sa na ňom vybúrim nie však to čo som im predviedol.

Ja som prišiel do Trnavy v pondelok a v utorok po obede sme mali formálnu lekársku prehliadku kde sme len podpísali papier, že nám nič nieje, žiadna kontrola. Ráno o siedmej, deň na to ako prišiel on, prišla na nástupné sestrička, dala si predviesť všetkých nových na športovku a mali sa všetci vyzliecť do trenok, vraj aby sa presvedčila či im pri eskorte nebolo ubližované a či nemajú modriny a zranenia. Čakali, že objavia dôkazy. Večer potom okolo štvrtej keď sme boli ešte na nástupnom nastúpený na večeru, vtrhli k nám dvaja PBS kary Kolár a Bratina, nechali si ho na oddiely pričom mi sme šli jesť. Keď sme prišli pýtal som sa ho čo vlastne chceli a on že nič, len či som v poriadku a či mi tu nikto neubližuje alebo sa mi nevyhráža. Kým som bol na nástupnom prvé dva týždne skoro každý deň volali na charitu čo je väzenský kostol, kde sú omše alebo tzv. diskusie s rehoľníkmi. Teraz bol už vyše týždňa pokoj aj napriek tomu že je zajtra troch kráľov. Človek v tak uzavretom priestore chudobnom na podnety si všíma všetky zmeny a aj keď nie vždy vedome podvedome áno. Vedel som ako mi dýchajú na krk netušil som o čo im však ide. Predpokladal som, že ak vtedy volali do kostola a volali aj mňa budú chcieť aby som išiel aj teraz. Od svojich osemnástich som ale nebol, proste som vyrástol z tých rituálov a keď som videl v Dubnici aký slizký kokoti, fanatický chumaji alebo totálne ovce tam chodia prešla ma razom chuť niečo oprášovať. Otázka ale ostávala prečo chcú aby som tam šiel. Napadlo ma, že im ide o to aby som sa zosypal. Proste dovtedy budú niečo vyžadovať, dovtedy sa budú ukazovať, že sú tu, majú nado mnou moc a hrajú sa so mnou, kým niečo nespravím sebe alebo druhým. Samovraždy či ich pokusy sú v base častým javom. Tiež prichádzala do úvahy spoveď. Cez kaplána by sa niečo dozvedeli,

ale čo? Nemal som vôbec šajnu niečo povedať a ako som už povedal ani chuť tam ísť. Jednoducho som sa tam nenahlásil. Odpoveď bola okamžitá. Keď sme šli z raňajok, policajt si zmyslel, že pri prechode nie sme dosť potichu tak na nás najskôr poriadne nahučal a keď uznal po chvíli že nám to nepomohlo nechal nás v mraze pochodovať pred ostatnými oddielmi okolo basy. Už ma poznali za ten čas odkedy sa na mňa upli. Vedeli, že som chápavý ale spurný, že ma stačí trochu postrčiť, trochu mi naznačiť. Spravili prednášku o telefonovaní, len tak z blbosti akoby na stene neviselo dosť inštrukcii. Nebolo to ale z blbosti, bolo to naznačenie a vychádzalo mi jediné, mám zavolať domov sestru a prosiť ju o vybavenie späť do Dubnice. Zavolať som no nie preto, ale aby som počul prívetivé slovo. Po tom všetkom oni chceli, aby som išiel naspäť? Teda to všetko bolo kvôli tej žene? Nie preto, lebo som si trúfol vzdorovať im a nakoniec ich ešte aj spraviť ako malých chlapcov. Nazdával som sa totiž, že už z toho vytriezvela a je to všetko len pomsta z urazenou pýchou. Takže nie, stále kvôli nej. K jej citom som bol už dávno chladný, ešte v Dubnici. Šlo len o fyzickú príťažlivosť z mojej strany spôsobenú jasne geografickými podmienkami. Ak by som s ňou mal mať niečo, tak len v zmysle, že je to moja kurva. Jednoducho keď niečo chcela a videla, že na to nemám, mala prebrať iniciatívu do vlastných rúk a keď nemá ona na to, tak sa vykašľať. Nasilu ma do niečoho nútiť a potom sa prizerať na moju chlapeckú pokoru, ako by sa potom mohla cítiť? Domina? V pondelok bola komisia a mňa zaradili na oddiel 4A. Keď som to zreferoval brigadérovi, že kde ma zaradili, zhrozil sa. Hovorí mi, nepracovný oddiel, drž sa. Z mojej izby tam zaradili ešte jedného. Taký obyčajný cigán, trochu som s ním cvičil ale bolo to o ničom. Nemal nič odsedené a nevedel preto ako sa správať. Dvojmetrového legoša dali na dĺžkovú stranu – nóbl podnik a zaradili do práce, rovnako tak kurvičku Šišku. Prišli sme na oddiel a zaparkovali aj s vecami na

samospráve. Oddielový hovorí, že sme dvaja nefajčiari no miesto na nefajčiarskej je len jedno a že je tam ešte jedna cela kde sú síce fajčiari ale na cele sa nefajčí. Jeden zo samosprávy, ktorý mal na starosti disciplínu a poriadok(DAP) mi hovorí, že je na taj izbe a že zrejme ma tam pedagogička aj pridelí. Vôbec som nevedel čo tým myslí. Šiel teda za tou kurvou a prišiel s opačným rozhodnutím. Ja na nefajčiarku a môj hnedý kolega na izbu DAP. Po novom totiž komisia zaraďuje vraj nie len na oddiely ale aj na cely, podľa toho aký ľudia kde sú. Je to prevencia proti konfliktom – podobné typy dávajú pokope. Ani v Dubnici a ani potom neskôr som sa s tým v Trnave nestretol. Kokotina, výmysel. Po príchode na izbu som pochopil čo tým DAP myslel. Keď chalan porovnal mňa, malého, útleho a vystrašeným výrazom v tvári s okrúhlymi okuliarami s hrubým cigánom hneď im napadlo rozumné riešenie nedávať ma na takú celu. Na izbe vládli dvaja približne v mojom veku, meter deväťdesiat vysoký primitívi a ostatný čušali v strachu po izbe, pričom boli neustále terčom posmeškov a útokov. Budem ich volať Kokot a Odpor. Prvý hovoril a vyzeral aj na to že sedel osem rokov v trojke za mord a teraz sedel tiež za nejakú lúpež dlhé roky. Za ten prvý skutok dostal nízky trest, pretože bol v tom čase blízko veku mladistvému. Odporný zjav. Typ človeka, ktorý odkedy si pamätá, že si pamätá, vie, že sa ľuďom nepáči a preto im spätne ubližuje. Jeho tvár bola ekvivalentom odporu, jeho slová primitívne a nechutné typu – „vyfajči mi hovno trčiac z riti“ alebo „on kričal, že to nechce do riti, ale radšej do huby“. Druhý sedel za ťažké ublíženie na svojom otcovi, ktorý bol na vozíku. Starý zanevrel na celý svet a doma týral všetkých a všetko. Mladý to nevydržal a starý plachtil dole schodmi. Hyper-aktívny Kokot, všetko mu vadilo, zo všetkého sa smial. Ukázal mi kde mám posteľ a kde skriňu. Začal som sa vybaľovať a robiť si posteľ. Tie reči, ktoré sa tam viedli, tá atmosféra čo tam panovala, kým som bol hotový a sadol som si

na posteľ, chcel som si to hodiť. Pustili sa do mňa, samozrejme neskôr. Otúkávačky, odkiaľ som, trest, Dubnica, pičoviny. Videli na mne strach. Ráno mi hneď povedal, že ako nový mám na izbe rajóny. Nemal som s nimi o čom diskutovať, teda žiadna spoločná reč. Povedal som jasné, spravil si svoje, sadol na posteľ a lúštil sudoku. Všetko som zatiaľ bral s náhľadom a každú ich tupú narážku prekrútiť na srandu. Vedel som, že je to všetko len do času, kým sa nebudú merať kokoty. Keď vás neustále niekto uráža a nazýva konfidentom, pretože vraj ti čo sú stále ticho len počúvajú a potom donášajú, vlastne vás nasilu núti komunikovať a ak vidíte ako sa správa aj k ostatným a potom keď je deň nákupov, Odpor príde za vami a povie, „vieš ty čo, kúpiš mi toto a tamto. Dobré?“ Vravím si, ahoj. Dost. Nie starec, ja sa potrebujem ráno pozrieť do zrkadla. Celý čas ma urážaš a teraz za mnou prídeš a niečo odo mňa chceš? Akože na hlavu padnutý nie som. Pustil na mňa hukot že som skurvený buzerant a čo ja viem ešte čo. Bol to Odpor, to nič s fajčiacim hovnom a ja som sa mu svojím spôsobom smial do huby. Bol to slaboch, nula, čo mala síce postavu ale nešikovná. Na izbe som s nimi cvičil aby som jednoducho trochu zapadol do pekla. Kokot mal na izbe ešte kamoša Števa. Poznali sa z vonku. Bol to nízky chalan v mojich rokoch, sto kíľ svalov a Kokota trochu krotil. Keď videl Odpor, že cvičím s nimi pridali sa k nám aby ukázal čo je v ňom. Preto som sa ho nebal. Nemal čo ukázať. Obaja sa do mňa pustili. Nebude sa im predsa niekto vzpierať. Na druhý deň pri rajónoch mi začal Kokot ukazovať kde ešte treba, že som tam zabudol a toto mám ešte spraviť. Explodoval som. Nemal som peklo len na izbe, ešte aj ty buzeranti zelený stále chodili po oddiely. Vraj od dnešného dňa je zakázané toto a na druhý deň, že je zas zakázané tamto. Policajt Erik Keď mal službu, furt behal po oddiely a všetko možné aj nemožné kontroloval tiež ráno sčíták akože on si svoju robotu robí na sto percent. To nebolo na žiadnom oddiely, Chuj.

Prehliadky, nervozita na prechodoch v jedálni aj na oddiely. Szabová s Kresanom – vedúca výkonu trestu so zástupcom boli na našom oddiely pečený varený akoby iný nebol. Proste som vybuchol. Postavil som sa tomu nabitému psovi a hovorím mu: ty vyjebaný buzerant, si vyšší a silnejší ako ja, ale prisahám na Boha že pre oboch to nedopadne dobre keď ma nenecháš na pokoji. Nedal tak som šiel za DAP nech si robí svoju robotu a na oddiely rieši šikanu a predchádza konfliktom. Dohovoril im, ja som bol ale bonzák a konfident mal som ale pokoj. Bol som dva či tri týždne na tej skurvenej izbe.

Na nákup nás viedla pedagogička. V bufete tak aby som ju počul sa rozprávala s policajtom – hovorila že im tu všetci taja info. A podobné sračky. Chcela aby som šiel za ňou, porozprávať sa o Dubnici. Jebal som na to. Nikomu som neveril a bolo mi jasné po tom všetkom, že o tom vie a je to zas nejaká intriga. Ak by som šiel za ňou do kanclu, spravil by som osudovú chybu. Na druhý deň rozbili réžiu. Ja som bol na 4A a réžia hneď vedľa nás na 4B, takže cez okna sa kšeftovalo. Všetci o tom vedeli a keď hovorím všetci myslím tým aj policajtov. Na réžii sú len konfidenti a ak nie, tak len jeden dvaja hlupáci ako ja zo sto. Či už boli pri vyšetrowaní vydieraný vysokým trestom podvolili sa a udali kamarátov, alebo im bol sľúbený pokoj v base a výhody za tiché info. Na kšeftovanie v base či už s kultúrou(pornografia), vecami, tabletkami alebo jedlo, proste všetkým je treba mať vytvorené podmienky, ktoré musia byť s tichým súhlasom schválené. Niečo za niečo. Ak si chlapec privyrába a neprejde testom, napríklad nepodá informáciu o ktorej vie, ide na dieru za nájdený kontraband, alebo za zle ustlatú posteľ a potom buď sa uvedomí alebo... Policajti vedia o každom jednom kšefte, vedia že nemôžu tomu zabrániť tak to chcú mať aspoň zmonitorované a držať v priateľných medziach. O kšeftovaní s jedlom vedeli a keďže ja

som pár dní dozadu „nakonfidoval“ tých dvoch sráčov a deň dozadu by bol hodinu v kancli, je jasné kto udal tých dobrých obchodujúcich väzňov. Poberali pár ľudí na PBS medzi nimi aj Kokota s Odporom a keď sa vrátili zazerali po mne a mali blbé narážky. Nevieť čo im tam nakecali ale podozrenie aj tak padlo na mňa. Každý deň nejaká kontrola ako hovorím, filcung alebo zdrbanie od policajta. Vytvárali hnusnú, napätú atmosféru. Pedagogička Božíková Martina sa vyžívala v tom, keď som jej vysvetľoval, že môj synovec býval so mnou v jednej domácnosti od narodenia, je to malý chlapec ktorý na mňa prilipol a potrebuje ma vydávať: „neprosím za seba, ale za neho. V Dubnici som ho mal na návšteve každý mesiac po dobu vyše dvoch rokov a vy mi teraz chcete toto odoprieť? Nič som nespravil. Za čo je to?“ Tá suka sa mi smiala do tváre a hovorila, že to nejde. Inokedy mi vyviedla trik so zabudnutím. Prišiel deň návštevy, vyglancoval som sa, policajt ma danú hodinu zavolať a keď som si sadol za stôl a čakal našich oni nikde. Nikdy pred tým sa to nestalo. Vždy prišli na čas a teraz keď je okolo mňa najväčšie peklo a ja si potrebujem ako tak oddýchnuť, nie sú tu. Sedel som tam sám so svojimi čiernymi prognózami hodinu kým došli. Vraj na navštívenke nebol udaný čas tak išli na blind či náhodou.

Ako nepracovný oddiel sme mali každý deň vonkajšie rajóny – zametanie a umývanie schodísk a soklov aby sme sa nenudili. Aby to nebolo nápadné tak len raz za týždeň ma vrátil policajt, že som zabudol nejaké sople na stene. Človek keď sedí potrebuje pokoj a klúd. Dva razy do roka filcung a pár krát nejaká mimoriadka to je všetko. Dostať sa do kolobehu, venovať sa záľubám a povinnostiam a popritom čakať na PP. Toto je štandardný život väzňa a nie už vyše pol roka trvajúce zaujatie, celý systém otočený proti sebe, keď každý deň sa niečo serie kvôli mne, nervami v kýbľi nemožný sa na nič sústrediť. Nabehli k nám

PBS kary. Len tak z čista jasná a len k nám na izbu. Vraj tu bol kedysi nejaký chalanisko a tak ďalej – rozprávky o nebezpečnom vyhrážaní hrozí mu sadzba 2 až 5 rokov a či ho niekto nepozná. Kokotiny. Na ďalší týždeň vystrelili od nás niekoho a prišiel nový. Jeho meno bolo presne také ako toho mladého cigáňa čo sa do mňa na väzbe opieral. Vtedy som vlastne pochopil , že to nebola náhoda, že som takých hajzlov dostal na celu. Na našu celu sa mal aj vrátiť týpek, čo odišiel na súd deň pred tým ako som na izbu prišiel ja. Vlastne som zaujal jeho miesto. Nasúdili mu 18 a pol roka a bol aj filmovou hviezdou v správach. Dostal to do trojky. Hovoria o ňom, že je to super chalanisko, je to ale tvrdenie Kokota s Odporom takže si to viem predstaviť. Na oddiely ďalšia prednáška o telefonovaní. Po tom všetkom sa vrátiť do Dubnice, musí im jebať. Nakoniec ho nechali na izolačke ako právoplatne odsúdeného trojkára, ktorý nemôže byť v kontakte s jednotkármi. Nevystrašili ma. Začiatkom februára spravili v base nový trestný oddiel – podskupinu C. Pre izbu to bolo v každom prípade plus, pretože Odpor odišiel aj ďalšia kurvička čo sa hral na normálneho a zozadu pichal nože do chrbta homoš Ružena. Bolo to akoby dva rajóny. Jedny policajti, ktorých som nasral v Dubnici a ktorý cez vysokopostavených mi tu robili so života peklo, druhý ktorý s tým nemali nič spoločného, toto bol ich rajón a keď už pre nič iné, pre žiadnu ľudskosť tak kvôli pýche sa im nepáčilo diktovanie v ich rajóne. Tiež je možné že len zametali stopy ak by náhodou niečo prasklo. Týraných chlapcov z izby odvelili na lepšie oddiely a prišli aj normálny – dvojmetrový krajan Ľubo s ktorým som hral žolíky. Napätie a tlaky ale neustupovali a keď jedno ráno vyšiel rozkaz so samosprávy, že sa ide robiť generálny poriadok pretože príde generálny riaditeľ na návštevu, bolo mi už jasné odkiaľ vietor fúka a kto pripravil pascu so Šiškom. Pomalí potkany vychádzali z dier. Generálnym riaditeľom bol Róbert Mudronček, ktorý ešte za mojich čias v

Dubnici bol vedúcim výkonu trestu. Chvíľu pred parlamentnými voľbami ho v ilavskej väznici spravili riaditeľom väzby a zdvihli šaržu. Po voľbách vyhrala SDKU a on sa stal generálnym. Drhli sme teda oddiel zo všetkých strán a Mudronček prišiel na vládnej limuzíne nie však na náš oddiel.

Začínalo toho byť, nie, už toho bolo toľko, že som nevládal stáť na pevnej zemi. Po oddiely začala kolovať správa, že niekto si podal žiadamku o pohovor so psychológom, toho žiadal o robotu a on mu aj vyhovel a vybavil. Pred tým sa robili dva či tri nábory na šitie vankúšov a topánok no aj keď som sa zakaždým napísal nevzali ma. Preto som tu žiadosť podal a ako dôvod som udal vybavenie práce. Ako vravím, každý deň od nich niečo zlé, psychický teror v pravom zmysle slova. Okolie to berie len ako vyrušovanie zo stereotypu, pre toho na koho sú tieto veci zamerané je to ale peklo. Deň pred tým ako prišiel za mnou psychológ sa vedľa na izbe na hajzli podrezal chlapec. Vraj dostal zlé správy z domu a preto to spravil. To skurvené napätie čo na oddiely vytvárali tomu ale v neposlednej rade pomohlo. Aby ma zastrašili, rozdali na oddiely pár kázeňákov a dier. Chalanisko chytil dieru, tam ochorel, šiel na ošetrovňu a keď sa vrátil na oddiely ho čakal zabudnutý list z domu a v ňom oznámenie o úmrtí jeho sestry.

Vaše vnútro, ten počítač, ktorý pracuje s dlhými rovnicami o mnohých neznámych sám výsledok napovie prostredníctvom zdanlivo náhodných s ničím nesúvisiacich myšlienok – vnuknutí. Budúcnosť, to čo nás čaká sa začne zhmotňovať našimi vlastnými slovami, pohotovými odpoveďami, obavami, záujmami... Keď človek začne čítať vlastné telo a myšlienky s nadhľadom, akoby stál vedľa seba, je ozajstné čítanie budúcnosti. Ľudovo sa tomu hovorí starecká múdrosť alebo skúsenosť. Nikdy som sa

nezaujímal o politiku a ani o to čo sa deje vo svete, ale keď prišla katastrofa v mexickom zálive 2010 veľmi ma to zaujímal a každú možnú informáciu o priebehu záchranných prác som podozivo hľadal a nevedel pochopiť, prečo všetci ostatní sú k tomu taký apatický. Behal som po knižnici a len tak hľadal knihu na prečítanie a našiel na titul Zberateľ. Bol to príbeh o pedantskom psychopati – utiahnutom podivíni, ktorý celý život niečo zbieral a nakoniec sa platonicky zaľúbil do dievčatky so svojho okolia. Uniesol ju aby ju mal len pre seba a zavraždil ju vo svojom dome v podkroví vopred upravenom na tento účel. Nechcel ju jebať, ani raz ju nezneužil, chcel ju len vlastniť. Dievča orodovalo, prosívalo, bojovalo, rezignovalo a všetky tie psychické sračky. Nakoniec ochorelo, pokúsilo sa o posledný zúfalý výpad a keď už, už mala na dosah slobodu zase to celé zlyhalo. Ten magor bol totálny zadubenec, podcenil situáciu, vážnosť jej stavu. Až keď už bolo neskoro odhodlal sa vyhľadať pomoc no v poslednej chvíli, pred spytovacím pohľadom doktorky si to rozmyslel. Keď sa vrátil bola už mŕtva a tak ju zakopal na záhrade. Mechanické zdôvodňovanie jeho mysle, toho čo sa stalo, ako sa k nemu správala a pichořiny, mal som sto chuti tu prekliatu knihu vyhodiť von oknom. Tesne po tom sa mi začali diať podobné veci. Najskôr katastrofa, potom nemožnosť dostať sa zo sračky. Tak nejako prišla aj moja myšlienka – vnuknutie, ako som si v duchu povedal, že by bolo na čase tie všetky veci čo som prečítal a myšlienky ktoré mám aj nejako využiť. Všetko to bolo pred tým ako sa začal ten cirkus a moje vnútro ma podvedome pripravovalo na to čo už bolo navarené len to trebalo zjesť. A potom keď to bolo v plnom prúde, tiež som mal nutkanie tie svinštva zapisovať. Ako mám celý život nutkanie niečo kresliť, podobné to bolo aj s týmto. Nebol to denník v pravom slova zmysle, ale tie podstatné veci som si zapisoval a potom, keď už toho bolo moc, som napísal list na Ministerstvo spravodlivosti.

Hovoril som si. Nemôžem na nich zaútočiť lebo na to nemám, ale keď poštvem ich nadriadených proti nim.. Prišlo mi to ako rozumný nápad. Nejako sa musím bráňa potrebujem silnú pomoc. Občas som sa spýtal toho väzňa na to, iného na tamto ohľadom usporiadania právomoci a kompetencii v ZVJS. Nikdy pred tým som to nepotreboval a teda nevedel. Nechcel som na šéfa bás poslať trestné oznámenie ani podobné dobrodružstva. Proste napíšem jeho nadriadeným, nech mu trochu pristihnú krídla a dajú ten bordel do poriadku.

Vec: sťažnosť a prosba o pomoc a ochranu

Odôvodnenie:

Približne v júni 2010 mi začala prejavovať svoje city príslušníčka ZVJS Zdena Pejková pracujúca ako sestrička v UVTOS Dubnica nad Váhom kde som si od polovice roka 2008 odpykával svoj trest. Moje neopätovanie jej citov malo za následok rozobratie psychologickú hru zo strany väzenského zboru. Daný stav som riešil so svojím pedagógom Petrom Machom, ktorý mi dal rezolútny zákaz vo veci čokoľvek podnikáť. Na druhý deň mi z jeho strany bola ponúknutá 8. hod. Vychádzka plus odporúčanie do výkonu trestu s voľným režimom. Toto všetko však PBS zamietla. Vysvetľujem si to tým že môj pedagóg konal proti vedeniu ústavu čím sa predom mnou kryl, no predovšetkým ma chcel pred danou osobou zdiskreditovať. Neskôr ho z jeho funkcie odvolali a mňa prideliť k Michalovi Hrubinovi. Rôzne formy nátlaku zo strany ZVJS a nepriateľské chovanie voči mne ma vyburcovalo k návšteve zdravotného strediska. Takou formou však donútený človek presvedčivo hovoriť o citoch nedokáže. 23,9,2010 som bol na PBS riešený v tejto veci a o dve hodiny som mal policajnú prehliadku väzenskej knižnice kde som bol

zaradený, pri ktorej náhodou objavili píľku na železo, zväzok drôtu a uvoľnené mreže na oknách. Neskôr spravili ešte jednu kde sa ma pýtali na schované drogy.. Bolo mi jasné že na výber nemám ak si chcem udržať možnosť podmieneného prepustenie poprípade ostať s danou výškou trestu. Znova som bol prinútený navštíviť zdravotné stredisko kde som sa vyznal sestričke z náklonnosti k nej a touto bol odmietnutý. O hodinu si ma predvolala PBSka, spísali zápis o porušení zákona o výkone trestu §39. Mali v ruke papier mohli ma teda pod hrozbou trestu prinútiť konať ako oni chcú. Po takých skúsenostiach sa citom rozkázať nedá. V pondelok ráno 6,12,2010 som podal žiadosť o pohovor s riaditeľom. Po obede prišiel pedagóg Milan Bulík a ešte dvaja odsúdený ako výpomoc robiť revíziu knižného fondu. Pri kontrole som objavil medzi knihami schovanú fľašu s hustou priesvitnou tekutinou. Nič som však nedal najavo, bolo mi jasné že je to pasca. 7,12 ráno som na PBS podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela s tým, že fľašu s tekutinou som nevydal lebo som nikomu nedôveroval. Po obede som im však dôkazový materiál vydal a druhý deň stiahol aj trestné oznámenie v domnení, že tak pochopia moje stanovisko. Nepochopili, alebo ak, tak ich nezaujímalo. O pár hodín na pohovore s riaditeľom mi bolo povedané, že ak nebudem racionálny skončím v Hrnčiarovciach n. Parnou, kde ma skutočne eskortovali 14,12,2010. Keď som prišiel do výkonu trestu v Dubnici n. Váhom, pri pohovore s PBS som vyjadril svoj názor o teraz už odsúdenom Marekovi Šiškovi bytom Kamanová, ktorý podľa všetkého môže za dolapenie mojej osoby. Táto info. Bola zneužitá proti mne. Približne v tom čase kedy som ja putoval do Trnavy, túto osobu predviedli na výkon trestu a na nástupnom oddieli nás dali spolu na jednu celu. Druhé ráno bol zavolaný sestričkou na prehliadku či mu nie je ubližované a nemá modriny a večer ho navštívila aj PBS. Ich plán zlyhal, bol som preto

zaradený na nepracovný oddiel k agresívnym väzňom, kde som sa musel každý deň vysporiadať s provokatérmi. Ak som nechcel proti sebe popudiť ešte aj odsúdených, dané problémy som riešil cez samosprávu. Útoky voči mojej osobe však naďalej pokračujú. Využívajú sa rôzne prostriedky na znepríjemnenie môjho trestu ako šikana pri rajónoch, „náhodné“ zabudnutia napísania času na navštívenke, alebo aj keď legálne, no po troch rokoch trvania návštev môjho synovca, tieto zakázané. Aby toho nebolo málo, pozornosť upriamia aj na celý oddiel sprísňovaním príkazov, zavádzaním zákazov a tak umelé vytváranie napätia a nervozity. Vedľa na cele sa dokonca podrezal chlapec. Vzťah založený medzi väzňom a väzňou si ja neviem predstaviť. Nie preto, že by som prechovával averziu, ale zbaviť sa damaklovho pocitu a čakať v strachu kedy spadne meč, nie som schopný. V plnohodnotnom vzťahu musí byť obojstranná možnosť slobodnej voľby. Mojm jediným prečinom v danej veci je, že som sa snažil nájsť kompromis ako slušne odmietnuť no neuraziť a neprísť pritom o miesto. Cítim sa ako zviera, ktorého názor nikoho nezaujíma ani v takej čisto individuálnej a citlivej téme ako je voľba partnera. Som z toho všetkého skutočne vyčerpaný a na pokraji síl. Mám strach kam je človek schopný zájsť ak utrpí jeho pýcha. O nič iné ako v zdravý dosedenie svojho trestu mi nejde.

Za skoré vyriešenie problému úprimne Ďakujem.

V Hrnčiarovciach nad Parnou dňa 23.3.2011

Toto bol list, ktorý som mal pripravený niekoľko dní. Čakal som kedy príde psychológ a či s ním bude reč. Prišiel mladý Huta. Sadli sme si na samosprávu a začali pomaličky vykecávať. Povedal mi, že on nie je od vybavovania roboty a také sračky, ja mu na to, že mi to poradili tunajší väzni, pretože niekomu sa

odtiaľto touto cestou pomohlo. Začal zo mňa tou ich strojenou, falošnou konverzáciou páčiť veci. Mal som najskôr pochybnosti o tom čo bolo v Dubnici hovoriť, ale potom som mu v skratke povedal, že som mal nejaké problémy so sestričkou a podobne. Že som to naozaj nemyslel zle, ale iný nedokážem byť. Načrtol som mu čo sa deje tu v Trnave, že to má priami súvis s Dubnicou. Zatlkal s tou svojou skurvenou psychológiou, že žijem vo vlastnom svete, okolo mňa sa nič nedeje, ponorka, väzenský syndróm. Smial sa mi do huby. Tlačil som naň, že už naozaj nevládzem, že to čo sa okolo mňa deje je už naozaj neúnosne, nedávno sa dokonca vedľa na cele podrezal chlapík a keby nie mňa a tých vašich akcii z vytváraním napätia nemuselo sa to stať. Cítim sa byť spoluzodpovedný za to čo urobil. Tiež som mu povedal, že v nijakom prípade neprichádza do úvahy, že by som sa vrátil späť do Dubnice a že som dal svoje údaje jednému kamarátovi, ktorý je zaradený na pracovisku ELTEK aby ma tam dostal. Skutočne som s ním bol na nástupnom na jednej izbe a stretol ho pár dní dozadu na obede. Povedal som mu čo sa deje na oddiely, že je to tam strašné, bez roboty a tak podobne. Povedal mi že sa pokúsi ma pretlačiť cez majstra v robote. Odišiel a za pár hodín sme mali kontrolu poriadku na oddiely a izbách od samotného vedenia. Zas padlo pár trestov. Všetko šlo v starých koľajach len trochu pritvrdili. Zbral som teda list a ráno som ho hodil do anonymnej schránky dole v jedálni. Všetky listy totiž musia prechádzať cez pedagóga, ktorý ich číta a potom uzná či sú dosť slušné a nie je v nich nič zakázané či ohrozujúce. Robí tak aj s tými čo prichádzajú. V jedinom prípade tak nesmie robiť a to, keď sa jedna o úradnú poštu, ale eviduje odkiaľ prišla či kde píšem. Anonymná schránka slúži, aby som mohol poslať len úradnú poštu bez toho aby o tom vedel pedagóg, alebo hoc kto iný. Vravím nič sa nezmenilo, všetko po starom. Prišiel Kresan, behal po izbách a kázal všetky vedra na pranie dať preč a

aj opraté veci sa nesmú sušiť na izbách ale v miestnosti na to určenej. O jej zabezpečení nepadlo však ani slovo. Ďalší deň 5.4.2011 o deviatej večer spravili policajti filcung na izbách, pozerali skrine, poriadok a či sa dodržiavajú nariadenia. Taká drobnosť ako ovešaná izba opratými vecami kokota ich nezaujímala, skôr bolo hrubé porušenie ústavného poriadku zložený prešivák na dne mojej skrini, mal v nej totiž visieť. Deň dva na to prišlo uvoľnenie. Dorazil list a zaujal. Pred obedom si ma ešte otestovali tou kurvičkou – peknou sociálnou, ktorá ma mýňala na schodoch a po obede som sa zbalil a odišiel na oddiel za kamošom a bol zaradený na ELTEK. Žiadal som psychológa kľudnú izbu a aj som ju dostal. Všetko sa tam bralo s nadhľadom a humorom, pretože tam boli tri silné a na pomery rozumné jedince. Jožo Tinka bol päťdesiatník, robil veliteľa izby a vraj v civile bol novinárom. V každom prípade mal na to. Všetkých mal na saláme, pretože o dva mesiace mal vystreliť podmienene prepustenie. Miro mal skoro dva metre a stodesať kíľ – starý medveď salámista čo mal odsedene o trochu viac ako ja. A nakoniec Kristián mal o dva centimetre viac ako ja a čo centimetrov toľko kíľ. Podivuhodný zjav. Dostal osemnásť rokov, nie za vraždu, sedel šesť a bol ako skala. Volal som ho vrece s ušami. Robota ušla, vlastne konečne po tom čase zomierania na nepracovnom som mal nejakú činnosť. Ráno som nafasoval skrutky, háčiky a umelé srandy, sadol za stôl, zapol do uši rádio a skladal. Časom prišla prax a ruky tak mohli samé fungovať pričom myseľ si robila svoje. Dva či tri týždne boli za posledných jedenásť mesiacov ako dovolenka. Veľmi som si oddýchol. Konečne žiadne všímanie si ma, žiaden nátlak akoby som pre nich neexistoval a ani oni pre mňa. Zdanlivo. Spravili na oddiely filcung a na druhý deň keď som volal domov zobrali to ako provokáciu. Keď sme šli z večere jebal nás policajt a kontroloval povolenky na všetko možné. Celé to zase začalo. Rozkýval som

kyvadlo a reagoval na ich uderí. Nervami vyčerpaný sa do toho zaplietol ešte aj hokej a keď sme prehrali s Rusmi večer som napísal na hajzli útočný dopis sestre, kde som sa sťažoval na toto tu všetko. Bolo to v duchu už mám toho dosť, rozjebem ich na sračky. Nepoužil som konkrétne slová, veď čítali mi dopisy, ale napríklad jednu vetu z knihy – Kristus znova ukrižovaný, kde sa cituje výrok z biblie. Išlo o vetu: „voda keď dlho stojí kazí sa a rovnako tak duša, keď žije dlho v pokoji. Preto budme búrkou a vírme vodu“. Ako vravím, v tom liste nebolo nič konkrétne, len že sa cítim mizerne, žiadna zmena, pár blbosti a táto veta.

V noci som mal hnusný sen. Videl som v ňom ženu so strašne čiernymi očami a otca. Žena sa veľkou rýchlosťou priblížila k mojej tvári a keď sme sa skoro zrazili preľaknutý na smrť som sa zobudil. Srdce mi šlo vyskočiť z hrude. Dlho som nemohol zaspať, pretože som rozmýšľal nad tou strašnou vidinou. Ráno som poslal list. Na raňajkách ma križoval Kolár a ja si vravím, je to ten otec zo sna?. Cez deň si ma zavolať Braniševič pedagóg a pýtal sa ma na nejakú hovadinu ohľadom rádia. Úplne zbytočné otázky, akože kontrolné, ktorými disponuje v počítači. Nejde o to čo sa vás pýta, alebo prečo vás volá, ale o to aby vás videl a niečo naznačil tým banálnym riešením veci. Malo by dôjsť čo. Došlo mi čo. Podcenil som to, už som toho mal naozaj dosť a chcel som nejaký zlom, nech sa to začne hýbať. Rozprával som sa v ten deň s Jožom za stolom len tak o hlúpostiach. Šúpľal si popritom jablko, rezal ich na štvrtky a pojedal. Vravím mu: Jožo ty musíš byť veľmi zlý šofér, on mi na to že prečo a ja, no keď ťa vidím ako nešikovne narábaš s tým nožom... Takto sa zhmotňuje to čo sa blíži, treba si len všímať seba a je možné zlému predchádzať. Ešte som to nevedel čítať. Vravím, podcenil som to. Kyvadlo sa kývalo. Filcungi z roboty aj do roboty čo pred tým nebývalo. Dojebi od policajtov, všade polhodinové čakačky, pičoviny. Rusi s nami hrali

3.5. a otec mal 9.5. ťažkú dopravnú nehodu. Prišiel mi to povedať Marek Šiška cez krimi noviny, bol som s ním na oddiely. Povedal mi, že videl môjho otca v správach ako ho vystrihovali z auta, celého krvavého a v zlom stave. Ostal som s ním sedieť aj cez hlavné či náhodou sa nemýli, ale už to neopakovali. Kredit na telefón mi došiel a tak som ostal v neistote. Ani bohovi zaspať. Niečo vo mne hlodalo. Stále som nad niečím rozmýšľal. Nakoniec ma obľial pot, zježili sa mi vlasy a ja som to pochopil. ministerstvo spravodlivosti sloveskej republiky dalo pírkaz na poprvu môjho otca.

Trochu popletenej filozofie z denníka: som chodiaca kopírka. Nie len kopírujem prostredníctvom kreslenia, učím sa aj na konaní ľudí. Umenie je výber. Tak ako mne život v tom najlepšom zúčtoval staré hriechy, ja som zúčtoval so svojím protivníkom, keď sa začal ospravedlňovať. Nemôžem to však vedieť. Som v neustálej vojne od polovice minulého roka. Skúšali na mňa všetky možné zákernosti o dôvere k nim nemôže byť preto ani reči. Ten ich nový postoj môže rovnako tak znamenať zahladzovanie stôp, keď som si pustil hubu na špacír. Nech idu do piče. Ja som ich tiež prosil o milosť. Hneď na začiatku si dovolili veľkú špinavosť. Hrali sa na bohov, boli pánmi situácie, vládcami iných životov. Ja som za svoju pýchu zaplatil veľkú daň. Len pri pokore sa človek dokáže rozvíjať a v mieri rozvíjať aj ostatných. Pýchou to ide nasilu. Ak človek učí naučí sa najviac. Keď to nejde mierom tak nasilu, záleží od odhodlania oboch strán učiť sa. Chce to veľkú dávku odvahy a pokory veľa sa naučiť. Pýcha ja násilie, pokora mier. Bez odvahy tá druhá strana zotročí, s ňou ty ju. Tento postoj nevyhnutne vedie k nárastu pýchy, pretože opojenie z moci je droga a skorému pádu sa tak nevyhneš. Na druhej strane, mať odvahu znamená postaviť sa zoči voči sebe samému, postaviť svoje chyby kritike druhej

strany. Učenie je konfrontácia, najbližšie k pravde je dialóg. Spravili si zo mňa svojho protivníka. Prišiel som v mieri, napľuli mi do tváre. Priložili mi zbraň k hlave a ja som ju obrátil proti ním no nevystrelil ale odhodil. Podal som im ruku na zmier a za to som dostal druhú zbraň k hlave. Spravili si zo mňa protivníka – otroka, ktorého si vôbec nevážia, pretože nedokázal svoju odvahu, alebo lebo inak nemohli? (maj dosť pokory znášať veci, ktoré sa meniť nedajú, dosť sily meniť veci, ktoré sa meniť dajú a dosť rozumu rozlišovať medzi nimi). Celý čas som mal esa len mi chýbala odvaha použiť ich. Jestvuje čin, ktorého dobrý úmysel by v budúcnosti nepriniesol opak?

Toto sú slová ktoré som napísal, pred tou hroznou vecou. Boli napísané po tom ako som poslal list na ministerstvo spravodlivosti a pred tým ako sa stala tá hrozná vec. „Ešte tam nie som ale budem. Všetko bude akoby v poriadku – prácička pohodička no možno práve preto, že ma vzali do práce kde robí tá skurvená osoba Šiška. Ľudia z ministerstva si budú overovať údaje z môjho listu, spravia ofuky a bude vojna. Neviem presne ako bude prebiehať a aj keď čítam vo svojom konaní zákerný táh, aké požičaj také vráť – hlavy padať budú“. Naivné, hlúpe slová. Ráno keď som vstával do roboty, bol som v stave na pokraji zrútenia. Múmia. Lomcovala mnou zima, nič okolo seba som nevnímal, nikoho nepozdravil s nikým sa nerozprával. V robote to bolo nekonečné čakanie. Kedy to už skončí, prídem na oddiel a pôjdem za pedagógom nech vyzistí čo je s otcom. Tinka si ma ešte na obede doberal či mi uleteli včely tak som mu povedal čo je vo veci. Akože nič, akože je všetko v starých koľajach. Pol hodiny sme čakali na terase kým nás stiahol do jedálne a po obede nečakaný filcung spolu s REPLASTOM a šitím – spolu okolo dvesto väzňov. Mali z toho chaos, nevedeli čo skôr, všade bola nervozita. Všetko som to mal totálne v piči. Chodil som ako

námesačný. Prišiel som na oddiel, praskol žebhradlo na posteľ a šiel do kancelárie. Ľuboš Branišovič tam bol sám. Zaklopal, vošiel som dnu, pozdravil a povedal čo je vo veci. Ten skurvený kokot mi hovorí, že je už veľa hodín, všetci sa chystajú domov vraj aby som prišiel zajtra. Hovorím mu, že je to súrne, vážne som v riti a potrebujem sa uistiť... Povedal mi normálne do huby, že mám smolu. Vyšiel som von a tam streto ďalšieho buzeranta Radoslava Škvrndu – mladého pedagóga s večným úsmevom a zákernými ťahmi, čo som sa mohol s láskavým dovolením UVTOS presvedčiť neskôr. Povedal som mu čo je vo veci a on nech teda idem ďalej. Keď volal so sociálnou a hovoril jej podrobnosti už som s tou hrčou v hrdle nevydržal a proste som sa rozplakal. Sedel som tam pred tou hávedňou a reval ako malý. Bolo mi to všetko tak ľúto, tá zvieracia bezcitnosť, moja nemohúcnosť a zúfalstvo. Tá ohromujúca sytuácia. Po chvíli som sa pobral preč a uistoval ich, že všetko bude v poriadku. Sadol som si v cele na hajzel a vyrevúval zbytky napätia. O chvíľu si ma zavolali a potvrdili moje obavy. Vraj ale s otcom to až také vážne nieje, momentálne je mimo ohrozenia života v umelom spánku. Upokojil som sa, ale niečo sa vo mne pohlo, neviem to definovať.

Premiestením do Trnavy mi zatrhlí návštevy synovca ako som už písal. Nedočkal som sa porozumenia. Pred zákonom synovec blízkou osobou nieje. Tinka ma stále lámal aby som napísal list vedúcej výkonu trestu Szabovej, tá osoba však veľmi dobre vedela o mne – ved' chodila stále buzerovať oddiel a tak som si myslel, že je to zbytočné a nestojí to za skúšku. Nakoniec ma však presvedčil. Spísali sme list odborným žargónom a v deň otcovej nehody ráno som ho podal pedagógovi. O tri dni som mal s tou štetkou pohovor. Samozrejme hrala, že ma nepozná – na druhej strane sme sa nikdy nerozprávali, ale že o mne nič nevie..? Divadielko. Pýtala sa Škvrndu na jeho stanovisko a ten s

ťažkým srdcom pustil, že no je to niečo navyše pre odsúdeného, nadštandard dovoliť mu takúto vec, navyše má tu aj negatívny zápis s pred pár dní za bordel vo veciach, ale zatiaľ vraj problémy so mnou nie sú a tak nemá proti tomu nič. Ona, že áno dobre teda, prečítala si môj sprievodný list, uznala fakty a súhlasila, že návštevy so synovcom budú prebiehať dovtedy, kým nevyparátim nejakú hlúposť. Potom sa na mňa zdĺhavo pozrela a holivúdsnym výkonom hovorí: no prečítala som si vašu kartu a vidím, že ste robili knihovníka v Dubnici pred tým ako ste sem prišli. Náš knihovník plánuje ísť na otvorené a tak, keďže tu máme zaučenú posilu, chcem aby ste šli na jeho miesto. Bola samí úsmev, samé milé slovo a tou vetou ma skutočne prekvapila. Chvíľu som tam stál a premýšľal o tom. Potom som jej povedal, že v Dubnici som mal na tom mieste problémy a navyše otec mal dopravnú nehodu pred troma dňami a ja to proste robiť nechcem a nebudem. Určite som ju tou odpoveďou nepotešil, čítať s jej surového pohľadu. Hovorí, „no chápem to, ste momentálne rozrušený z tej udalosti, nechám vám ale čas na rozmyslenie a pošlem za vami aj pedagóga ktorý tam robí, aby vám načrtol a priblížil o čo sa vlastne jedná. Vravím jej, dobre pošlite ho, ale je to zrejme hotová vec z mojej strany. Potom akoby švihol bičom, s úsmevom na ksichte sa ma pýta „a ako sa má otec?“ Hovoril som si, ty dobre vieš ako sa má, ty bezcitná suka čo to tu na mňa hráš, nie je ti zo seba zle? Hovorím jej, tak a tak, no proste nič.

Pohovor som mal doobeda. Škvrnda prišiel po mňa do roboty a došikoval k vedúcej. Keď sme šli na obed, zavolať na mňa nejaký civil, povedal že je ten čo má na starosti knižnicu, vraj mu vedúca hovorila o mne a podobné blbosti, že potrebuje človeka ktorý vie robiť so systémom. Povedal som mu, že nemám záujem a on, že mi dá ešte čas na rozmyslenie a príde keď tak po obede okolo

tretej na oddiel po mňa a ukáže mi priestory. Súhlasil som. Po robote si ma zavolať Škvrnda a hovorí, že prečo odmietam tu robotu. Tak som mu to v skratke vysvetlil. Na ďalší deň si ma zavolať PBS. Tam sa chodí len vo výnimočných prípadoch, keď sa niečo stane a nie len tak. Keď sa povie, že niekto bol na PBS hneď mu všetci dajú nálepku konfident, bonzák. Keď zavolať mňa, policajti to zareval na plné hrdlo na celý oddiel. Nič som pred tým nevystrojil, nič sa pred tým nestalo ak nerátam otcovu nehodu, jednoducho si ma volala PBS ká. Pred všetkými zo mňa robili policajti bonzáka a konfidenta. Prišiel som tam, sadol si na stoličku a do miestnosti vošiel Bratina. Vraj im prišla moja sťažnosť posunutá ministerstvom generálnemu riaditeľstvu a odtiaľ im. Je to sťažnosť na príslušníkov ZVJS v Hrnčiarovciach n. Parnou a Dubnici n. Váhom ohľadom úrovne zaobchádzania. Majú za úlohu vyjadriť sa k veciam, ktoré sa týkajú Trnavy. V poslednom čase mám často vyrazený dych. Bratina – PBS kár mal vyšetrovať sám seba či sa niečoho dopustil alebo nie a či vôbec niekto. Pýtal sa ma na policajtov, ktorý ma mali buzerovať na rajónoch, vravým mu že menovky nenosia a čísla som si nepýtal a ani nestihol všimnúť. Ale keď mi ukáže fotky nemám problém ich spoznať. Hovorí mi, že no jasné. Nátlaky a zastrašovačky sa popísať nedajú ani dokázať a keď prišlo na pretras, ktorí príslušníci boli na nástupnom oddieli pozrieť Šišku, povedal som mu, že on a ešte taký malý, starý, holohlavý. Hovorí mi, „a pre boha kedy to malo byť?“ a ja že deň si nepamätám, ale bolo to pred večerou tak okolo štvrtej. Hneď ma stopol, že je to vylúčené, pretože má pracovnú dobu do tretej, určite sa mýlim. Došlo mi, že je úplne jedno čo tam poviem, nič nedokážem, nik nič nebude riešiť, všetci sú spolu. Moja do piči volajúca naivná predstava o padaní hláv bola roztomilo utopená. Povedal som im, pretože medzi časom prišiel aj Domorák, že nikomu nechcem zle, ide mi len o pokoj a v klúde to odsedieť. Pýtali sa ma na robotu, oddiel

čo a ako, a ja, že robota super, izba a oddiel tiež a vlastne svoju sťažnosť chcem týmto uzavrieť. Nevieť ani popísať ten mišung čo som v tom čase nosil v hlave. Obrovský hnev a sklamanie nad tými ľuďmi som vyrovnával náboženskými sračkami ohľadom pýchy a odpustenia – to sa myseľ bránila spáchania násilia na sebe alebo okoliu.

15.5.2011 mi prišla úradná pošta z ministerstva. Poslal mi ju Oto Lobodáš riaditeľ odboru väzenstvá, že dostal moju sťažnosť, ktorú týmto postupuje na priame vybavenie generálnemu riaditeľstvu bás. Píše sa tam, že o spôsobe vybavenia bude aj on informovaný. O týždeň v sobotu som mal návštevu. Bol som v zlom stave, nevedel som skutočne ako sa tváriť či aký postoj zaujať. Prišli sestry, brat a mama. Povedali, že otec je na tom dosť zle. Má dolámanú čeľusť, rebrá a opuch na mozgu. Vraj už sa prebral, ale je v totálnom delíriu, nikoho nepozná a hovorí totálne hlúposti. Lekári hovorili, že je to z liekov a tiež abstinenčné príznaky z cigariet. Sestra mi hovorila, že prvé dni si ho poriadne nikto nevšímal, no otcov nejaký známi pozná primára, zavolať mu a odvtedy ho obskakujú ako kráľa. Kokotiny – mladý Augustínek z Hrušovian sa vraj tak dobre pozná s primárom, že ho sprdol ako mláďa. Tiež mi hovorila, že má v robote peklo. Učí na základnej škole v Topolčanoch a riaditeľka sa do nej každý deň naváža. Vraj vôbec nechápe čo jej prešlo cez nos, neustále ju zahlcuje prácou navyše, ziapa na ňu aj pred žiakmi. Povedala mi, že ak to takto pôjde ďalej asi do mesiaca podá výpoveď. Oco je dosť veľký flegmatik. Jeho život mi pripomína Otca Goriota no popritom nezabúda ani na seba ľútosť. Zložitost' svojho vzťahu k žene a profesionálna deformácia krčmára sa podpísali na jeho živote. Každý páchame samo vraždu po svojom. Neplatil si poistku a vždy po niekoľkých rokoch mu prišla veľká suma. Tak to bolo aj bezprostredne po

nehode. On ležal v nemocnici ani nie týždeň a domov prišiel výzva zaplatiť sumu 3000 eur. Mama nevedela čo skôr. Aj keď v krčme sa z otcom striedali papierovačky mal na starosti on. Nemala ani šajnu o tom ako sa nakupuje, predáva a zaznamenáva na papier. Sestra sa spojila s jedným známym, ktorý si s nimi sadol na pár hodín a povysvetľoval im čo a ako. Tiež im povedal dôvernú informáciu, že na druhý deň je pripravená námatková kontrola colníkmi v našom okolí. Takouto úplnou náhodou sa vyhla nástrahe. Brat mi hovoril, že sa rozprával s kamošom, ktorý tiež šiel v kolóne aut v ktorej aj otec. Šlo o štyri, päť aut na konci ktorej bol oco. Za neho sa zaradili dva veľké čierne džípy, ktoré začali na približne kilometrovej rovinke v Hrušovanoch pomaličky prebiehať kolónu. Otec sa zaradil za nich a tak pomalí predbiehali. Prvé auto sa zaradilo , druhé vyčkalo kým pôjde niečo oproti a v poslednej chvíli sa zaradilo aj ono. Keďže sa jednalo o veľké auta s dymovými sklami nemal šancu pred neho vidieť. Ocitol sa tak rázom pred protiúdcim autom a jedinou možnosťou bolo strhnúť volant do ľava – stĺpa. Triasol som sa na celom tele od zimy a nervového vypätia keď mi to hovoril. Nič som im nepovedal, len som hral svoju rolu. Rolu? Všetko som v sebe skrýval, potláčal a jednoducho nechal hovoriť ich. Z návštevy som šiel so zatátnymi zubami, sklamaný z celého sveta. Policaisti majú za úlohu sledovať či už okolie alebo jednotlivcov. Sledovať výraz tváre, gestá, pohyb. Nie je pre nich ťažké opísať ako sa tváril, alebo aký pocit z neho mali. Videli mi do hlavy. Na obede bol deveták a päť policajtov. Ovládol som sa trochu, vedel som totiž že by pritvrdili. Keď si dovolili toto všetko spraviť, nezastaví ich nič. Pokora, odpustenie – v takom duchu som písal sestre list. Bola ale čerstvo presťahovaná a ja som stratil jej adresu. Šiel som jej teda zavolať nech mi ju nadiktuje. Zobrali to ako provokáciu. V pondelok som prišiel z roboty a vonku pred basou rovno oproti nášmu oknu sa rozhorelo auto

lada-niva. Išiel z nej obrovský kúdeľ dymu, po chvíli bolo vidieť plamene, praskli predné pneumatiky, potom prišli hasiči. Takto to funguje, takto komunikujú. Cítil som, že ich musím upokojiť no nemal som zámienku. Vedel som, že musím ísť k pedagógovi a dať mu najavo, že odpúšťam, nič nechcem len pokoj a zostať na oddiely a tým chrániť rodinu. Branišovič mal s nami komunitu – vtipkoval, prejavoval snahu pomôcť nám, behal popri mne – bol to prejav ospravedlnenia. On si uvedomuje to, že bol prvý hlavný spojník?, nie nakázali mu aby to spravil, ti ľudia nejednajú už individuálne. On dal môj list ďalej a je teda priamo zodpovedný za pokus o vraždu môjho otca. Nedokázal som sa mu pozrieť do očí, nie som stroj. Bol som pripravený sa ísť opýtať či mi poslal baličenu no potom mi napadlo, že mám možnosť doplniť čísla na telefonovanie a tak som to spravil. Nepochopili to. Zas zostrenie vzťahov. Zase v tom videli nejaký manéver. Pri prechode z jedálne sme stretli riaditeľa a ten nás drbal za obuv. Pritvrdili aj na sčítaku. Obvyklých päť, desať minút natiahli na viac ako hodinu a prišli nie dvaja ale štyria a krkáči. Ráno som na tie ich pičoviny nereagoval. Vedel som, že ak na tvári prejavím nenávisť pôjde to len k horšiemu. V robota som si nafasoval skladačky, sadol za stôl a pustil do uši rádio. Na moje veľké prekvapenie ministerstvo spravodlivosti vykopáva zákopy – buduje obranu. Podali návrh zákona, ktorý v prípade nejakej kauzy ak neodobrí povolenie na zverejnenie, porušenie tohto sa bude trestať. Novinári sa búria a hovoria o pošliapanej demokracii a svojich právach. Nakoniec vysvitne, že pripravovaná novela informačného zákona sa zle interpretovala. Vraj. Uvoľnenie napätia prišlo po obede. Dostal som list od sestry, ktorý dokazuje, že som bojovať nezačal a naši o ničom nevedia. Píše v ňom, aký som bol dobrý herec cez návštevu, že netušila ako ma to dostane, veci čo sa dejú doma a že jej stále riaditeľka nedá vydýchnuť – hotové peklo v robote. Je to hrozné

prekvapenie, keď človek zistí aká veľká môže byť ľudská zloba. Keď sa im náhodou nepodarilo zabiť mi otca, pokúsili sa zobrať nám krčmu, obživu a sestre ničia kariéru.

Takto to tu chodí ako som povedal. Informačná sieť cez vybraných spôsobilých väzňov, ktorým potom za ich služby dajú niečo navyše. Tinka, veliteľ izby, chodieval do čítárne a mal od všetkých pokoj to bolo to navyše. Do čítárne sa môže chodiť len na papier. Najskôr žiadanka, potom sa čaká mesiac a nakoniec máte pol hodiny uprostred hluku a zhonu. Po jednej so svojich návštev sa so mnou rozprával o všeobecnom zle o nemohúcnosti mu čeliť a o braní spravodlivosti do vlastných rúk. Nehovoril konkrétne o veciach, nemal o nich ani potuchy, len podľa mojich reakcii a odpovedi mal odhaliť moje pocity. V globále som hovoril o odpúšťaní. Nemal som na výber sa inak vyjadriť. Ich naliehanie dostať ma do knižnice je väčšie a väčšie. Nechcú byť príliš krutý ale je vidieť, že používajú všemožné prostriedky. Chodievam pravidelne na vychádzky a dva dni po sebe poslali do koridoru peknú psychologičku. Stále keď idem okolo otvárajú dvere na knižnici, stretávame pekné pedagogičky, pedagóga z knižnice a knihovníka. Snažia sa ma za každú cenu prinútiť konfrontovať sa s tými ľuďmi. Je mi to slušne povedané proti srsti, no viem, že niečo musím urobiť. Šiel som teda za pedagógom a povedal mu, že knihovníka beriem aby to odkázal Szabovej.

V každom prípade to vyvolalo vo mne bombastické predstavy a aj pochybnosti, keď som prijal – akceptoval možnosť, že bezvýznamný maličký článok v base môže svojím konaním pôsobiť na to čo sa vysielá v správach, aktuálne bez dlhšej odozvy no napriek tomu logicky zdôvodnené. Ani na chvíľu som nezapochyboval o tom, že ten zákon o schválení či neschválení informovať médiami verejnosť o kauzách má priamy súvis so

mnou, s tým čo sa mi stalo. Rovnako tak to bolo aj teraz. Na správy som chodil pravidelne, aj keď, tak ako pri otcovej nehode, stávalo sa že som nešiel. Chcel som byť informovaný o tom čo sa okolo deje a tento hlad po vedomostiach ešte umocnil aj denník PRAVDA, ktorý odoberal Tinka. Ja som im dal vedieť, že beriem knihovníka a v správach sa objavila novela zákona, ktorou sa dovoľuje marihuana na lekárske účely. Na druhý deň sme už na presune nikoho nestretli len Szabovú a to som si vyložil ako jej „ďakujem“. Večer bolo v správach, že havarovala vládna limuzína. S poobednou smenou prišla aj správa, že Šiška mal v robote nevyhovujúce kusy. Pred tým drbali za robotu mňa a teraz si ma takto udobrovali. Z toho všetkého čo sa okolo mňa dialo, nebolo v mojich silách všetko správne zanalyzovať a to, že som dal súhlas, že knihovníka budem robiť, že oni na to kladne zareagovali no stále sa nič nedialo, práve naopak, znova som bol neustále nútený ku konfrontácii s ním, nedokážem jednoducho pochopiť(mal som dať svoje údaje knihovníkovi a akože z vlastnej iniciatívy si tu robotu vybaviť). Situácia sa znova priostrovala. Policajti hrajú nevrlých a podráždených. Behajú po celách a robia námatkové kontroly.

Prišla mi odpoveď na moju sťažnosť z generálneho riaditeľstva bás. Vytočila ma. Píše sa v ňom v skratke: že PBS v Dubnici nedisponuje žiadnymi informáciami, ktoré som uviedol v súvislosti s prvým mojím pohovorom u nich. So mnou len mohol byť spravený ústny pohovor pretože PBS asi disponovala informáciami o určitých kontaktoch medzi mnou a zdravotnou sestrou. Že som sa sám bez nahlásenia akýchkoľvek zdravotných ťažkostí vybral za ňou a prejavoval som jej náklonnosť. Ďalej: dňa 30.11.2010 cca o 07. 50 hod. Ste sám bez nahlásenia sa a akýchkoľvek zdravotných ťažkostí odišiel na zdravotné zariadenie ústavu, kde ste vyhľadali zdravotnú sestru zdravotníckeho

zariadenia ústavu, ktorej ste vyjadrili náklonnosť, čo ste mali vykonať už aj pred týmto stretnutím. Stretnutie ste odôvodnili tým, že citujem „ona ma má rada“. V tom čase prechádzal do ambulancie zdravotného zariadenia všeobecný lekár, ktorý sa vás opýtal čo tam robíte. Na túto otázku ste odpovedali, že čakám na sestričku, lebo sa s ňou potrebujem dohodnúť ohľadom opravy zubov. Na to vás lekár vyzval, aby ste sa odobral do čakárne k ostatným odsúdeným. Následne ste si počkali na zdravotnú sestru pri schodoch, kde ste ju ako prvý oslovili a chceli ste sa s ňou rozprávať. Zdravotná sestra vám odpovedala, že ak nemáte zdravotné problémy, tak s vami nemá o čom hovoriť a odporúčala vás na poskytnutie psychologickej intervencie. Po príchode do ambulancie všeobecného lekára, ste toho žiadali či by ste mohli so zdravotnou sestrou hovoriť o samote. Na uvedené konanie nebol dôvod, preto vám bolo odporúčané aby ste svoju žiadosť predniesli v prítomnosti lekára, na čo ste sa obrátili k tejto a povedali jej, že ste sa do nej zahľadeli. Po vyjadrení zdravotnej sestry ste odišli. V časti sťažnosti ste poukazovali vždy na tú skutočnosť, že sestrička prejavovala náklonnosť vašej osobe, pričom ani v jednom prípade alebo ani náznaku sa nepotvrdili skutočnosti o tom, že by zdravotná sestra akokoľvek kontaktovala vašu osobu, z obsahu sťažnosti ako aj úradného záznamu skupiny PBS, ktorý ste vlastnoručne podpísal vyplýva jednoznačne skutočnosť, že práve vy ste vyhľadali osobný kontakt so zdravotnou sestrou. Ústav pri týchto skutočnostiach postupoval obzvlášť opatrne aj vzhľadom k vašej osobe, o uvedených skutočnostiach nie je v aplikácii VV a VT žiadny záznam. Disciplinárne ste riešený nebol za žiaden z uvedených skutkov. Dňa 10.12.2010 tesne pred premiestnením do ústavu Hrnčiarovce n. Parnou vám bola udelená disciplinárna odmena. K veci nájdania pílky na železo, zväzku drôtu ako aj uvoľneným mrežiam na oknách v priestore knižnice ústavu

uvádzam, že v uvedenej veci nie je vytvorený žiaden záznam o vykonanej prehliadke ako aj zistených skutočnostiach a vy ste neboli nijako disciplinárne riešení. K veci šikanovania ste boli úsekom PBS v Trnave vypočutý, pričom ste uviedli, že niekedy v mesiaci február 2011 ste mali pocit, že referenti režimu si na vás zasadli, tým spôsobom, že vám kázal vykonať čistiace práce a to opakovane, čo ste považovali za šikanovanie. V zmysle § 46 ods. 2) a ods. 4) zákona, je odsúdený povinný vykonať práce pre ústav bezplatne v rozsahu najviac štyri hodiny denne. Výkon práce je zameraný najmä na oblasť životného prostredia, práce súvisiace s úpravou majetku štátu v správe ústavu a iné činnosti; vykonávajú sa v ústave a vonkajších priestoroch, ktoré sú súčasťou ústavu alebo sú v ich správe. Referent režimu ústavu o vašich vzťahových problémoch v ústave nemá a nemôže mať žiadnu vedomosť, nakoľko ako už bolo spomenuté v aplikácii VV a VT nie je žiadny záznam o uvedených skutočnostiach. § 2 písm. d) zákona ako aj § 116 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov nepozná blízku osobu – synovec. Spôsob evidencie povolenia návštev neumožňuje zaslať povolenie k návšteve odsúdeného bez času nárokovej návštevy. Šetrením predmetnej sťažnosti bolo zistené, že postup príslušníkov ZVJS bol v súlade so zákonom, vyhláškou a internými predpismi, preto považujem vašu sťažnosť za neopodstatnenú a vybavenú.

Išlo ma rozdrapiť. Je to ako najhorší sen. V správach dávali ďalšiu nehodu. Chlap mal dvadsať rokov a robil policajta. Šoféroval auto v ktorom sedela aj jeho žena, dvadsaťjeden ročná budúca policajtká. Tá to neprežila. Túto nehodu začalo prešetrovať ministerstvo vnútra. Mám strach kam to až môže zájsť. Je mi zima. V minulosti keď mi takto bolo prišlo vždy niečo veľké a zlé. Je to reakcia tela na strach. Na ničom im nezáleží, pred ničím sa

nezastavia. Obetovali život jedného zo svojich a vedia že to viem. Ak je to také veľké čo viem, som teda veľkou hrozbou pre nich a budú ma zrejme chcieť odstrániť. Znie to šialene, alebo hlúpo, ale keď ma brali do basy jediné auto ktoré sme mali a momentálne aj máme, keďže otec havaroval, je starý ford eskort kombi. Ja mám strach a zimnicu ako keď sa schyľovalo k otcovej nehode a v správach presne taký ford ukážu dostrieľaný na cucky v Nitre. Jednalo sa o učiteľa bojových umení, ktorý tri roky dozadu zabil jednou ranou albánca. Dostal za to podmienku, pretože to bola podľa neho sebaobrana. Rodina bola pohoršená a toto má byť odplata. Strieľali samopalom a zasiahli telo, hlavu a ruku ktorou padol dotýčny. Išlo len o pojebané auto.

Radičová so Žitňanskou kritizovali súdnictvo pretože sa Melovi podarilo dostať na slobodu. Keď psa chcú biť palicu si nájdú, alebo vyrobia. Zariadia, aby sa dostal na slobodu po tom ako ho „náhodou“ po dlhých rokoch konečne objavia. Deň na to sa v médiách objavia fotky a nahrávky zo žúru z Devinskej Novej Vsi. Nahrajú sudcov ako sa nemiestne zabávajú na tragédii a v alkoholovom opojení žúrujú. Tieto veci nazvú zlyhaním justície, zlyhaním morálky a volajú po zmenách k lepšiemu. Nik nemohol vedieť ako to dopadne, či náhodou nepresiakne informácia na verejnosť, nepobúri ju. V takom prípade by trebalo zalepiť publiku oči nejakou náplastou. „Je to pamflet, výmysel, vykonštruovaný proti nám, pretože sme zaťali do živého naším volaním po zmenách v justícii.“ Z údajných morálnych dôvodov stiahol svoju kandidatúru na post generálneho prokurátora Trnka. Nie je ten pravý. Čentéš je ten pravý, ktorý ich podrží. Ako za Mečiarových dlhých nocí. Dali mi na izbu konfidenta, ktorý mi ukradol nôž. Mal taký istý ako ja, bol to starý príborák s čiernou umelou rúčkou. Keď som ho už dlhšie hľadal a pýtal sa aj ostatných, jeden mi prezradil, že dotýčny bral zo stola nôž a vraj

pri tom trochu váhal. Keď prišiel, pýtal som sa ho na to no zapieral. Povedal som mu nech sa pozrie do svojich veci, no nechcelo sa mu do toho, váhal, vedel som že ho má. Odišiel som a keď som prišiel ukázal mi ho a dal. Večer mi došlo, že je to ich človek a že sa toho noža boja, preto som ho ráno akoby náhodou zlomil. Priznám sa, že vtedy som mal skutočne nervi vybičované do krajnosti, čo sa podpísalo na hodnotení niektorých situácií, neskôr som si však všetko ujasnil. Začali sa mi na ruke objavovať zvláštne ranky a mne skutočne nebolo jasné odkiaľ pochádzajú. Začal som ich upodozrievať, že chystajú nejakú habaďúru. V spojení s pokusom ukradnúť mi nôž som si myslel, že mi chcú našit' nejaký hrdelný zločin. Úplne som kvôli tomu prepadol vnútornému zúfalstvu, prestal som cvičiť aj čítať. Nakoniec keď som sa zmieril s touto skutočnosťou, raz v sprche som sa prichytil, ako pri otváraní šampónu som si dané zranenie spôsobil sám. Moje potešenie bolo neklamne úprimné. Bolo to však už po tom ako Tinku pustili na slobodu. Pred tým sa diali zaujímavé veci. Prišiel z čítárne a z nemalou dávkou záujmu v očiach sa ma len tak po mimo reči pýta či by som bol rád keby prišiel 89 rok. Vedel som, že je to ich človek a ich otázka, že sa priblížil čas jeho odchodu a tým vzrástlo ich ohrozenie. On vedel, že to viem aj keď sme sa o tom nikdy nerozprávali, všetko tam prebieha medzi riadkami. Došlo mi však, že v skutočnosti sa boja jeho, jeho odchodu a teda tam je slabina. Malo ma zmiast', že je ich dôverným človekom, keď si ho z ničoho nič vyžiadali deň pred podmieneným prepustením z oddielu. Keď sa vrátil hovoril, že bol za ním advokát ospravedlniť sa, že sa zajtra nebude môcť dostaviť na pojednávanie, pretože mu zomrela babka. Na Tinkovi bolo vidieť, že nemá potuchy čo sa deje. Naznačoval mi však, že by rád vedel v čom som namočený. Cítil niečo veľké. Večer som si ho zavolať na športovku a dal som mu všetko prečítať. Bol z toho v piči. Aby som zabránil podozreniu (aj múry majú oči), nič som

mu nevysvetľoval len som mu to dal, nech si to vezme. Ráno sa chcel so mnou ešte rozprávať, nestihli sme ale. Zrejme nevidel súvis medzi Dubnicou, GRZVJS a Mudrončekom, pretože v tom liste som to ešte nemal vysvetlené konkrétne, že Mudronček bol kedysi v Dubnici, teraz je na GRZVJS a Šišku mi tak musel podhodiť jedine on. Odvtedy som Tinku nevidel. Písal si z jedným z našej izby, napísal list – odpoveď aj mne, aby som to vydržal, no žiadnu ozvenu som zo svojho listu nepostrehol. Kým som prišiel na to, že tie drobné poranenia som si spôsobil sám a môj stav sa tak trochu znormalizoval, cez schránku v jedálni som poslal list dozorovému prokurátorovi. Moje paranoidné predstavy spôsobené nožom a ranami na ruke a ich paranoja prejavujúca sa vecami okolo generálneho prokurátora, proti justičnými kampaňami a neustálím zastrašovaním, boli spôsobené nedôverou a strachom jeden z druhého.

Nátlak sa stupňoval. Vraj program zaobchádzania. Pedagóg si vás zavolá, pýta sa na súkromné veci ohľadom rodiny a kontaktu s vami, vaše postoje, čo robíte vo voľnom čase. Okrem iného som mu spomenul, pozeranie televíznych správ - ovplyvňujú ma prostredníctvom televíznych správ. Vedia o tom, že som vhodil dopis dozorovému prokurátorovi. Moje stanovisko o práci v knižnici a vzťahu k policajtky sa časom upravili. Pochopil som, že nie je v mojich silách po tom všetkom sa správať akoby sa nič nestalo, ponížene, oddane. Nedôveroval som im a už nikdy ani nebudem. Ak by to aj mysleli už teraz dobre, zoberiem robotu v knižnici a zvediem policajtku nemali mi ako dokázať že mi dajú pokoj. Najväčším putom je spoločný kostlivec v skrini. Je preto veľmi pravdepodobné, že by sa vonku pokúsili namočiť ma do špinavosti, aby sme si boli jedna jedna a ak nie tak potom „nehoda“. Proste neviem. Túto možnosť som nevedel dotiahnuť do konca. Z najväčšou pravdepodobnosťou toto bolo alibizovanie

a môj postoj bol ovplyvnený len neskutočným hnevom. Tak či tak, plne som nerozumel tej hre neustále stretávanie pedagogičiek, sestričiek a kde akých kuriev či väzňov pracujúcich na fajn flekoch. Prihovoriť sa im, skamarátiť sa na silu to mi bolo vždy odporné, stačí keď si spomeniem na Hutiru v Dubnici je mi zle. K ženám som bol tiež vždy plachý a vyslovene pragmaticky komunikatívny. Nútili ma robiť veci s ktorými som nebol stotožnený, ktoré sa mi nepáčili, alebo som im nerozumel navyše po tom všetkom čo spravili mne a rodine. V pondelok som hodil list dozorovému, v utorok bol sviatok a v stredu keď som nereagoval na okloidúce piče ani na knihovníka večer v správach dávali nehodu kamióna v ktorom okrem vodiča sedel aj jeho desať ročný syn Adam. Môj synovec sa volá Adam, mal vtedy približne desať rokov a jeho otec je kamionista, nehovoriac o tom, že ho brával na cesty. Bolelo to. Človek nemôže byť viac na dne ako keď si uvedomí, že miesto seba obetoval milovaného človeka. Nevravím že som tomu veril, išlo ale o možnosť, že sa to mohlo stať a ja som to dopustil. Volal som bratovi ako žije, nie sestre načo ich zbytočne dráždiť, pretože som jednoducho potreboval niekoho blízkeho počuť. Večer v správach ďalšia nehoda. Mladý vodič Dávid na favorite mal ťažkú nehodu neďaleko Nitri. Brácho Dávid mal favorita a robil neďaleko Nitri. 15 júla mi prišiel list od sestry. Písala mi, že jej syn ju prosil aby smel ísť na návštevu k známym. Vraj mala zlý pocit a nechcela ho pustiť no potom poľavila. Opekali vonku na záhrade klobásky a všetci sa povracali. Mysleli si, že ich zle pripravili. Zaútočili mi druhý krát na rodinu a ja sa tomu môžem iba prizerať. Mal som hrozný sen v ktorom mi našli predaj drog a potom ma odstrelili. Chcel som zmeniť beh udalostí a tak hneď ráno som podal pedagógovi žiadosť o pohovor s dozorovým. Bol pondelok a v sobotu som mal mať návštevu no navštívenku som ešte neposlal. Spravili protiúder, pretože keby som odmietol návštevu, doma by

sa o mňa začali báť a je jasné čo by to mohlo znamenať. Keď som prišiel večer z roboty, Pišta B. – starý šesťdesiat ročný dedo – môj spolubývajúci, hovoril o zle, ako skúsenosťou prešiel keď sa začal venovať čiernej mágii a vyjadril názor, že je treba odpúšťať a miesto nad chorobou je treba rozmýšľať nad zdravým. Bol to odkaz. Ráno som poslal navštívenky a poprosil som o stornovanie prokurátora. Chcel som aj všetko vysvetliť, dať na správnu koľaj, preto som požiadal o pohovor s psychológom. Zase nedorozumenie. Po obede bolo v správach ako tlačia na prezidenta aby zvoleného Čentéša vymenoval. Gašparovič vie, že pri tejto voľbe nie je všetko s kostolným poriadkom, preto s vymenovaním otáľa a hovoril, že si počká do rozhodnutia ústavného súdu v septembri. Ján Baránek sa v tejto súvislosti vyjadril ako o spoločnom konaní prezidenta, SMERU a ústavného súdu. Ako som chcel dobre tak som to pokazil. Z môjho konania boli vykoľajení a nevedeli čo poviem na návšteve. Pár dní dozadu som hovoril Branišovičovi o manipulácii s dvermi do knižnice, na podmienené prepustenia a do oddelenia výkonu trestu, ktoré sú na terase, že ak ma chcú provokovať a dráždiť nechávajú ich striedavo pootvárané a ak spravím niečo dobre tak zatvorené. Chvíľu s tým prestali no teraz znova začali. V piatok som šiel za Branišovičom s tým, že chcem mier a vezmem aj knižnicu. On mi na to, aby som prestal s tými obštrukciami, že mi nikto neponúka knižnicu ale robiť poštára. V robote som sa pýtal referenta, či je toto miesto voľné. Uklúdnil sa. Aj tak ma však postrašili tou prekliatou sirénou na opustenej fabrike oproti basy.

Keby som vedel či som to spôsobil ja, alebo jednoducho je to osud. Som nástrojom zla, rozvracač republiky, spôsobím katastrofu ak sa to skončí. Keď to stopnem skutočne neviem ako dopadnem. Veľmi veľa problémov som spôsobil a pritom takou hlúposťou. Prestávam vedieť rozlišovať čo je dobre a čo zlé.

Všetko čo robím je zlé. Nič nepomáha. Nestačilo im, že som súhlasil s knižnicou, chceli aby som bol poštárom, keď som privolil podhodili mi zase majstrovu z DOMINIKU, ktorej som zas mal neviem čo povedať, alebo neviem. Rozčuľujú ma tými pičovinami. Po obede prišiel psychológ zrušiť naše stretnutie a ja som zahájil protiútok, objednal som ho na pondelok alebo utorok. V správach kauza. Spišiak – náčelník polície prekročil rýchlosť o 33km/h, veľmi toho ľutoval a tak podobne. Lipšic ho pochválil, že sa priznal aj keď mu strhol plat. Novinári sa pýtali ako sa informácia dostala von no odpovedať nevedeli. Všetko je to reklama aký sú policajti mravní strážcovia zákona, priznávajúci sa ku každému najmenšiemu prešľapu, svoje chyby vedia oľutovať a prijať trest. Je to príprava nadchádzajúcich dní. Prišla kauza – Melo ušiel do Kosova a len o chl. Spišiak na tlačovke hovoril, že v termíne keď ho už mohli dostať znova za mreže sa ešte nachádzal na Slovensku, ale kvôli prokuratúre, ktorá nedostatočne komunikovala s políciou, tento utiekol. Bol to dokonale naplánovaný útek z najvyšších kruhov pre očiernenie prokuratúry. Bodaj by nie, keď na lavici obžalovaných môžu sedieť špičky Slovenska.

Prišiel psychológ. S takou maličkou dušičkou som tam šiel, pretože som nevedel riešenie problému a len som si myslel, že bude pre druhú stranu dobre keď bude vedieť na čom je. Tak som mu o všetkom povedal. Dubnica, Šiška, Mudronček, 4A, môj otec, veci doma, Čentéš, všetko. Ostal omráčený. Neveril, robil sa že o ničom nevie a podľa toho čo vravel snažil sa my vysvetliť, že v Dubnici sa vlastne nič zlé nestalo a že to so mnou mysleli dobre. Hovoril mi, že nevyzerám dobre, vraj žijem vo vlastnom svete a sám si svojím konaním ubližujem. Navrhol mi aby som začal brať tabletky na hlavu. Razantne som to odmietol, no po chvíli mi svitlo, že je to riešenie. Keď mi došlo čo všetko som

spôsobil, aké kolesá som dal do pohybu, nevidel som svoju budúcnosť ružovo. Hotová chodiaca mŕtvola. Beznádej a nekonečný strach sa vo mne miešal s gigantickým sebavedomím. Vážny strach o seba. Jediným riešením bolo do teraz vzťah s policajtkou na ktorého dosiahnutie som proste nemal a aj toto bolo len dočasné. Teraz prišlo nové, všetko to anulovať bez bolesti, zobrať tabletky a hrať chorú hlavu. U psychiatričky som povedal o nakopení všetkého naraz a že to nezvládam. Že sa v Dubnici do mňa zaľúbila sestrička a preto ma preložili do Trnavy. Samozrejme odmietnutie policajtky sa netoleruje a tak kolegovia mi to osladili z čoho sa u mňa vytvorila paranoja a začal som si všetko pripúšťať a vzťahovať na seba. Neskôr do toho prišla ešte aj nehoda otca a ozvala sa mi aj bývala. Ako vravím, celé sa to nakopilo a ja preto potrebujem nejakú roletu na upokojenie nervov. Prehovárala ma do všemožných tabletkových dobrodružstiev. Bola pripravená a hneď spustila čo ráno, na obed a ešte aj večer. Povedal som jej že chcem ostať pri zmysloch a nie byť zombík. A tá ma zase ubezpečovala, že to bude v pohode no aj tak som z tej jej várky ubral. Na spanie mi predpísala rispen a ráno na prebratie oxazepán 10mg. Psychológ mal nakázané čo má dosiahnuť a to aj dosiahol – mal ma dostať k psychiatričke no nik nerátal s tým čo prinesie z nášho sedenia. Nabúral som sa im do systému ako vírus a z diaľky nikým neohrozený ich sledoval. Tie kúry čo mi mala predpísať im nevyšli, to znamenalo, že plne spolupracovať s nimi nebudem. Vedeli, že to nebude fungovať. Stále ma prenasledovali tie ich prekliate dvere, potom zas poštár, knižnica, policajтка a následne chyba. Po týždni som si musel tabletky vypýtať sám. Šiel som za pedagógom a ten volal na zdravotné. Písal som aj bývalej list tak aby pochopili, že knižnicu zoberiem, ale chybu nespravím. V správach vystupovala Žitňanská, že chce vyzliecť Harabína z talára. Matovič vypovedal na prokuratúre

pred Čentéšom no jeho výpoveď sa stratila čo ho dosť poškodilo a Trnka sa tiež začal biť o svoj stratený post. Keďže som im všetko šplechol do tváre, ako fungujú, každý ich krok a odôvodnil som voľbu Čentéša, tento už nemohol byť zvolený, preto si vyrobili zámienku, prečo ho nevymenovať. Každé ráno a večer som ich tabletky spláchol. Deň po tom ako som ich dostal, hneď ráno za čerstva Škvrnda mňa a ešte ďalších dvoch zobral do skladu pre veci. Čakal som na to už niekoľko týždňov, dal som si schváliť ponornú špirálu, ktorú som ta mal. Jej vydaj my stále odkladali až prišlo toto ráno. Zbehli sme z tretieho poschodia svižným tempom a dostali sa na terasu, ktorá bola práve umytá a ten buzerant ma sledoval ako ostriež. Väzenské topánky sa na mokrej dlážke veľmi šmýkajú a oni čakali že budem po tých práškoch na sračky, vyvalím sa na zem a už nevstanem, k tomu dvaja svedkovia – ideálny spôsob ako vybaviť špecializovaný oddiel. Nepodarilo sa. Prišli sme k dverám skladu a otváracie hodiny nesedeli zo Škvrndovými. Písal som si sťažnosť na čisto, len tak pre prípad. Rozložil som si papiere pred všetkými a začal. Konfidenti podali správu, vedenie sa naľakalo a druhý deň som bol znova u psychiatričky. S liekmi som súhlasil, len oxazepan som zmenil na polovičný. Bol som však nasratý. Aj to málo slobody čo tu mám mi chcú zobrať. Všetko vidia a všetko sledujú. Volat' domov nemôžem, písať nemôžem tiež a keď je návšteva všetci sa trasú týždeň pred a ja týždeň po. Po obede mi doniesla sestrička „drogy“. Aká bola milučká a pokorná , ako ja neznášam tie ich praktiky. Vedia, že to s tou psychózou nestačí. Silová zložka narazila na múr a je jej jedno či ten spadne, alebo sa rozostúpi. Ovládajú správy. Vedia že počúvam FM rádio. Keď prídem do roboty o pol tretej o tretej dajú v správach odkaz v symboloch. Teraz keď som hodil karty na stôl a povedal, že počúvam len správy na slov. rozhlase, spravili to aj tam. Včera v televíznych najskôr spovedali mnícha z Červeného Kláštora kde som v

rannom dectve dva či tri roky býval, v otázke žien a potom dávali v Prahe dúhový pochod teplošov. Celé to znamenalo jediné: buď to si svätec, alebo teploš keď odmietaš naše ženy. V tých správach ale dávali ešte niečo. V Bratislave zhorelo jednej novinárke porše. Asi sa dostala nebezpečne blízko. Je polovička augusta a od Tinku prišiel list pre osadenstvo. Vraj som mu zabudol dať fotku dcéry. Túto som mu síce kreslil no s kresbou som mu ju vrátil. Dobré to vie, je to však odkaz, že potrebuje niečo čo mám ja a jemu to chýba. Nemá potrebnú skladačku aby pochopil spojitosť mňa, Mudrončeka, Žitňanskej a teda politiky. Deň na to som prišiel z roboty a čakal ma psychológ. Znova som mu všetko vykladal, povedal som mu, že som vedel že príde aj keď som ho nevolal, pretože veci sa nejako začali hýbať. Tiež že mám strašný hnev a chcel by som ich všetkých poslať do čerta. Vo štvrtok bol ešte pokoj aj keď sa hrali z dvermi a behali okolo kurvičky. V piatok nám spravilivianoce, na raňajky sme dostali prídavok džús a dva krát sevendays. Nič mi stále nedávalo zmysel. Až po obede keď priostrili mi došlo, že sa znova blíži návšteva a oni majú strach. Mal som teda na znak toho, že sa o nič nepokúsim ponuku prijať. Vydieranie rodinou. Pred naším oknom, úplne nízko lietala červeno biela veľká helikoptéra. Spravila zopár kolečiek a za veľkého rachotu odišla. Hneď som šiel za pedagógom s nejakou banalitou. Vedeli a vedel som, že to nestačí. Pred návštevou som mal strašný sen o kanibaloch o zdochnutých kravach a o tom ako si nás neskutočne odpornými tvármi všímali a začali aj naháňať. V tom sne som našich nechal v štiche na pospas tým hovädám. Nič som naším nepovedal, smial som sa celú návštevu aby policajti pochopili, že je naozaj všetko v poriadku. Strašné akému obrovskému riziku som ich vystavil. Stále robia hrozný nátlak a stoj čo stoj chcú dosiahnuť svoje. Najskôr netradične nahlas vykrikovali kto sa chce napísať k lekárovi, potom pustili tú skurvenú sirénu vonku na firme, tak

som šiel a napísal sa k zubárovi. Na raňajkách referent prezradil službe, Labudovi, že idem k psychiatrické a nie k zubárovi. Tí dvaja majú spoločnú čakáreň. Bola tam mlada doktorka a zas vyzvedala. Dala mi podpísať papier od zubára. Došlo mi to no aj tak som to podpísal. Všetko to spravili len preto, lebo som sa na návšteve posekal s bratom a oni chceli vedieť o čo ide. Drobná výmena názorov. Tu v ELTEKU som mimo ich dosah bez kontaktu s policajtkou. Vreco s ušami hovoril na izbe, že na réžiu dávajú len problémových väzňov a iné pičoviny. Vyradili ma z roboty, vraj z organizačných dôvodov. Diali sa rôzne veci, ktorým som vôbec nerozumel. Nič také som nespravil, čo by malo vyvolať ten ohlušujúci alarm naproti vo firme, tiež návšteva civila na obede a neviem čo všetko ešte. Pičoviny. Len som to tak sledoval a pritom nič nerobil. O deň dva sa to všetko vyjasnilo. Okolo deviatej ráno 30.8.2011 prišiel ma pedagóg zobrat' k dozorovému prokurátorovi. Čakali sme naň pol hodinu na chodbe a rovnako tak s nami tam stáli aj pedagógovia, pretože sme boli viacerí z iných oddielov. Malo to budiť dojem, že majú strach z toho čo poviem. Bol to mladý zasran. Povedal mi, že môj list čítal. Pozeral aj v systéme čo tam je a že čo on s tým. Povedal som mu, že najskôr chcem vedieť na tú vec jeho názor. „tak si teda znova prečítal ten list.“ Ten dopis vôbec nečítal. Celá ta vec mu bola skôr na smiech. Veľmi ho trápilo koľko mi dali a kto ma robil. Najskôr povedal, že na tej veci nič nezákonné nevidí a potom či ešte niečo nezákonné sa okolo mňa deje. Odišiel som odtiaľ znechutený a nič viac som mu nepovedal. Ten list som mu nechal aj keď mi ho veľmi vracal, povedal som mu, že mám takých ešte plno a tiež, že byť väzňom znamená byť otrokom a ja nechcem byť ešte aj sexuálnym otrokom. Dvere na terase sa zase začali otvárať podľa toho či som oddielovej službe hovoril o knižnici či o poštárovi. Nič nedávalo zmysel. Začal som preto zdravieť policajtov a dúfal, že to ich vyčíňanie súvisí zo strachom čo

spravím. Dal som im dôkaz, že nič nespravím no nič. Chcú ma mať pod kontrolou. Na obede mi podhodili policajta aby som sa s ním „kamarátil“. Nikdy som to nerobil pretože to neviem, len tak o ničom nadviazať konverzáciu. Dzurinda s Miklošom presadili stavbu daňového v Košiciach po svojom a teda proti Radičovej. Vedia o jej probléme skrz ktorého stráca silu, musí si držať hubu. Stala sa veľká slovenská čierna udalosť. V Jarosľavli spadlo lietadlo s naším hokejistom Demitrom. Je mŕtvi. Je to robota tajnej služby, niet o tom pochyb. Treba ľudí zamestnať, vtĺcť im do sŕdc smútok a žiaľ, ktorý hnev neprehluší. Je čím zaplňať správy, ty hlupáci už majú žuvačku mi si tak môžeme ak to praskne pomaličky riešiť. Začal som chodiť do škrabky. Po tom čo som dostal vyhadzof sa na oddiely rozšírilo pravidlo, že tí ktorí sú vyradení musia tam chodiť inak budú rozhádzaní po iných oddieloch. Najskôr som rezolútne odmietol, no potom som si to rozmyslel, pretože možné nebezpečenstvo ako na 4A mi nehrozilo. Ľudia tu ma už poznali, vedeli čo som zač a tak hrdosť bokom. S tým ani nerátali. Nieje to tam ale boh vie čo. Malá miestnosť, malé stoličky a mukel na muklovy. Dočisťujú sa a krájajú zemiaky a iná zelenina, ktorú čistí stroj. Všade hluk, tupé reči, bordel. Každý deň pod tlakom, večer zlé sny. Najnovšie ma vo sne naháňali, ušiel som im do lesa, bola úplná noc – cesta tmavá. Potom si to už celé nepamätám, ale urobil som niečo hrozne tvrdé aj keď v konečnom dôsledku spravodlivé. Mrzelo ma toto konanie a odcudzoval som sa zaň. Zobudím sa a znova mi srdce bilo ako zvon. Mal som potýčku s Kristiánom. Trochu sme sa pochytili a on mi vybavil sypanie smeti. Vynadal som mu, totálne ma to dožralo. Sypať som však nebol, zobrali ma k psychiatrovi. Zas tie isté nezmyselné reči so mnou viedla, mal som sto chutí ju poslať do piče. Samozrejme mi nedala podpísať návštevu bola totiž neplánovaná. Na izbe sme si to s Kristiánom vysvetlil. Povedal som mu, že v škrabke brigadír sa po mne vozí

čoho mám plné zuby a nakoniec toto čo spravil on. Aby ma nejaká trubka sekírovala so smetami, nech sa nečuduje ako som vybehol. Trošku sme sa rozkecali. Povedal som mu, že mi PBS veľmi ublížila aj celá táto banda. Penil som. Policajti boli hneď v pozore, zas sa hrali s dvermi, potom behal pedagóg a pýtal sa či je každý spokojný a či nie je nikomu ubližované. Že ubližované. Ten skurvisyn. Bola to vážna kvapka, ktorú som len tak tak prehltol. Po večierke pred basou na rozvodni vybuchla trafostanica. Cela basa bola chvíľu bez prúdu. Malá bomba, pekná rana. Náhoda. Na ochodze sme druhý deň stretli snád' všetky ženy ústavu a pedagóg na komunite bilancoval týždeň s negatívnym zápisom pre Šišku. Celý týždeň ma ten kokot písal do škrabky a furt mi robil naprieky. Jedného dňa som to už neudržel v sebe, prišiel som na izbu a vo veľkom som začal nadávať na policajtov, Mudrončeka, Žitňanskú, všetkých. Kypel som. Konfidenti sa vytratili z izby a po chvíli nad basou krúžil vrtuľník. Ukludnil som sa a uvedomil si dôsledky. Verejne som ju ale prvý krát označil a na druhý deň vystúpila v správach. Hovorila niečo o zelektronizovaní pojednávania na súdoch. Je to akoby pred búrkou. Divný pocit na hrudi, búšenie srdca, som v strese, viem že niečo príde. Druhý deň som dal brigadirovi svoje údaje aby ma dostal na réžiu. Je to „kámoš“, boli sme spolu na nástupnom. Funkcionár, je ich kôň. Nič nepomáha, všetko je zle, jednoducho hrajú na kartu o chorej hlave. Nijak nie je dobré. Večer som volal sestru. Tie žebrácke kurvy mi ju otrávil. Celý deň grcala a aj v strede telefonátu to musela položiť. Bolo mi hrozne. Situácia sa zostrovala. Nejestvuje žiadne medzi. Ústavný súd nepriamo priznal Čentéša no prezident stále otáľal. Vie o všetkom, ale kým nebude moja otázka vyriešená nerozhodne. Začal som všetkých ignorovať. Človek im podá ruku na zmier a oni ho chcú stále testovať, čo iné to môže byť. Lámať, pokoriť aby boli nad vecou, mali istotu že sa ich bojí a urobí čokoľvek. Nedokázal som to.

Proste som sa rozhodol, že nič nespravím. Na večeri ako už po stí krát mi podhadzujú týpka, ktorého som poznal ešte z Nitri, mafián čo mal dostať tri krát a dost. Dostal nakoniec osem rokov. Na hlave vytetované tri šestky, ich kôň. Nechcel som s tým človekom nič mať, hneď mi bolo jasné, že je s nimi. Proste som si ho nevšímal. Prišiel som k oknu výdaja a zistil, že som si zabudol stravenku a teda aj identifikačnú kartu. Chvíľu som vykecával s vydavateľom. Policaťi to videli a počuli, však stál vedľa mňa. Kontrolu týchto kariet urobia námatkovo do roka dva, tri krát. Samozrejme, že ju spravil aj teraz. Tá malá ženská kurvička, policať Erik, mi dala zápis. Ako do riti z toho problému von? Nedokážem s nimi spolupracovať, je to proti mojej morálke, tabletky brať nebudem a bodka, stále som v strehu a číham na každú ich intrigu, dávam pozor na každý svoj pohyb. Dal som pedagógovi žiadanku o pohovor s psychológom, chcel som vedieť ako ďalej a o dve hodiny spravili celej D strane požiarne cvičenie. Hádam nemusím hovoriť, že sa to ešte nestalo a potom už tiež nie. Na druhý deň padla vláda.

O tri dni som sa ocitol na samotke s podanou hladovkou. Ako dôvod som uviedol nátlak so strany ZVJS a na otázku dokedy som uviedol, že kým nepríde advokát. Bolo to jedným slovom strašné. Už od rána som mal zimnicu a nasratú náladu aj keď som si zo sna nič nepamätal. Po raňajkách som si dal štuple do uši a zaspal som. Zobudil ma až pedagóg. Povedal som mu, že je to tými klepkami. O pár minút si ma dal zavolať a prvé čo bolo, opýtal sa ma, či nemám nejaké problémy. Povedal som mu, že prečo, či je to tým mojím podaním žiadosti o pohovor so psychológom, že ale áno, ale s ním to preberať nebudem. Dal mi podpísať nejakú sračku, vraj je to zdvihnutý prst, upozornenie aby som lepšie dodržiaval ústavný poriadok. Vybuchol som. Kričal som naň, „vy porušujete zákon a ja nemôžem?“ Mali by ste ísť príkladom,

namiesto toho ste porušili listové tajomstvo, odovzdali ste správu z môjho listu svojím nadriadeným a ti sa mi pokúsili zavraždiť otca. Nazval som ho vrahom. Vyviedlo ho to z miery. Nevieť, akým zázrakom tam nacupíkal nejaký neznámi pedagóg práve keď som bol v zenite no už som sa nevedel ovládať – spravil som z nich nepriateľov. Ten zápis som podpísal a na izbu prišiel v úplnom kolapse. Ani neviem ako som sa dostal na kultúrku, sedel som tam vzadu a premýšľal či to mám spraviť alebo nie, keď zakričali obed. Nad basom práve vtedy začal krúžiť vrtuľník, tak som sa postavil a šiel do kanclu. Vošiel som, roztrhal stravenku a hodil mu ju na stôl s tým že odmietam prebrať stravu. Podávam hladovku. Ten vrtuľník hučal na plné pecky, povedal som mu že toho mám už vážne dosť, či nevidí čo sa tu okolo mňa deje?, som vyčerpaný a ešte ma tu idú aj strašiť pojebaným vrtuľníkom. Šiel som do izby. Niečo ešte za mnou kričal, nebolo počuť čo. Bol som hotový. Ten stroj pristal v strede basy, ja som stál v strede izby, mal som zapchaté uši a kričal na dvoch väzňov že nikam nejdem. Branišovič prišiel za mnou, volal ma späť, prosil ma a ja som tam len stál so zapchatými ušami a čakal kedy sa upokojím. Šiel som za ním. Hovoril mi samé kraviny, aby som nerobil hlúposti, prehováral ma. Keď nepomohli reči, začal psychológiou. Vraj musíme ísť za referentom. Zamkol kancel a viedol ma popri vracajúcem sa oddielu z obeda, chcel jednoducho dosiahnuť aby som sa hanbil za konanie a tak pridali k davu. Potom ma zobral na izolačku. Druhý deň prišiel psychológ Krúpa. Opakoval som mu to isté ako jeho kolegov, že nechcem boj, som na ich strane. Tiež som mu povedal, že včera to bol skrat aj keď potrebný, že sa bojím o svoj život keď vyjdem von a že súhlasím z ich hrou. Ešte som ale šiel na izolačku, bol tam super klúd. Cez pootvorenú vetráčku som počul znova sirénu na firme. Poslali po mňa psychológa aby ma presvedčil o ukončení hladovky a ja som síce súhlasil no šiel som späť.

Problém bol v tom že bol piatok a na druhý deň mala byť návšteva. Ja som si to neuvedomil v prvý moment, jednoducho mi bolo dobre konečne samému bez tých ich hier, ale všetci šli domov a kompetentný dostať ma odtiaľ prídu až v pondelok. O našich som sa bál. Každá návšteva bola v poslednom čase dosť na nery. Vždy týždeň pred ňou bol napätý každý na každého striehol a teraz toto. Bol to vlastne dôvod prečo som ukončil hladovku a aj tak som s tým nič nedosiahol. Mal som ráno návštevu a oni mi dali bezkontaktnú pretože som na 5A, darmo som im vysvetľoval že nie kvôli trestu. Obe sestry, mama, všetci sa tam s nimi začali hádať, sestry sa rozplakali, nakoniec ale na všeobecné pohoršenie sme si sadli za plexisklo. Začali sa ma pýtať prečo som ju podal. Bol som veľmi nahnevaný a aj keď nie konkrétne povedal som im, že to stále trvá od Dubnice a jednoducho mi rupli nervy. Sestra si od jedného slizkého kokotka vypýtala číslo a po jednom telefonáte nám zmenili návštevu na kontaktnú. Cez okno som sledoval vrtuľník. Viem, že nemôžem zaútočiť, pretože by to skončilo katastrofou, rovnako tak však viem, že každý jeden ich dobrý úmysel je len obrana aby si zachránili kožu. Keď sa im to podarí teraz keď som im na dosah, ako prevenciu z možného nečakaného toku odstránia ma. O tomto však títo tu už nebudú vedieť, nebudú ani výčitky svedomia. Mám preto stále tendenciu zaútočiť. Je nedeľa a ja som stále na samotke. Dnes žiaden rozruch, gáter sa nepohol. Práve teraz doniesli večeru. Bo ten veľký super jogurt, jablko, kus chleba a na všeobecné prekvapenie 300g. Nitran salámu. Na samotke som si ale vážne oddýchol aj keď mi mozog stále pracoval v zotrvačnom stave stresu a napätia. Po toľkých dňoch tých ich žebráckych hier, ráno, po obede, večer, ráno po obede, večer medzi tým intrigy, stále pod tlakom v strehu, všetko analyzovať, vyhodnocovať, predpokladať, predvídať a rozhodovať sa medzi rozumom a intuíciou. Zrazu som zavretý tu medzi

štyrmi stenami v tejto malej cele bez ich sračiek. Kde čo som tam popísal: Teraz keď tak nad tým uvažujem prichádzajú mi len dve možnosti prečo mi včera dali najskôr bezkontaktnú potom kontaktnú. Prvá je, že mi chceli preukázať dobrodenie. Aj pedagóg si ma dal zavolať za tým účelom ja som ale kypel nad tými ich neustálymi hrami. Veď nakoniec sám už na sebe vnímam syndróm dlhodobo týraného. Chceli mi teda ukázať, že to čo konajú je pozitívne pre mňa. Druhé je, že situácia bola natoľko vážna a na ostrie noža. Bola tak vyostrená a naliehavá, že si svoje stanovisko museli sakramentsky poistiť a nebolo lepšieho dôkazu ako na vlastné uši.

Aj tak som maličký človečik, ktorý zistil že najmorálnejší štátny aparát mi dal zavraždiť otca. Policajti sa začnú báť reakcie, väzni stratia rešpekt. A keď sa to dostane von, chytia sa toho média, je koniec. Príde sa na paralelu medzi konaním vlády a tým čo sa dialo tu a s mojou rodinou. Vraj najväčším umením je včas prestať a že moc je len vtedy mocou keď sa zneužíva a že je návyková. Jediným možným východiskom z tejto kaše je okamžité prispôsobenie celého svojho bytia pokore. Skutočne mi nič iné neostáva. K boju nesmie dôjsť. Odsúdil by som tým svoju rodinu k všeobecnému nemilosti, nech by boli príčiny akékoľvek. Znamenalo by to iba zlé veci, rozpad, chudoba a ani sebe by som tým nepomohol. Pretože ak som dokázal rozbiť, na mojich pleciach leží zodpovednosť postaviť a na to nemám. Musím byť poslušný. Z ich strany mi momentálne nič nehrozí. Chcú si ma prikloniť na ich stranu a tak povediac upokojiť to batola s nabitou zbraňou. Musím to brať ako obrovskú skúšku svojho intelektu. Ten rus vyriešil matematický problém s ktorým si nevedeli rady dvesto rokov. Odmietol potom aj odmenu milión dolárov a zanechal aj matiku. Obdivuhodné. Vždy som vedel, že budem súčasťou niečoho veľkého. Nestaviam si verejný pomník, ktorý

odolá viac ako z ocele alebo kameňa, staviam si svoj vnútorný chrám. A je tu ešte jedná vec, prečo nebojovať. Sám seba neoklamem. Pred otcovou nehodou boli signály, že sa to doslova blíži. Tinkovi som pri krájaní povedal, že určite nevie dobre šoférovať. Deň pred tým než sa to stalo som dokonca vyhlásil nech im vykape rodina a tiež som mal nutkanie ísť za pedagógom aby som mu ukázal že nemám zlosť, no nespravil som to. Ešte je tu aj ten výstražný sen. Preto aj keď som presne nevedel čo sa stane, tým že som tieto náznaky mal je možné formulovať otcovu nehodu ako môj čin. Včera ma mali pustiť no nepustili, zrejme pre to lebo som sa nepýtal a tak si mysleli, že tu chcem ešte chvíľu ostať. Na večeri som s polo srandou vyrukoval, že dokedy ma tu chcú držať zakopaného a že je to týranie. Začali pobehovať policajti sem tam a o pol hodinu som mal pred oknami dve stíhačky. Leteli úplne nízko. Po sčítaku mi kukučkář povedal aby som si dal žiadanku o pohovor s pedagógom a ja som tak aj ráno urobil. Prišiel okolo druhej povedať mi, že dostanem minimálne 10 dní diery za to čo som spravil ako seba poškodzovanie a to od neho, alebo 20 dní od Szabovej a že sa necíti byť vinný. Vôbec neviem čo mám keď ma zajtra pustia spraviť. Týrajú ma jeden a pol roka a nie sú za to potrestaný, je sa týram(bránim) deň a dostanem za to trest ktorý mi zrejme predĺži pobyt tu v pekle o dvadsať mesiacov. Deň po tom čo ma pustili z izolačky som bol na koberci. Povedal, že ma nepotrestajú ani nepôjdem na iný oddiel, no musel sa vyjadriť v tom zmysle, že proti nemu nemám nič, tie reči, ktoré som povedal boli založené na úplne iracionálnom základe, rovnako ako to, čo som povedal na margo vrtuľníka. „Bol som jednoducho úplne rozhodný a samozrejme, že budem sekať latinu na oddiely.“ Presvedčil ma pod hrozbou, aby som to tvrdil aj na oddiely iným, pretože on vyhlásil, že som mal psychický záchvat z vrtuľníka o

ktorom som si myslel, že prišiel pre mňa. Verejne zo mňa spravil chorého človeka.

Už dávno bolo rozhodnuté. Nie prijať na svoju stranu, ale kompromitovať. Dokázať, ukázať, že nie ona, ale ja som bol aktér, navymýšľal som si hlúposti, som prepnutý a chorý človek. Vtedy mi to ešte nedošlo, na druhej strane, krok k tomu som prvý spravil ja. Kolotoč, ktorý sa točil, všetky tie veci okolo mňa som nebol schopný chápať, len sa uhýbať. Až neskôršie udalosti potvrdia zámer. Podhodila vám toľko podnetov, že nie ste schopný selektovať, je to lavína ktorá sa rúti cez vás, okolo vás a vy sa zmietate a rúтите tam kam chcú. Zobudil som sa zo strašného sna. Lúčil som sa z otcom a plakal som. Kurva, vážne som nevedel ako tomu zabrániť. Pedagóg ako naschvál mal dovolenku, zastupoval ho nejaký mladý zo 4D2. Šiel som za ním a prosil ho o pohovor s psychológom, nakoniec som mu v skratke celý problém vyrozprával, pretože psychológ nemal čas. Chcel som nejakým spôsobom zmeniť beh udalostí. Neveril ničomu, bolo to zbytočné. Psychológ prišiel okolo deviatej. Povedal som mu, že som mal zlý sen a potreboval som zvrátiť beh udalostí nejakým ústretovým krokom. Tiež, že neviem flirtovať so ženami, na ich podmienky však pristupujem (páči sa mi pedagogička zo 4D2 a blondavá sestrička). Že mi je jedno akú robotu budem robiť. Na druhý deň mi podhodili nového knihovníka, pokecal som s ním no nestačilo to. Druhý deň mi podhodili upratovača z AB, ktorý bol so mnou na 4A, nepochodil som ani tu. Neustále mi ho ale podhadzovali a tlačili ma do toho, aby som si tam robotu vybavoval. Potom prišla ponuka na DOMINIK, kvôli ktorej som bol u pedagóga a ten mi slúbil, že pokecá so Szabovou ohľadom môjho zaradenia. O dva dni si ma zavolať, že upratovač na AB neprešiel, aby som to skúsil na DOMINIKU. Hovorím mu, že mám zlé oči na takú robotu a teda nechcem. Potom pár krát preletel

nad basou vrtuľník, pedagóg spravil malý filcung a dole na cvičisku štváli, psa. Zbehol som teda za ním, že beriem aj to. Nič mi nedávalo zmysel, ale keď som videl Szabovú v jedálni na večery bol som ešte viac popletený. Zrejme tam bola preto, aby som pokorne za ňou prišiel a tú robotu si od nej vyžobral. Je nedeľa a môj predpoklad je jasný. Zas mi podhadzovali knihovníka, jebali sa z dvermi, plná jedáleň, ostrí policajti. Je jasné, že DOMINIK nebude. Zajtra podám žiadosť o pohovor so Szabovou. Politiku opúšťa Radičová a trochu ma to aj mrzí. Zo začiatku v bojovom nasadení so Žitňanskou, neskôr bolo badať na nej v celej tej veci znechutenie a nakoniec sa chcela držať bokom no nemohla. Celý čas mi bola nesympatická no teraz vidím že ju klamali, nepovedali jej celú pravdu a namočili do problému. Za cieľom pomôcť priateľom sa ocitla na zlej strane. Sklamaná v ľuďoch, z toho ako riešia problémy, ako jednú opúšťa politiku aj klub SDKU. 18 november. Zavolať si ma pedagóg či chcem ešte pohovor so Szabovou, tak som šiel. Zvolila divnú taktiku. Bola tam s Branišovičom a ešte s jedným. Chceli ma strašiť. Vraj, prečo som podal hladovku, tá otázka ma šokovala. Ako je schopná sa ma takú vec opýtať? Že prečo chcem inú robotu keď som v ELTEKU. Branišovič začal, že by bolo dobré ma dať preč napríklad na šitie topánok, tak mu vravím, že by to bolo výborné. Normálne som dostal nervy. Szabová mu na to, že nie to by nebolo dobré. Mysleli si, že ma vystrašia a budú mať na vrch, týmto som si svoju prevahu udržal(že prevahu). Boli z toho prekvapení ako som reagoval. Na druhý deň som mal návštevu a všetko bolo dobré. Potom v nedeľu po obede zas začali s tými skurvenými psami robiť rámus na cvičisku. Dnes je pondelok a došlo mi z rádia čo za tým tlakom bolo. Praskla informácia, že ministerstvo obrany odpočúvalo novinárov. Zas mi ponúkali knižnicu. Vedúca pobehovala okolo mňa na večery. Nebol som schopný a ani teraz keď mám päť mesiacov do konca trestu,

poddať sa im po tom všetkom a hrať slabého. Silnejší pes jebe, jediný zákon. Koľko krát som bol za pedagógom od vtedy čo som začal ustupovať a teda od vtedy čo mi predpísali tabletky, aby ma zaradili do knižnice. Nechcú to však takto. Sú to hnusné kurvi a za to ako jednú a čo všetko mi spravili by som ich mal poslať do horúcich pekiel. Pre všeobecný chaos, pretože, dôvod toho všetkého je obyčajné nedorozumenie to nespravím. Bol som u pedagóga znova a pýtal sa ho prečo ma nedoporučí do podskupiny A. Povedal, že po tom všetkom čo som mu povedal a ako sa správam to neprichádza do úvahy. Na tento nápad ma naviedol Kristián svojimi rečami, konfident. Už vtedy som mal pochopiť, že všetko čo konajú je provokácia za účelom dosiahnutia môjho zlyhania. Pýtal som sa ho preto znova na knižnicu a on, že je to za odmenu a že to si vyberajú pedagógovia odtiaľ. Zvyšoval na mňa hlas. Akú obrovskú chuť som mal s tým všetkým tresknúť. Vraj si mám dať žiadanku na pohovor k tomu pedagógovi. Napísal som ju a vhodil do schránky. Aké hrozne ťažké je to mať nabitú zbraň a nechať sa fackať. 23 novembra odvolali Galka – ministra obrany a ten sa vyjadril, že problém s odpočúvaním siaha až k najvyšším vládnym špičkám a že budú všetci prekvapení ako to celé dopadne. Radičová mu však na to(bolo to tak zostrihané), že už rokovala s poslancami a že môže kludne spať. Taktiež vraj odpočúvali aj ju. Toto je už ale krycí manéver. Chce z toho von aby nemusela opustiť politiku?

Vôbec to nevyzerá, že by to bolo namierené proti tým, ktorý to všetko spískali. Je jasné že Galko o odpočúvaní vedel, ale nevedel kto to nariadil ani za akým účelom. Radičová je pokojná, tiež Žitňanská aj Dzurinda. Jediní ktorí sa bijú sú opoziční Kaliňák s Galkom za SAS. Pekne vymyslené, odpíšu SAS lebo ich nepodržala pri hlasovaní o dôvere s pomocou opozície. Počul som, že v osemdesiatom deviatom keď sa blížil prevrat a študenti

začali behať po uliciach, vláda nakúpila televízory a zaplnila nimi kultúrky na internátoch aby pozerali Angeliku a nezaujímali sa o dianie. Rovnako tak Mečiar keď mal niečo za ušami čo sa dostalo von, kúpil telenovely a zaplnil nimi obrazovky nech sa ľudia nestarajú. Niečo podobné je problém so zdravotníctvom, ktorý umelo nafukuje vláda aby zastrela svoj skutočný problém ak by praskol. Ako som už písal, ten pes Branišovič sa ku mne správal pohrdavo a agresívne, tú žiadosť k pedagógovi na školskom Valentovičovej som ale poslal. Ráno prišiel do roboty s miliónovým úsmevom a zrejme som mu ho mal opätovať, pretože keď som prišiel z roboty čakal ma Černý konfident s novinkou, vraj bol navrhnutý do podskupiny A. Vzápätí sa objavil ďalší konfident na našej izbe, služba na oddiely Labuda a začal rozoberať túto novinku a mimo reči si ešte odo mňa pýtal fotku sestry, či by ju náhodou nespoznal keďže je krajan(zlomíme ťa, podvolíš sa nám, všetci naokolo sa budú mať lepšie ako ty, tí čo ti najviac ubližujú sa budú mať lepšie ako ty a zaútočíme aj na tvoju rodinu). Vyjebané kurvy. Ešte pár dní som bol z toho otrasený a tak sa začali hrať znova aj s dvermi a podstrkovali mi zas kde koho. Navedú vás, zatlačia aby ste tam šli a keď sa im to podarí urobia z vás blázna. Choď tam, opýtaj sa tamtoho, povec tomu toto, neustáli kolotoč hra ktorá nikam nevedie. Jej jediným cieľom je zlomiť. Ten čo porušil zákon ide vyšetrovať sám seba, preto je jasné ako to dopadne. Radičová prevzala úrad ministerstva obrany, ktorým ju poveril prezident. Akoby chceli personifikovať mňa so zdravotníctvom. Keď som uhol ja uhli aj odbory a teraz keď som pritvrdil, pritvrdili aj oni. V nedeľu ráno som sa zobudil s teplotou. Preležal som celý deň pod dekou v zimnici. V pondelok ráno som bol napísaný k doktorovi. Ráno pedagóg šiel s knihami a čakal zrejme že pôjdem aj ja, aby som sa tam stretol s Valentovičovou no nešiel som, bolo mi vážne zle. Samozrejme zas boli pri prechode pootvárané dvere a jedáleň plná že nebolo

kde si sadnúť. Zostrené vzťahy. V robote na poobednej som počul v rádiu o Radičovej a neustupovaní odborárov a o Žitňanskej, ktorá dala ďalší podnet na Harabína. Premierka s prezidentom prosili odbory, akoby prosili mňa. Bez zdravotníctva prestane štát existovať, ich požiadavky nemôžu jednoducho splniť, kompromis je teda nutný. Moja situácia je teda identická. Ak by som sa nerozhodol musia ma prinútiť k akémukoľvek rozhodnutiu.

Asi dva týždne dozadu som mal sen. Vozil som sa so staršou ženou v aute, ktoré mala požičané. Bolo nám fajn. Potom som bol na ňu trochu ostrejší, ale zahral som to do autu. Dovolila mi na parkovisku šoférovať to auto, chytili nás poliši a pýtali si doklady. Šli niečo si overovať keď sa však vrátili na nič sa nezmohli len tak tam stáli. Približne v rovnakom čase mi podhadzovali zastupujúceho knihovníka, pretože ten bol na ošetrovni čo som však ja nevedel. Ako keď sa chytá rybka – povolí sa, zasekne sa. Šiel som teda za ním pýtať sa ako už po stý krát pred tým či náhodou nieje voľné a nebolo. Vykoľajilo ma to. Druhý deň ma zavolali k psychiatrické a tá kunda mi tabletky zrušila. Zrejme aby som to nebral že ma chcú pripraviť o rozum, ale myslia to vážne. Večer prišla na oddiel Szabová robiť akože zlú na Branišoviča, pretože má neaktuálne nástenky na oddiely. Druhý deň mi pre zmenu podhodili poštára, no čo iné ako jebať naň som mohol. Je prvý december. Pred včera som verejne nadával na riaditeľa a hneď deň na to nás prišiel pozrieť na oddiel. Je to akoby som vycítil že sa niečo blíži a moje konanie toto predbieha. Zostrenie vzťahov, zas vyjebaný knihovníka ja, ktorý mám s ním niečo riešiť no nikdy to k ničomu nevedie. Vysvetlenie mojej reakcie a ich kontry prišlo v podobe listu od Tinku. Písal v ňom, že na nete rozpútal blogom negatívne reakcie proti Radičovej a že tento bol čítanejší než Galkov. Keď Jožo

odchádzal bol skalný fanda SDKU. Napísal adresu aj mail, ale nedal ma pozdraviť. Je to len hra, balamútenie mi hlavy. Necítim sa tu dobre. Vytočil ma jeden skurvysyn, pretože my pri výmene vymenil uterák za svoju handru. Bratovrah. Pri riešení tohto problému som zistil, že tá izba je zlá. Je tu jedna krysa a traja rušiči navyše žiaden s kým by som mohol vážne pokecať a to ani na oddiely. Jednoducho sa necítim dobre. Po tom všetkom a s tým všetkým čo sa okolo mňa deje navyše keď si ešte predstavím čo ma čaká, prestávam si veriť. Navyše tie svine so mnou pravdepodobne nič nezamýšľajú, len využívajú toho, že sa na nič nezmôžem. Kým môže ničia a veď nejako bude. Potom za mnou prišla Valentovičová oznámiť mi, že nemá pre mňa prácu. Deň pred tým som bol za Braničovičom povedať mu, že ak má pre mňa negatívnu odpoveď nech sa ani neunúva. Stará tučná kurva, nechápem čo to na mňa skúšali. Dal som mu tým najavo, že to stretnutie stále platí. Najskôr človek o veci najskôr počuje a potom ju uvidí. To prvé môže byť silné no to druhé mu vyrazí dych. Vedel som, myslel som si, že je to od nich len zbieranie aliby, no keď mi povedala s pokojnou tvárou kurvi, že to miesto pre mňa nemá, dostalo ma to. V robote som bol celý čas ticho, len som počúval rádio. O šiestej sa odbory dohodli s vládou. Na tej paralele niečo je. Dnes som sa vlastne vzdal. Ak by sa to aj dostalo na súd, nevyhral by som lebo majú dôkaz (môj podpis) že ma do ničoho nik nenútil, žiadne psychické týranie tu nie je, je tu iba chorý človek. V tých správach ešte dávali, že v Tibete sa upálil mních, lebo nesúhlasil s režimom Číny. Chcú ma zmiast', pomýliť a oklamať. Vedia že si všetko zapisujem, vedia čo mám v rukách a aj čo som za hrozbu. Chcú ma len vyprovokovať, zlomiť a prinútiť k samovražde. Keď som nereagoval na odmietnutie Valentovičovej ešte to skúsili na obede s knihovníkom, ktorý si ma zavolať a pýtal sa ma čo mi povedala. Ja že nič. Potom nastal chaos kedy nevedeli či majú preplniť jedáleň alebo nie, či otvárať

dvere alebo nie, dobrý – zlý policajt, nevedeli čo. Dnes mi podhodili psychológa a Valentovičovú a ja som zas nechal neutrálnu tvár a tak nevedeli čo majú očakávať. Po oddiely behal deveták a pozeral mreže a izbu, potom pedagóg má robiť komunitu a večer ju aj spraví a hovorí nám, že sa bude zostrovať režim. Pochopil som že potrebujú nejakú moju reakciu aby mohli od niečoho začať. Tá prišla na sčítaku. Došiel referent, ja som si dal ruky za chrbát – akože ich mám v piči a potom keď šiel deveták o pol hodinu rátať pochopil som že cúvli. Vždy keď išli mladí chlapci rátať znamenalo to, že buď si ma chcú udobriť, alebo som niečo podľa ich predstáv spravil a keď išli starý kokoti alebo nabúchané obludy bolo to zlé. Teraz išli chlapci. Jednoducho sa mám obetovať. V správach dávali, že nejaký chlapec zachránil svoju malú sestričku a pritom obetoval svoj vlastný život. Toľko na mňa tlačili a ešte to aj stupňovali, na izbe, oddiely v celej tej skurvenej base a stále... Vyčerpanosť, nie to už nie je to správne slovo. O vyčerpanosti sa hovorí po preplávaných 50 kilometroch, toto je boj o holý život.

Ostal som na hajzli so žiletkou v rukách. Čakali na to. Vyšiel som odtiaľ so slzami v očiach a zlomený. Orwelovské mučenie. Bolo mi hrozne z toho, že viem čoho sú tie beštie schopné, že ma dohnali do toho aby som mal na výber a že som to nespravil. Najskôr ostali z toho zaskočení, že mám v piči svoju rodinu, nech bude ako bude a potom nahnevaný. Čo si taký ľudia zaslúžia? Smrť. Deň na to ma prekvapil pedagóg. Zavolať si ma pre moju navštívenku, ktorú som vhodil včera do schránky. Vraj 12,5, keď som bol u vedúcej mi táto povolila len na pol roka synovca čo vypršalo práve minulí mesiac. Obvinil som ich z fleku z útoku na moju osobu. Obaja tí kokotkovia ako Branišovič tak aj Škvrnda mi povedali aby som si podal ďalšiu žiadosť o pohovor Szabovej. Podal som ju. Po večery si ma zavolať pedagóg, že s ňou hovoril,

návštevu mi povolila ale dostanem zápis do karty, že som ho obvinil z útoku. Na to som sa zodvihol a doniesol mu žiadosť o výpis osobnej karty. Na slovenskom rozhlase bola diskusná relácia o stave súdnictva na Slovensku s Bystrianskou a tými kurvami. Stále mleli svoje, vôbec jej nedali priestor povedať či vysvetliť pravdu, nik ju nepočúval, ešte aj moderátor bol zaujatý. Nikde ani nohy, všetko stíchlo, nevnímam žiadnu manipuláciu. Keď som prišiel z roboty prišiel PBS kár a doniesol mi papier o postúpení vybavenia do Dubnice. Vraj v priebehu budúceho týždňa mi donesú kópiu karty aj zápisnicu PBS. Po pár dňoch to celé prasklo. Hneď ráno dole na cvičisku bol v jednom rohu policajt ktorý hádzal petardy, ďalší policajt chodil so psom a testoval jeho poslušnosť a ďalší dvaja sa tomu prizerali. Potom to prišlo. Po pol druhej (pol hodinu do odchodu do práce) ma zavolali do kanclu pedagóga, dali mi zápisnicu PBS a podpísať papier, že mi bolo sprístupnené nahliadnuť do osobnej karty. Posadili ma pred počítač, vedľa si sadol pedagóg a za mnou dvaja PBS káry. Pedagóg mi hovorí „hýb len kolečkom na myši a opisuj si čo chceš“. Dal som si spraviť výpis karty tak ma takto vybavili. Poslankyňa za SDKU Dubovcová sa stala ombucmankou. „Pôsobnosť verejného ochrancu práv sa čiastočne prekrýva s pôsobnosťou prokuratúry. Oba orgány chránia práva fyzických a právnických osôb, ktoré môžu byť ohrozené či porušené pri výkone verejnej správy. Líšia sa len v zákonných prostriedkoch tejto ochrany. Kým v prípade prokuratúry sa preferuje právny postup, tak v prípade verejného ochrancu práv – ombucmana sa viac spolieha na jeho autoritatívno etické pôsobenie.“ Toľko z ústavného práva SR. Ešte v skratke k prokuratúre, ktorá okrem iného, „dozerá nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené slobody, alebo osoby ktorých osobná sloboda je obmedzená.“ Na strategické posty si dosadzujú

svojich ľudí. Jasné, že keď sa obrátim na ombucmanku, pôjde táto z čisto eticko autoritatívneho hľadiska proti mojím.

Objavil sa prípad Gorila. Je to robota bývalej vlády či ľudí ktorý za ňou stáli. Má pošpinené ruky, nemôže vládnuť, musí ísť preč. Koncom roka som sa písal k zubárovi. Naznačili mi, že sa im to nepáči, nemal som ale preventívku tak som sa napísal znova. Nikdy som si preventívku nerobil, na izbe však konfidenti mi pílili uši celý týždeň, nemyslím tým že ma prehovárali, ale že som nemal kam újsť pred tými rečami (jediné aké také súkromie je na hajzli), pretože sa o tom stále rozprávali. Nakoniec som sa podujal a s Mirom sme sa napísali. Chcem tým teda povedať, že k tomu kroku ma dohnali a potom robili, že ich to provokuje. Keďže mi stále neprišli spisy z Dubnice, malo mi dôjsť, že je akože ich do toho tlačím. Keď som sa druhý raz napísal behali po oddiely riaditeľ s Kresanom. V robote prišiel za mnou Ivan (starší týpek – vysoká škola ekonomická, ešte bude o ňom reč), že sa na mňa pýtal majster pretože mi chce dať výslužku. Na konci každého mesiaca sa dával dvom, trom robošom balíček kávy tabaku a nejakej sladkosti, nie však podľa výkonu, ale podľa toho, kto bol na rade od príchodu. Už minulý mesiac som bol na rade ale obišiel ma. Teraz si ma takto pripravili že to dostanem, totižto odsúdený Ivan je tiež ich človek. Ten kokot majster si nás dal nastúpiť, vykladal nám ako nejakým dorastencom pred futbalom pičoviny, a potom začal rozdávať tie veci. Prvý, druhý a predomnou sa z balíčkom zastavil, pozrel na mňa a podal ho vedľa stojacemu muklovi. Akože, keď seriem ja ich budú aj oni mňa. Sadli sme si za stoly a robili ďalej. Vrelo to vo mne. Ivanovi som povedal, že či už aj on je skurvený policajt keď mi včera povedal toto a dnes sa iné stalo. Skočili sme do seba a nebyť druhých boli by sme si dali po hlavách. Starý však aj tak cúvol. Dusiť, dusiť, štengrovať, provokovať, nech zlyhá, skolabuje, zabije sa alebo si

ublíži či ublíži druhým. Po pár dňoch mi prišla úradná pošta zo spismi z Dubnice. Jednalo sa o dva záznamy o mojom riešení ohľadom Zdeny a mojom podaní oznámenia. Je prvý január 2012. Ráno o druhej nás zobudil policajt, odgátroval nás aby sme išli vylievať vodu. „Prasklo“ potrubie a vytopilo celý oddiel. Krásna symbolika. Volal som so sestrou a hovorila mi, že mala v jednu noc dva sny, V prvom som prišiel domov a bolo všetko super. V tom druhom som ušiel z basy a všetci ma hľadali u nej doma. V spánku plakala a stým sa aj zobudila. Videla rovnako dopredu ako aj ja. Vtedy som to ešte nevedel, ale budúcnosť ukázala že týmto smerom bola už napísaná. Všetko sa ale dá zmeniť. Pri prechode z jedálne sme stretli Szabovú. Stála na schodoch s ešte jedným majorom a o niečom debatili keď v tú istú chvíľu prechádzal tade aj psychológ. Stretli sme aj všetky čo len trochu schopnejšie piče. Došlo mi, že chcú aby som podal žiadosť o pohovor so psychológom. Tak som tak spravil. Môj krok bol patrične odmenený na večery. Po týždni prišiel Huta. Ani ma poriadne nepočúval, vraj rýchlo lebo o desiatej ide na komisiu. Stihol som mu len povedať, že sa o tom všetkom nesmie nik dozvedieť, že keď vyjdem von patrične sa poistím a nech mi už nepodstrkujú nijakých ľudí. Neviem či ma vôbec počul, zrazu sa postavil a fujazdil preč.

V noci blúdime tmou až sa zastavíme pred stenou a nemôžeme ďalej. Preto ráno múdrejšie večera. Druhý deň otvoríme oči a vidíme bielu stenu. Odstúpime ďalej a vidíme obrovský kamenný palec. Odstúpime ďalej a vidíme obrovskú sochu a keď ešte ďalej je to súsošie. Podobne je to s mojím denníkom. Niektoré veci sú preto polopravdy, niektoré sú časti právd a iné pravdy. Dobrý bojovník vie využívať všetky dostupné možnosti vo svoj prospech, vie ich kombinovať a podľa okolností prispôsobovať. Gorilu vytiahli na svetlo sveta aj preto, aby zľahčili môj prípad. Je

jasné, že ak sa to krúti okolo vládnych špičiek nikdy sa nič nevyrieši a len mútia vodu a zamestnávajú ľudí hlúposťami. Oni rozhodujú čo sa v správach omieľa a koľko. To keď mi pred tým podhadzovali Valentovičovú a nakoniec som si podvolil a ona ma odbila, chceli ma jednoducho vyprovokovať aby som s tým šiel von. Riešila sa vtedy Gorila a tak by môj prípad vynegoval mňa aj ju. Niečo podobné je aj teraz so psychológom. Plné noviny sú toho prípadu, každý podáva trestné oznámenia, zriaďujú sa špeciálne komisie a oni ma tu provokujú, pretože teraz je ten správny okamih kedy sa to vykontruje navzájom. Počúval som slov. Rozhlas a Ján Baránek hovoril o prípade štrajku lekárov akoby to bolo celé prešpekulované až machiavelistické. Je pravda že odborári začali štrajkovať dávno pred tým ako sa prevalil môj prípad, ale dobrý bojovník vie využívať príležitosti a nástroje vo svoj prospech. Stále sme nepostúpili k spoločnému riešeniu. Najskôr to bolo moje riešenie nasadiť tabletky a tak podkopať dôveryhodnosť, chceli to potom dotiahnuť do konca aj keď som tabletky neužíval a snažili sa ma popliesť. Ďalšia taktika bola dohnať ma k zúfalstvu a spáchať samovraždu. Vysadili mi tabletky a začali mi podhadzovať tú kurvu Valentovičovú aj knihovníka. Dlho som nereagoval, rovnako dlho ako odborári dlho odolávali návrhom vlády. Vedeli dobre že počúvam správy a tak na tomto prípade mi ukázali aký môže mať dosah na spoločnosť zverejnenie a aký druh vydierania vlastne používam. Potom keď som dal žiadosť o pohovor s Valentovičovou, zrazu aj odborári pristúpili ku kompromisu, chvíľu som ešte odolával, balansoval, rovnako tak aj odbory no nakoniec odstúpili od prehnaných požiadaviek a dohodli sa. Ja som sa upokojil(ich zásluhou – dali mi pokoj) aj keď som stále nerozumel čo odo mňa chcú a na pohovore s tou kurvou som si jednoducho vypočul jej zamietnutie, potlačil som v sebe hnev a aj keď v správach dávali upálenie toho mnícha, ich plán sa nevydaril. Pristúpili teda k

d'alšiemu plánu spojiť môj prípad s Gorilou a teda vyprovokovať ma aby som všetko zverejnil. Ani toto im nevyšlo. Stále tlačili na pílu. Pobehovala Szabová s PBS kármi, vonku štvli psov, ani chvíľu mi nedali pokoj. Znova som podal žiadosť o kópiu osobnej karty a kópiu sťažnosti čo som poslal na ministerstvo spravodlivosti pred otcovou nehodou. Žitňanská vyšla s novým zákonom proti slobodným mamičkám – všetky moje sestry sú slobodné mamičky a odvolali Bubeníkovú z kauzy Gorila. Všetky strany sa postavili proti Dzurindovej, tá jediná hlasovala proti jej odvolaniu. Na chvíľu sa uklúdnil. Zavolať si ma pedagóg či by som svoju žiadosť nechcel stiahnuť. Mirovi prišiel ďalší list od Tinku. Svoju žiadosť som stiahol. Správy boli plné vymenovania prokurátora, všetci behali ako splašený a nevedeli či majú byť ku mne dobrý alebo zlý. V izbe mi vyprovokovali problém, preto som sa rozhodol, že pôjdem na vychádzku. Potrebovali záchytný bod, dôvod prečo sa na mňa nasrať, preto tá provokácia. Keď som sa vybral na vychádzku, mali ho. Bol som z toho vytočený aj ja, ničomu som nechápal. Deň pred hlasovaním za odvolanie Bubeníkovej ešte všetci hovorili že nebudú a keď prišlo na lámanie chleba zahlasovali všetky strany za. Bolo to presne vtedy keď som podal žiadosť o fotokópie karty. Všetky strany sa zľakli. Podobne ako Sulík v pravý čas opustil vládu, spravili teraz aj oni, vraj lebo sa vyskytli nové informácie. Dzurinda ale po hlasovaní obvinil všetkých z politikárčenia – bol celý bez seba z toho, že všetci sa k nemu postavili chrbtom. Druhý deň vyšlo najavo, že začínam právny boj(ved' načo by mi boli tie kópie – dôkazy) do ktorého je zapojená celá bývalá koalícia nie len SDKU. Jeho ďalšie vyjadrenie na druhý deň bolo, že odvolania p.Bubeníkovej koalíciu nerozdelilo, ale práve spojilo. Ak by som začal právny boj proti Žitňanskej Dzurinda by do toho namočil všetkých. Na slov. Rozhlase bol Lipšic a klamal o voľbe generálneho prokurátora, vraj tie čachre sú spojené s touto Gorilou. Niektorí z organizačno

právneho prišiel a doniesol mi papier o upresnení mojej žiadosti. Podpísal som mu ho s tým, že žiadosť ruším. Ostal pokoj. Jednoducho len chcéu aby to mali ošetrené aj právne, aby som dal svoje údaje väzňovi a ten aby ich dal policajtovi ako odporúčanie na pracovnú pozíciu. Keby totiž prišlo na lámanie chleba mali by dôkaz a svedka. Na večery som preto zašiel za upratovačom zo školského, ktorého mi zase podhodili a povedal mu, že potrebujem pomôcť s vybavením roboty. Povedal mi, že miesto je obsadené. Skoro ma jeblo. Videli to, že som našťvaný. Prvá správa v televíznych novinách bola o prokurátorovi čo prišiel o talár a posledná o dobrých topoľčianskych policajtoch, ktorí zachránili strateného dedka. Tiež hovorili, že znova ožila Gorila, pretože dôkaz ktorý zmizol z ministerstva vnútra sa akoby náhodou objavil na úrade vlády v rukách Radičovej. Druhý deň som dal svoje údaje Andrejovi, tomu dvojmetrovému legošovi čo prišiel z Dubnice týždeň po mne. Najskôr ho dali na REPLAST a potom keďže spolupracoval dostal sa na réžiu. Povedal som mu nech sa za mňa prihovorí u knihovníka. Musel som to spraviť, lebo ten týždeň som mal návštevu a oni stále tlačili, tiež preto, lebo mi konečne došlo že toto odo mňa chcéu. Nemohol som znovu prežívať tie hrozné chvíle či presvedčivo zahrám, že sa nič nedeje aby sa naším nič nestalo. Návšteva v sobotu v pohode. V pondelok ráno mi Andrej pri výdaji povedal, že Szabová mi to zamietla lebo mám malo do PP ale mám sa jej vraj napísať a možno ju presvedčím. Písal som list Tinkovi, ale taký neformálny, že behám po vychádzkach s Kamilom, jeho starý známi a že kreslím. Tí žebráci spravili filcung na oddiely, ostré vzťahy, jedáleň, dvere, piče. Druhý deň zmiernili tempo, boli sme na raňajkách s privilegovaným oddielom. Najskôr som si myslel, že je to tým čo som písal v liste a že kvôli tomu nemusím ani za Szabovou, no potom som zistil, že poštu ešte nečítali keďže pedagóg mal prísť až o desiatej. Ak chcem niečo dosiahnuť

musím spraviť ústupok a prekonať sa. Tá kurva sa posledne smiala z toho čo sa stalo otcovi a pritom v tom mala prsty, tiež sa smila z mojej hladovky. Teraz som dal žiadosť na pohovor k nej aby som si vypýtal miesto ktoré nechcem a ešte od takej osoby. Svoju žiadosť som ale nedal osobne pedagógovi, vhodil som mu ju do schránky, preto v správach zas samá Gorila a parlament, ktorý vyzýva prezidenta aby zvolil Čentéša. Nevedel som to, že o tom nevedia. Druhý deň som nahnevaný a nervózny. Veď kurva čo? Potom som poľavil vyčerpaný, veď to ani nemá zmysel. Pripravili mi však malé prekvapenie. Vedia že k Szabovej nechcem ísť tak mi zas podhodili toho upratovača čo ma poslal do riti. Čistá vyjebaná provokácia. Takú zlosť som dostal a ešte skurvený policajt nad ním stál a štrngal s kľúčmi, akože nesar ma a zase sa poníž. Jasné že som nešiel. Zas tie skurvené sny o zubárovi a o nejakých pádoch z výšky pri ktorých som sa prebral a srdce mi šlo vyskočiť. Potreboval som zmeniť ich konanie a tak hneď ráno som podal žiadosť o pohovor so psychológom a na raňajkách, keď mi znovu podhodili Sendreja, bývalí policajt čo sedel za zabitie cigána, ktorého na smrť dobili na stanici a ktorého som poznal už z Dubnice, šiel som za ním a rozprával sa s ním, že sa chcem dostať za upratovača. Ako som mal vedieť že je všetko už pripravené. 13 januára nepustili na PP Viktora z Nitry. Od neho som mal tú informáciu, že je možné si dať prefotiť osobnú kartu aj vzor toho podania. Odvolal sa na kraj. Myslím, že ho nepustili kvôli tomu. Hovoril mi o svojom kamošovi Ferusovi, ktorého práve zatkla polícia za ekonomickú trestnú činnosť. Asi z toho všetkého zošaliem. Cítim veľký odpor k sebe. Keď sme raz s bratom ako malé deti u otca v robote jednému známemu ukradli psa a v noci sa s ním vybrali pešo z mesta domov, tento nás na aute dohnal a začal mlátiť. Najskôr sa pustil do mňa a keď mi dal prvú ranu zvalil som sa na zem a začal rumázgať a kričať že za nič namôžem, že to všetko spískal brat. Utekal teda k nemu a začal

ho biť on však len ticho znášal rany. Aj keď to bola pravda, aj po takých rokoch keď to tak opisujem, cítim sa previnilo, mrzí ma to že som sa tak zbabelo zachoval a ako starší brat nechránil mladšieho. Vtedy sa jednalo o drobnú záležitosť deti no teraz sa jedná o veľkú vec dospelého človeka. Zlomili niečo vo mne čo sa nedá spojiť a spravili to Orwelovsky. Aj keď som vedel, že im nemôžu ublížiť, predsa len šanca bola a ja som ju dopustil. Pokúšali sa zlomiť môj odpor tým, že mi ukážu ako ublížia mojej rodine no nezlomili ma. Prečo som taký sebec a nechránim ich keď ich mám tak rád. Potom to prišlo znova a znova. Ďalšie a ďalšie muky som prežíval. Nestačilo im, že som na ich hru pristúpil, podhadzujú mi stále všetkých muklov z dobrých miest naraz a mne to iný význam nedáva, len že ma chcú na réžii kdekoľvek. A zas som ich zlomil čo len dokazuje, že som zradil rodinu. Bol som u Szaboej. Celý deň si ma udobrovali a naznačovali, že miesto upratovača je moje, no keď som k nej prišiel zavádzala a teda chcela aby som o to miesto žobronil. Neudržel som sa. Povedal som jej, že ju už nechcem vidieť a teda nech prejaví iniciatívu, pretože by som rád šiel na otvorené. Kokotko Škvrnda proti tomu nemal nič a len tak tam stál. Samozrejme vzťahy sa zostrili. Tá kurva mi povedala, že čo vlastne od nej chcem. Hrala, že o ničom nevie, že veď predsa som tu bol už aj minule v podobnej veci, že som zaradený na najlepšom vnútornom pracovisku a iné pičoviny. Keď sme od nej odchádzali po ceste sme stretli „náhodou“ upratovačov, ktorých mi stále podhadzujú. V správach boli samé mŕtvolky a iné sračky. V súvislosti s tým mojim návrhom o otvorené určila domácu úlohu pedagógovi, aby „on“ zistil u psychológa a PBS ich názory. Je jasné ako to dopadne. Stále tie isté hry do omrzenia. Ak nie za upratovača tak inam, alebo zas inam. Nič nieje dobré. Do roboty v ELTEKU nám prišla delegácia, ani neviem kto to bol. Potom malička doktorka čiernovláska postaršia sa bola zoznámiť s

naším pracoviskom. Deň na to som známemu ešte z nástupného dal svoje údaje. Je na réžii a s upratovačmi je na cele. Povedal som mu, nech to vybaví, policajti sa tvárili že to nevidia a tak tlačili stále ďalej. Okolo tretej prišiel psychológ a kecali sme ale hodinu a pól. Nevolať som ho. Povedal som mu, že celá vláda o tom vie, preto nikto nevytiahne túto vec pred voľbami Vyjadril som hlúpi názor o Gorile, že sa im vymkla spod kontroly, lebo ak aj na začiatku ju chceli použiť ako krycí manéver, teraz je v uliciach 15000 ľudí a ide do tuhého a taktiež znova do omrzenia o mojom pristúpení k spolupráci(réžia, policajtku), ale len v tom prípade, že toto je skutočne ten pravý dôvod, pretože neustále menenie ich plánov mi núka silný pocit, že ma chcú priviesť k samovražde. Haščákovi z PENTI sa podarilo uspieť na súde, ktorý zakázal vydanie knihy Nicholsona Gorila. Je to iba ukážka mne ako pracujú, čo všetko si môžu dovoliť, zmeniť zákon, zakázať písať, rozprávať, dýchať. Ďalší list od sestry. Vraj v škole je pokoj ako pred búrkou, takže pán psychológ odovzdal môj odkaz, lebo som sa sťažoval, že útočia na moju rodinu, moja sestra má problém v škole a takýmto spôsobom ma vydierajú aby som tancoval ako oni pískajú. Hotové peklo, nič čo spravím nepomáha. Čítal som vetu: keď je všetko zlé a nejde zmeniť svet, zmeň seba a ulaví sa ti. Pristúpil som k ďalšej hre. Na večeri som dal svoje údaje Sendrejovi aby ich dal svojmu kamarátovi bývalému holičovi a vybavil mi tak tu robotu. Potom mi podhodili zas policajta, zdravil ma no ja som ho maximálne odzdravil, nemal som s ním čo diskutovať, niesom ten typ čo vykecáva o pičovinách len preto aby nestála reč. Nech stojí. Neprešiel som teda testom a podhodili mi pre zmenu údržbárov. Chcu ma mať pokorného, obetavého. Najskôr mi zautočili na rodinu po mojej prozbe o pomoc a teraz nie len že chcú aby som robil čo chcú, ale aby som ich aj o to prosil. Nevie sa cez to preniest. Je deň pred návštevou a je zas na to ich podhadzovanie nereagujem. Nevie

už čo si mám o tomto svete a sebe samom myslieť. Ich plán, aby som si sám vybavil prácu a tak sa dostal k policajtky, nadviazal s ňou známosť, milostný vzťah, žil s ňou a od nej, svojej ženy bol neustále sledovaný. Čo k tomu dodať. Postaviť však rodinu do polohy voľby či spáchať samovraždu, prísť o syna, brata, alebo zaútočiť a tak ich vystaviť neistote a strachu. Už len samá tá voľba je predsa nepredstaviteľná a dostať ju znamená byť prekliaty.

Pred voľbami Dzurinda preferenciami padol. Skupina ktorá ho podporovala sa stiahla, odvrátila od neho. Visí nad ním Damoklov meč, a teda takého spojenca kapitál ktorý potrebuje istoty a záruky nechce. Skupina si vytvorila nový mostík 99%.

Väčšina týchto riadkov sú doslovné prepisy tzv. denníka, ktorý som si systematicky písal vtedy keď sa jednotlivé udalosti diali. Moje hodnotenia ich správania sú však poznačené jednak ich dlhodobým negatívnym pôsobením na mňa a tiež nedostatkom informácií. V každom prípade bolo toto hodnotenie negatívne a cielené výlučne proti mne. Riešiť som sa to pokúšal, keď sa to už nedalo vydržať, hocako. Spomenul som si čo mi hovoril jeden „sťažovateľ“ v Dubnici, keď bol raz navštíviť knižnicu. Povedal, že ak odsúdený zazvoní na hlásku, na devetárni sa zaznamená do knihy čas kedy tak spravil aj prečo. Dovtedy ma provokovali až to bolo na nevydržanie.

Modelová situácia: Robím hlúposti a chytia ma policajti. Mám tam toho veľa no spolupracujem, niečo dohodím, som komunikatívny tak sa uplatním aj ako zved. Dobré dostanem nízky trest a za spoluprácu mi sľúbia, že sa zbytok jednoducho riešiť nebude. Sedím v base svoj nízky trest, plním si svoje závesky a čakám na podmienené prepustenie. Ku koncu sa to

ale nejako začne kurviť. Robím predsa všetko ako pred tým no stále sa im to nepáči. Vraj to nieje všetko, že som niečo zatajil, klamal som im. Upozorňujú ma čo by som mohol stratiť ak si nebudem plniť povinnosti. Sľúbim, že sa to viac nestane aj keď veď do piče nič som nespravil zle. Ďalšie moje zlyhanie ale ja za to nemôžem. Nedokážem im to vyhovoriť, neveria mi a sú na mňa našťvaný. Do riti a teraz pred mojím pépečkom sa mi to musí kaziť. Volá ma pedagóg, že mám úradnú poštu. Rozbalím to a tam starý prípad o ktorom sme sa predsa dohodli, že je stornovaný. Kurva jebe im? Chcú ma zabiť? Naznačujú mi, že je to iba zdvihnutý prst a nič ešte neznamená. Mám sa ale začať správať ako pred tým a plniť si závesky. Ďalší test a ja znova zlyhávam. Kurva čo sa to deje? Chcem ísť von. Verte mi. Neklamem. Nedáva to logiku. Ďalšia úradná a ďalší otvorený prípad. Som mŕtvola, to sú ózetka dokopy dvadsať rokov. Chcem ísť von, budte kurva normálni. Na niečom sme sa dohodli a ja som si svoje povinnosti plnil, prečo potom by som pred svojím výstupom začal z dohody ustupovať? Neveria mi. Znova test, znova zlyhanie a znova úradná. Zabijem sa. Vonku úradovala tajná služba, vo vnútri zase konfidenti. Rovinka na ktorej mal otec nehodu sa stala osudovou aj pre matku a jej 12 ročného syna. V Hrušovanoch 23,2,2012 sa stala dopravná nehoda, kedy 46 ročný podnikateľ prešiel za nezistených príčin do protismeru. Niečo som zachytil v rádiu, ale ak by mi to náhodou ušlo, ešte mi to pripomenul jeden pes. V rovnaký deň prehrmela basou udalosť. Na psychiatrii sa vraj obesil chalanisko. Nedávno vraj bol nad nami na štvrtom poschodí v REPLASTE a mal za sebou už niečo okolo päť rokov. Pomaly sa chystal na podmienené prepustenie keď mu začali chodiť uznesenia v ďalších veciach, hrozili mu vysoké roky. Nezvládol to. Dali ho do Trenčína, pretože si chcel siahnuť na život a potom na psychiatriu, kde to dnes ukončil. Čo mám písať o svojich pocitoch. Neustála hra s dvermi,

tlaky v jedálni, buzerovanie oddielu policajtmí, konfidenti, provokatéri na oddiely aj v robote. 27.2.2012 som v robote stlačil hlásku, povedal svoje meno a žiadal si pohovor s dozorovým prokurátorom. Ten kokot na druhej strane to spísal a povedal, že vec postúpi ďalej. Za päť minút prišiel náš referent (Karol), ktorý nás mal na starosti keď sme v práci a robil sa že sa nič nedeje. Povedal som mu, že som stlačil hlásku, pretože chcem v súrnej veci hovoriť s dozorovým prokurátorom. Zavolať si ma na chodbu a medzi štyrmi očami sa začal vypytovať čo sa deje a ako mi môže pomôcť. Vraj už veľa väzňom pomohol. Ten žebráček to na mňa hral. Dobré ten vedel už pekne dávno, že sa okolo mňa dejú veci, sám bol v niektorých aktérom. Vravím mu, chceli mi zabíť otca, taký ako vy a teraz ma chcú pripraviť o rozum tými svojimi neustálymi hrami. Chcem aby sa to už vyriešilo, chcem hovoriť s dozorovým prokurátorom, vy mi nemáte ako pomôcť. Poslal ma robiť a povedal aby som sa v tej veci opýtal na oddiely pedagóga. Keď sme prišli z roboty ešte v montérkach som nabehol do kanclu že chcem okamžite pohovor s riaditeľom. Nezaujímal ho v akej veci len že mám použiť štandardný postup teda žiadosť o pohovor, ktorá sa spravidla vybavuje do siedmich dní a väčšinou zástupcom. Najhoršia na tých sviniach je tá ich úlisnosť. Dobré vedia čo robia, vedia aj že vy to viete no smejú sa vám do tváre, hovoria vám že si namýšľate, že trpíte bludmy. Hrajú sa na slušných a zdvorilých. Kurvi. Povedal som mu, ak to nieje možné chcem ísť okamžite na PBS. Neskôr som sa dostal k malej časti svojej osobnej karty na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám a tam píše v súvislosti s touto udalosťou pán korunovaný kokot Škvrnda, že som v rozrušenom stave prišiel za ním do kancelárie a požadoval okamžitý pohovor s riaditeľom. Vraj mi pripomenul štandardný postup, ktorý som ja neprijal. Nakoľko mi vysvetlil, že neprichádza do úvahy vyhovieť mojej požiadavke pýtal som sa na PBS. Tiež tam píše, že z informácií

ktoré má som sa snažil dostať na miesto upratovača alebo pracovisko s napriamim dohľadom, ktoré sa mi údajne niekto z odsúdených mal pomôcť sprostredkovať. Do zátvorky dal, niekomu dal svoje údaje napísane na lístku a tá osoba sa mala za odsúdeného údajne prihovoriť. Údajne sa dnes dozvedel, že mu to táto osoba nevybaví. Pravdepodobne ma toto rozladilo. V mojom prípade sú vraj prítomné psychologické kontraindikácie a na tieto pracoviská ani na voľný pohyb v rámci ústavu ma subjektívne považuje za nevhodného. Zohľadňuje pritom fakt, že túto inštitúciu vnímam ako zlo ubližujúce mne, preto nevyklúčuje, že v rámci kompenzácie by som sa v prípade voľného pohybu dal niekým iným nahovoriť na vykonanie nedovolennej činnosti, nadväzovanie nedovolených kontaktov, prenášanie pošty.

Deň na to mi tam pribudla aj už schválená verzia záznamu PBS. Vraj deň pred tým bol so mnou vykonaný pohovor na moju žiadosť. Že som sa dožadoval pohovoru s prokurátorom, vysvetlili ako sa to vraj len smie. Odsúdený ďalej žiadal o pomoc nakoľko má pocit, že jeho rodina je v ohrození a otec mal dopravnú nehodu, ktorú zapríčinil niekto kto sa ho snaží umlčať. Všetkých obviňuje zo sprisahania voči jeho osobe za účelom zdiskreditovania. J.G. Pravdepodobne trpí bludnými predstavami a je mimo reality. Splieta rôzne konšpiračné teórie za ktorými sú funkcionári ZVJS a MS. Vzhľadom k uvedenému bude o veci info. ústavný psychológ.

Nič som nevyriešil. Smiali sa mi do huby. Navyše ako neskoršie udalosti ukázali, len toto potrebovali. Kúsok pred voľbami to bolo neznesiteľné, navyše ak človek vie, že pomoci niet. Naznačovali mi „daj nám to, daj nám to inak skapeš a celá tvoja rodina“. Tak som im to dal. Zobral som denník, papiere z úradov, vhodil som to do veľkej obálky a hodil Škvrndovi na stôl, ktorý nikdy pred

tým no teraz už o šiestej ráno bol v robote. Povedal som mu, že je to všetko čo na nich mám a že nech to vyhodí do koša alebo dá Szabovej. Nepomohlo to. Aj keď som sa dlho rozhodoval či to urobiť alebo nie, po tom všetkom som im chcel vykrútiť krk, nakoniec som ten nápor nezvládol a pomyslel si, veď potom už nebudú mať prečo mi robiť zle. Dal som im to a nič. Práve sme šli z raňajok keď Škvrnda akože uteká s veľkým úlovkom okolo nás. Vravím však že nič. Dal som si žiadosť o pohovor s riaditeľom ústavu vo veci preloženia do iného ústavu. Do karty mi Škvrnda napísal k tejto veci: „vo veci žiadosti uvádzam, že po dobu môjho pôsobenia som nebol svedkom ponižujúceho alebo inak neštandardného správania voči menovanému a ani nemám vedomosť o podobnom správaní spoluodsúdených voči nemu. Práve naopak, prístup k ods. je v rámci možnosti ústretový a pravidelne konzultovaný s ústavným psychológom s cieľom vedome nevytvárať tlak na odsúdeného. Spolu odsúdení sa o menovanom vyjadrujú, že si žije vo vlastnom svete a nevenujú mu extra pozornosť“. Prišiel Kresan zástupca riaditeľa a povedal mi aby som to stiahol. Keď som nechcel povedal mi, že pôjdem do Košíc 400 km od domu pretože bližšie basy nie sú voľné. Stiahol som to. V ďalších dňoch si ma Škvrnda zavolať. Potrebovali byť nepriestrelní pre to čo idú spraviť, preto ma provokoval otázkami za účelom že mi chce akože pomôcť. Do karty zapísal: „Odsúdení je v súčasnosti v stave rozladenosti. Na pokus o rozhovor za účelom oboznámenia sa s momentálnymi ťažkosťami ods. reaguje podráždene a útočne. Reaguje spôsobom, dobre viete čo je vo veci, ste za to zodpovední, nehodlám tu v base umrieť. Ods. je presvedčený, že zámerom ZVJS je umiestniť ho na pracovisko, kde by prišiel do kontaktu s príslušníčkou do ktorej by sa zamiloval a s ktorou by sa oženil a takýmto spôsobom by bol monitorovaný aj jeho neustáli pobyt doma. Verbalizoval, že pokiaľ s tým neprestaneme, má

hmatateľné dôkazy o všetkom a zaútočí (na otázku či fyzicky alebo akým sp. odpovedal, že informuje špeciálnu prokuratúru) a mi dvaja sa stretneme pred súdom. Na moju otázku či aj z môjho správania má pocit, že som proti nemu zaujatý tvrdil, že som súčasťou komplotu a ako príklad uviedol, že som s ods. išiel 3x do skladu osobných vecí po čase na toto určenom a on sa zbytočne prešiel. V tejto súvislosti spomenul nejaké trieskajúce dvere. „To chcete aby som zahodil stravenku a vyhlásil hladovku?“ Obviňuje psychológa a psychiatra a celé ZVJS a políciu, že z neho chcú urobiť blázna. Odsúdený žiadal o umiestnenie v inom ústave so slovami, že síce aj tam to bude pokračovať ale nebude to až také rozsiahle ako tu. O situácii bol informovaný psychológ Krúpa.“ 16.3.2012 piatok deň pred návštevou Branišovič spracoval návrh na zaradenie ma na špecializovaný, psychiatrický oddiel. Ako dôvod uviedol: problémové moje správanie, stupňuje sa u mňa konfliktnosť s neprijímaním racionálnych argumentov. Podľa psychológa u mňa prevláda úzkostné prežívanie s paranoidne bludným nastavením. Ústavný psychológ uvádza, že by bola vhodná pravidelná starostlivosť psychiatra(tabletky), ktorú však razantne odmietam. Nič som nevedel, nik mi nič nepovedal. Návšteva bola relatívne pokojná, nedeľa tiež. Niekoľko týždňov som už bol z organizačných dôvodov vyradený z roboty a tak som musel brigádovať v kuchyni pri umývaní riadu. Nič nenasvedčovalo že príde zmena. Po obede o pol tretej mi policajt povedal, že sa mám zbaliť vraj idem na iný oddiel. Prekvapilo ma to , ale aj trochu potešilo. Po tom ako som odovzdal denník sa to ešte trochu stupňovalo no potom po Kresanovi upokojilo a tak som si povedal, že len ma chcú provokovať, aby zistili či som im skutočne všetko dal. Myslel som si, že sú spokojní, presvedčení a dávajú ma po tom všetkom čo som si musel vytrpieť na lepšie. Zbalil som sa a šiel za pedagógom nech mi povie kam idem.

Nechcel povedať. Čakal som na posteli zbalený, kedy prídu pre mňa keď prišiel jeden konfident s info., že idem na psychiatriu. Nevedel som ako mám reagovať. Celá izba tomu nemohla uveriť. Viktor, prišiel, že čo sú to za vtipy. Choť a iní tomu nemohli tiež uveriť. Ja som tam sedel z vybitým dychom a nevedel som nie že čo robiť ale ani ako sa tváriť. Bolo to do písmena tragikomické. Vyjebané svinstvo, vyjebaný podraz. Sedím tam na posteli normálni ma prišli utešiť ostatní vysmiať. Podraz, jeden z mnohá ktorých sa mi dostalo.

Bol pondelok a pedagóg na psychiatrii tam už nebol. Uviedli ma na izbu kde boli dvaja mladí chalani. Večer keď sme ležali chalani mi hovoria že som v izbe kde sa stala tá samovražda, ten čo ležal vedľa mňa ho zvesoval, moja posteľ je tá na ktorej dotýčný spával a aj moja skriňa bola jeho. Zamrazilo ma. Bolo mi to tak ľúto, cítil som sa akoby som bojoval skutočne už len o holý život. Bol toto neklamný dôkaz čo chcú so mnou tu spraviť. Tiež som sa od chalanov dozvedel, že pedagogička je povýšenecká a zákerná, „myslí si o sebe že je bohvie čo, no je stará, má žlté zuby a hore je chudá a dole tučná“. V nejakej veci chlapcovi niečo slúbila no nakoniec nedodržala sľub, práve naopak ešte aj ubrala. Nepáčila sa mu a svojím apatickým, ignorantským postojom ju o tom presviedčal. Zrejme takto mu to vrátila.

Na druhý deň som mal s ňou pohovor. Všetdná. nízka blondína okolo 45 možno 50. nevýrazná. Pani doktorka Sekerková mi do karty uviedla: ods. uvádza, že psychológ mu zobral prácu...(po pohovore s psychológom ma vyradili z pracoviska, príslušníci sú proti mne a idú po mne). Začalo sa to diať v Dubnici, sťažoval som sa a následne mal otec haváriu, mamu aj sestru skoro vyhodili z práce... K psychiatrickej liečbe je odmietavý. U odsúdeného pretrvávajú bludné predstavy, v kontakte slušný.

Prvé čo som jej povedal bolo, že chcem ísť odtiaľ preč. Vedel som, že je to zmija rovnaká ako Škvrnda alebo Szabová. Stál som tam pred stolom keď ma tam vypočúvala a hádzala tie policajné pózy. Robila sa, že niečo prenáša zo stola na stôl, potom sa postavila oproti mňa, oprela sa o stôl a hovorí, že odtiaľ odídem keď sa lepšie spoznáme.

Ten oddiel bol proste hrozné miesto. Sú tam ľudia neprispôsobiví či už z intelektuálnych, zdravotných alebo akýchkoľvek dôvodov. Ráno, po obede a večer si všetci svorne nastúpia pred kanceláriu policajta a zapijú svoju tabletku. Sú tam múmie, ktoré nevedia čie sú, ale aj takí čo racionálne odpovedajú. Na oddiely nás bolo okolo tridsať, štyridsať. Celý deň sa spí a keď nie, tak sa rozpráva o nezmyselných veciach a smejú sa na tom, pozerajú tie najväčšie hovadiny v telke a všetci do jedného len minimálne udržiujú hygienu, vlastne to minimum udržiujú len preto, lebo musia. To nie je normálne miesto. Niet sa s kým rozprávať, zasmiať len to poníženie kde ste a spoločnosť s ktorou ste vás nekonečne ubíja. Príde len zúfať. Zatiaľ sme chodili len s oddielmi, ktoré sa nestretávajú s mojím bývalým, bolo ale nad slnko jasnejšie, že aj k tomu dôjde. Tá piča sa hneď pri našej prvej zoznámkke mancovala, bolo jasné aká hra ma čaká a tiež aké týranie. Vyvedú si ma pekne na verejnosť v spoločnosti „kukláčov“ ako sme tieto oddiely volali, ako svoju atrakciu, aby mali neprajníci šou. Psychiatria je rozdelená. Je tam oddiel kde som sa ocitol na ktorom je okolo štyridsať väzňov. Bunky sa gátrujú, teda na noc zamykajú a v jednej takej sú dve cely, dvaja a traja plus spoločný záchod. Druhý oddiel je menší. Je ich tam okolo dvadsať, ne celách sú len po dvoch. Dvere sú drevené, nezamyká sa, sú tam ťažšie prípady. Zvádzala ma, pohľadmi, gestami, skutkami, rečami. Robila akože mi je ústretová v tom, aby som sa tu čo najlepšie cítil, hovorila dvojzmyselnosti, krútila

ritou a robila tie lacné gestá z rukou a vlasmi, ako nadržaná šestnástka. Miesto a okolnosti mi nedovolili po prvé, aby som po nej skočil a po druhé jej vek. Žiaden sexepíl a bola to aj tak len hra. Nemôžem ale ani povedať, že by ma nedráždila. Štyri roky bez ženy, príroda si pýta svoje. Cerila na mňa zubiská a bola samá milá póza keď som tam v kancli pred ňou stál a povedal jej, že na tú ich hru pristupujem, ale musia prejaviť viac iniciatívy. Úsmev jej hneď zmizol. Po piatich minútach, keď som už na športovke hral s krajanom ping pong, prišla a povedala: vy hráte ping pong a takto v šľapkách? Bolo to očividné, bolo to evidentné, keď to hovorila uprene mi pozerala do oči a to v šľapkách zdôraznila. Pochopil som to len ja a ona. Takto prebieha komunikácia, ktorú nieje možné dokázať.

Voľby vyhral SMER s prehľadom, Dzurinda mu pri gratulácii v relácii povedal, že z mocou prichádza aj zodpovednosť a že je zvedavý ako sa popasuje s nastolenými problémami. Celé to bola divná predvolebná kampaň.

Keď ma po príchode do Trnavi zaradili na nepracovný oddiel k tým kokotom, približne po dvoch mesiacoch, keď to bolo už na nevydržanie, prišiel k nám na celu krajan, Ľubo z Prašíc. Vysoký chalanisko čo si nepotreboval nič dokazovať a dalo sa s ním vychádzať. Hrali sme spolu žolíky a stolný tenis. Po príchode na psychiatriu som sa dozvedel, že už vyše týždňa nemajú brigadiera, službu. Prešli ešte dva, tri týždne a na oddiel prikvitol Ľubo. Neskôr mi povedal, že už dva mesiace čakal na ten post, pretože za ním bola Sekerková. Súhlasil. Hovorila, že to nebude hneď, najskôr to musí schváliť kde kto a iné pičoviny. Teraz došiel za mnou. Aby tam mohol byť, musel súhlasiť s tým, že mu do karty napíšu nejakú hlúposť o jeho psychickom stave. Aj toto že prišiel bolo akože ústupok, alebo vytvorenie lepších podmienok.

Nemôžem povedať, že to nepomohlo, mal som s kým zabíjať čas. To, že už dva mesiace dozadu mu to sľúbili dokazuje kam ma smerovali. Keď videli, že so mnou nepohnú, pritlačili. V spoločnosti svojich nových príslušníkov som sa predvádzal pred bývalým oddielom, policajti úradovali na izbách, behal aj riaditeľ s delegáciou. Žiaden pokoj, žiaden klúd. Dal som si žiadosť o pohovor so Szabovou. Tá mi povedala, že čo to od nej chcem, prácu?, odsúdený zaradený na oddiely špecializovaného zachádzania nie sú pracovne zaradený, môžu vykonávať iba prácu pre ústav. Mala na mysli zbieranie odpadkov pod oknami dva, tri krát do týždňa za účasti ponižujúcich nadávok. Tá kurva mi hovorila, že iba na mne záleží ako dlho tam budem, mám vraj začať spolupracovať. Do karty mi zapísala: ak bude spoluprácu ďalej odmietat', nebude možné ho premiestniť a jeho stav pri odmietaní spolupráce sa bude stále zhoršovať. To áno, to sedí a to že sa môj stav bude ďalej zhoršovať o to sa oni už postarajú. Zúfalý to je to správne slovo. Volal som domov, že kde ma dali. Bolo to hrozné. Sestra najskôr reagovala pobúrene, prekvapene no potom pri návšteve pre zmenu prekvapila ona mňa. Vraj dlho sedím, je toho na mňa dosť a nezvládam to, aspoň si tam trochu oddýchnem. Dal som jej prepašovaný príbeh, nech ho zverejní. Keď som im začal vysvetľovať ako to bolo s otcovou nehodou nedýchali. Ségra bola v riti, fotrovi to bolo evidentne jasné od začiatku. On vlastne to od začiatku vedel. Prvú návštevu čo sme spolu mali po nehode, prišiel totálne vystrašený, a len pohľadmi sa ma pýtal. Len farbou svojho hlasu som ho mohol ukludňovať. Pri druhej návšteve sa ma opýtal či podľa mňa môže jazdiť. Vravím mu len smelo a to ho ukludnilo. Vedel som čo to s nimi urobí aj že od nich sa pomoci nedočkám. Na takú vojnu nemajú dosť odvahy. Boli vystrašený, zaskočený pomaly v šoku. Tlačil som na nich aby to zverejnili, aby mi pomohli no či už neverili alebo nechceli veriť, stále to isté, len to vydrž už je to pomaly za

tebou a bude dobre. Podpásovka. Rodina si myslí, že mi jebe a to najlepšie miesto je pre mňa psychiatria.

Pristúpil som na tú Sekerkovej hru. Bol som k nej otvorenejší, povedal som jej, že je múdra a pekná žena, ktorá tu nemá čo hľadať. Pýtal som sa jej na životný cieľ, pozýval vonku na kávu a že nabudúce prídem na pohovor v stredu. V karte to mám všetko pekne zaznamenané. Posledná zbraň: ak nebudeš spolupracovať pôjdeš na vedľajší oddiel k tým „lepším“. Tri dni pred tým ako sa tak stalo, mi to tá kurva šplechla do huby. V kúte už je, len ho treba pekne pritlačiť. Keď to nadobudlo právoplatnosť, vyhlásil som druhú hladovku a dali ma späť na 5A(diery, izolačky). Vtedy som aj napísal doporučené listy na generálnu prokuratúru a tiež vtedajšiemu šéfovi súdnej rady a najvyššieho súdu Harabínovi. Na prokuratúru som napísal trestné oznámenie. Úplne znenie listu ktorý som písal na ministerstvo spravodlivosti plus ďalšie skutočnosti, ktoré sa odvtedy udiali, okrem iného spojených s politikou a pokusu o vražde môjho otca. Po dvoch dňoch som hladovku stiahol. Mal som dosť málo síl a bol v zlom stave, psychicky utýraný nepotreboval som k šťastiu si týrať ešte aj telo, navyše som v tom nevidel schodnú cestu (chalanisko na psychiatrii z bludnými predstavami podal hladovku). Ako oddych to ale bolo dobré, bez skurvených ksichtov a každodenných hier.

Prehodili ma k tým „lepším“, kde vládol totálny smrad potiacich sa, naklepaných mátoh bez hygieny. Keď bol priemer IQ na 2BC dajme tomu 80, na 2C1 to bolo 50. Dostal som izbu s retardovaným starým dedom. Od rána do večera a od večera do rána ležal na posteli alebo spal. Pohyboval sa len keď musel a teda na odber stravy. Snažil som sa s ním občas prehovoriť pár slov, no starý nevedel viesť súvislý dialóg a tak som sa s ním prestal rozprávať. Peklo. Pedagóg Juran, stará sviňa čo pre

system bude zabíjať a spaľovať a potom príde domov, pobozká svoje deti na dobrú noc a sám zaspí spánkom spravodlivým. Zas tie isté sračky. Všetci mi chcú len pomôcť. Prehliadky izieb policajtmi, drobné filcungy, zostrovanie atmosféry, aby som nezabudol. Drobných filcungov býva cez rok niekoľko no celoústavných len dva. Prvý, chvíľu pred tým ako ma premiestnili bol jedným s tých „lepších“. Prišli tí buzeranti aj s kurvami poobliekaní vo vojenských montérkach na oddiel, najskôr nám rozhádzali posteľ, potom sme si rozprestrelí na zem deky a vyhádzali na ne všetok svoj hnuťelný majetok. K nám na izbu došli tie najväčšie hovädá, už na pohľad svine, najskôr všetko pekne na dekách pomiešali za agresívneho hluku a potom jeden z nich si na chvíľu odbehol a kým sme mi traja v trenkách boli otočení k oknu, dotiahol ďalších a hovorí im: tu sa to stalo, ten kokot tu takto visel, skoro sedel a spravil to na tomto vešiaku, keby ste videli ako smiešne vyzeral. No náramne sa na tom zabávali. Hovoril o tom obesenom.

Jeden deň na oddiely 2C1. Ráno, nás kukláčov, nasáčkujú do plnej jedálne, posadia nás na trestnú lavicu a teda všetkým pekne na oči a nasadia provokatérov, ktorí si na plné hrdlo utáhujú či už z celého oddielu alebo jedincov. Toto sa deje na raňajky, obed aj večera. Prídeme na oddiel a ja na skrini nájdem prevesený špagát(obes sa), alebo na stole žiletku(podrež sa). Sekerková prejde každú hodinu v lodičkách cez chodbu. Keď takto prejde pár krát a ja nereagujem (ako by som mal?), príde oddielová služba za mnou s malou fotkou dievčatka, že pedagóg ju našiel a či náhodou nepatrí mne(máš neter, myslí na to). Toto prebieha s obmenami a novými nápadmi každý deň. Aby mi nešiblo chodím každý deň na vychádzky a pri prechode vždy stretnem nejakú kurvu. Všade ma nechávajú čakať dlhé minúty. Nakoniec príde policajtká. Ignorujem ich a to ma za následok

vykrikovanie nadávok z okien alebo sa mi nejaký „známi“ ozve z trestného oddielu. Svinstvá. Dokedy som to mal vydržať a neskolabovať. Rozhodol som sa že za tou kurvou pôjdem, nech to už dopadne ako dopadne, proste sa to musí niekam pohnúť lebo tu skapem. Bol som donútený do niečoho čo bola vyslovená hlúposť, pasca. Pretože to čo sa mi stalo v Dubnici s policajtkou som pomenoval a popísal po úradoch a vytvoril tak motív. Zmazanie motívu a prekrútenie dôkazov v môj neprospech by docielili tým, keby dokázali, že som sexuálny deviant, psychický chorý človek, ktorý sa nedokázal vyrovnáť s nedostatkom sexu a proste mu šiblo. Ved' máme dôkaz o tom, že obťažoval pedagogičku na oddiely 2BC a aj sestričku v Dubnici. Myslí si, že idú po ňom a pritom len trpí bludnými predstavami. Keďže nemáme ako zabezpečiť aby si nedaj bože ublížil poprípade ho izolovať od policajtiiek, treba mu nasadiť tabletkovú liečbu a tým ho utlmiť v prejavoch.“ K tomu to zákonite muselo dospieť, pretože to všetko čo som už mal za sebou ma veľmi vyčerpalo. Nemienil som s nikým o pravdivosti toho diskutovať, chcel som len oddych a pokoj ktorého sa mi nedostávalo navyše to hrozné zistenie o mojom konaní a jeho dopade na politiku, smrť ľudí, strach o seba aj rodinu mi hlodalo psychiku a mal som čo robiť aby som sa s tým ešte aj v tých nepriateľských podmienkach skutočne nezbláznil. Nemohol som teda s chlapčenským šarmom zapôsobiť na tú piču. Vydelí že to nezvládnem a tak keď nejde cesta tade pôjde opačne.

Zaklopal na dvere a vstúpil. Pýtala sa ma čo chcem, najskôr som tam len tak stál, zamrznutý, srdce v hrdle a mlčal. Pozeral som sa na ňu a skutočne som ani za boha nevedel ako začať, čo povedať, urobiť. Nevieť už čo som povedal ale asi nejakú banalitu s listom, aby to bolo, že som tam nevošiel len tak. Potom sa ma spýtala či je to všetko a ja som po dlhšom zvážení povedal že nie.

Bolo to v polke otočky na odchod. Otočil som sa k nej a jednoducho som za ňou šiel. Ostala úplne v piči, zalapala po dychu, spravila pár vystresovaných gest a schovala si tvár do dlani. Ja som ostal pred ňou stáť a jediné čo zo mňa vypadlo bolo „dúfam, že to stačí“. Vyšiel som von a šiel na oddiel. V ten deň som mal ešte pohovor s Juranom ohľadom tejto veci. Dal mi zákaz chodiť mimo chodby po oddieli 2BC a aby som vyhľadal pomoc psychológa a psychiatra. Preto okrem chodby, lebo cez ten oddiel sme jednoducho museli chodiť pre vydaj stravy. Musím uznať, že v karte tento môj postup-atak nemám spomenutý, len že som u nej bol. Na druhý deň som bol u nej zas. Keď som k nej zaklopal, vybehla von, zavolala si policajta a tak za jeho asistencie si ma pozvala dnu. Pred tým mladým chruňom som sa jej ospravedlnil(kurva za čo?) a ona mi zaľakovala, že som sa udržal. Ich akcie pokračovali v tempe aké som už opísal vyššie. Bol som u psychológa Krúpu a povedal mu, že chcem ísť preč, že to nieje miesto pre mňa, potrebujem robotu, za chvíľu mám pépečko a chcem sa posnažiť, pokúsiť sa o nepriame stráženie na pracovisku mimo basy. Povedal mi, že moje ciele sú chvályhodné, ale moje správanie tomu nezodpovedá, že môj stav nieje podľa neho vôbec dobrý a mal by som vraj zvážiť medikamentóznou liečbu. Slušne som mu zaľakoval.

Vypršalo mi povolenie na návštevy pre Adama a tak som si podal ďalšiu žiadosť o pohovor so Szabovou. Povolila mi to jednorázovo a potom zohľadniť pedagógom podľa môjho správania. Vhodil som teda navštívenku do schránky. Na večery si ma dal zavolať príslušník ZVJS Dubovanský kokot, ktoré sa vyžíval magickým úsmevom na tvary v týraní a robení zlého, pretože som sa zdržiaval podľa neho ďaleko od oddielu. Nikdy s tým nebol problém a nerobil som to len ja, ja som prišiel neskôr a opakoval

po ostatných. Proste sa najedli a sadli si k východovým dverám a čakali tak na ostatných. Keď som šiel okolo neho, začal mi vysvetľovať, že kým všetci nedojedia nik nebude opúšťať svoje miesto a ešte doložil ironicky, že no ja si budem vyberať kde si sadnem, a ukázal na lavicu tú všetkým na očiach, že tam budem sedávať keď mi to poručí. Povedal som mu, že tam ma sedieť s jedlom nikdy neuvidí. Do karty mi ten bastard napísal, že moje správanie nieje na požadovanej úrovni, zdržiaval som sa mimo určený priestor a reagoval arogantne.

Prišla sobota ráno a ja som bol vyumývaný, opratý, vyžehlený a pripravený na návštevu, ktorú som mal ako vždy ráno sedem tridsať. V tú hodinu prišiel policajt, zamkol mreže aj dvere a bez slova odišiel. Ostal som v šoku. Vážne som nevedel čo sa deje a dostal som strach. Zavretý, zamrežovaný na oddiely bez telefónu, pretože telefón bol na 2BC. Všetmožno som sa ukludňoval všetkými scenármi, len nie tým najhorším. Celý týždeň na mňa tlačili a čím bola návšteva bližšie tlačili viac. Bola to prvá návšteva čo som bol v tejto diere a tak mi dávali najavo že sa boja(umelo chceli vo mne vyvolať strach o svoju rodinu aby som sa podvolil, tie svine nemajú strach z ničoho). Potom prišiel policajt pre nás na raňajky a ja som sa ho hneď pýtal že čo sa robí, prečo nemám návštevu. Povedal, že nevie, ale na moje naliehanie prisľúbil, že zistí. Prišiel mi oznámiť, že vôbec nie som zaregistrovaný na návštevu, preto ju nemám. Po raňajkách som hneď volal domov a dozvedel sa, že skutočne nič nedošlo. Nakoniec som sa tiež dozvedel, že listy sa do schránky nemajú vhadzovať ale sa majú v neprítomnosti pedagóga odovzdávať službe, väzňovi na oddiely, ktorý ich potom odovzdá. Tak sa stalo, že môj list ostal v schránke. Ďalší týždeň tam Juran nebol, zastupovala ho Sekerková. Hneď v pondelok som jej teda dal osobne do ruky žiadanku a po pár minútach mi prišla osobne oznámiť, že môjho

synovca mi nepovolí, pretože mám v karte negatívny záznam od policajta. Keď mi Szabová povolila Adama na sobotu, neplatilo to už teraz, ale platila formulka, že každé nasledujúce povolenie treba zhodnotiť príslušným pedagógom podľa môjho správania. Povedala to takým štýlom aby som jej reči nepochopil, aby som vybuchol, aby ma prinútili konať skratovo. Prišla a začala ma kárať ako si dovoľujem písať osoby ktoré nemám povolené a s tým jej povýšeneckým správaním čakala na moju reakciu. Vynervovaný, vystresovaný, nespravodlivo ponížený a ešte toto. Nie dosť že ma tá kurva vedome týra ale ešte aj provokuje. Keď zvýšila ona hlas, zvýšil som aj ja. Po krátke slovnej prestrelke som sa dozvedel o čo sa jedná. Pár dní dozadu som dostal negatívny zápis od referenta Dubovanského. Pred návštevou sa kryli, preto mi neschválili Adama. Nachystali na mňa pascu s tou návštevou a keď som sa nechytí, navštívenku mi museli poslať. Hrozilo im ale, že na návšteve všetko poviem, našich vystraším a tí začnú konať. Aby boli krytí riadili sa podľa zákona a tajili tak plán B, že teda pedagogička ma zvädza (ako ma môže zvädzať, keď mi nepovolila synovca).

Dostal som list od sestry. Mala návštevu Fica aj s delegáciou a že pri odchode sa ešte zvrtoľ a podal ruku ako prvej jej a potom ešte niekoľkým ďalším. Ha Ha, máš za čo. Teraz ma budeš trápiť ty. Na návšteve klúd akurát sestra mi povedala, že bol u nich v škole na Prečo ma stále trápia, prečo mi jednoducho nedajú prácu a pokoj, keď trestné oznámenie, ktoré som poslal, je praktický zmietnuté zo stola a ja som skončil na 2C1? Ved' mám predsa len príbeh(pamflet) o páde vlády, ktorý som zapríčinil ja, väzeň na psychiatrii. Čo chcú dosiahnuť tým svojím konaním, väzniť ma celý život? Na druhý deň pedagogička už nečakala na môj príchod keď som šiel na vychádzku. Práve vtedy robila nábor a vybavovala rôzne veci a ja som si akoby nič po dlhom čase

zahral futbal, pretože som mal s kým, zobrali oddiel, ktorý tam nemal čo robiť. Ona si nevšímala mňa a ja ju. Na večeri sa ale všetko pekne zase zostrilo. Všade pootvárame dvere, nahrnuli nás oddiel na oddiel, policajt za policajtom chodili okolo mňa a každý nervózne štrngal s kľúčmi a väzni konfidenti mali za úkol stáť alebo sedieť niekde poblíž či chodiť stále okolo a čakať kedy prídem za nimi vybavovať si robotu, aby mi mohli povedať „nie kamarát, sme plní“. A to isté aj ráno.

Nič im nevychádza, preto musia konať. Plán bol zdiskreditovať, usvedčiť z nepríčetnosti z choroby, preto som kde som. Tlačia nepretržite a nehorázne s vervou ako by šlo o život. Ja ale nespolupracujem, stále som navonok normálny, všetci to vidia a každý sa pýta. Napísal som list na úrady a ten sa len tak stratiť nemôže, je zadokumentovaný. Musím byť chorý a musím aj tak vyzeráť. Nadrogovaný, uslintaný, spustený so silnými tabletkami v Trenčíne. Som v kúte ale stále sa bránim. Nemôžem nepretržite, je treba občas si oddýchnuť, povoliť a trochu sa nechať prefackať, aby som mohol zregenerovať a znova sa brániť. Preto viem čo musím spraviť a čo ma čaká. Zaklopal som na pedagógove dvere, vošiel som dnu a povedal, že som sa zabuchol do Sekerkovej a zrejme aj ona do mňa, preto sa chcem s ňou rozprávať. Reč sa natoľko zvrhla, že aj keď som mu hovoril o tom, že nedokážem dávať najavo svoje city lebo k tomu je treba dlhodobý proces, pýtal sa ma či sa už na to cítim. Odpovedal som mu, že nie a hovoril mu rôzne situácie z minulosti ako to dopadlo keď nie. A celé sa to zamotalo tým, že pri mojom odchode ma postrašil paragrafom sexuálneho obťažovania. Odišiel som so slovami „tak teda dobre, tak nič“. O dva dni mal ten kokot službu na návštevách a zdržal sa na oddiely dlhšie, čakali že prídem a vypýtam si pohovor. Nešiel som. Bolo ostro. Šiel som za ním a pýtal si s ňou pohovor. Vybavil to, ale len za jeho prítomnosti, tak

som súhlasil. Nátlaky neprestávali, práve naopak, zase samé náznaky aby som šiel za ním. Kurva ale na čo? Kurvy, len zničiť. Tak som tam šiel aj keď som nevedel načo, ale pre istotu som sa pýtal či tam musí byť. Bez zmeny...Prišla na druhý deň a zavolali si ma do kanclu. Postavil som sa pred nich a stál tam ako stĺp. Pýtali sa ma načo som pýtal s ňou pohovor a ja som cúvol. Povedal som im iba, že je to pekelné trápne a že som si to rozmyslel.

O hodinu si ma prišiel vyzdvihnúť PBS-kár. Mal som vypočúvanie s plk. Matúsom z generálneho riaditeľstva ohľadom môjho trestného oznámenia. Zahral to akože mu nefunguje systém v počítači a tak som svoju výpoveď písal na hárok papiera a on mi diktoval. Začal s tým, že za čo sedím, bože koľko som dostal a len za toto? Takých ľudí ako vy by nemali zatvárať. No, čo spravíme s týmto. Hovorím mu, potrebujem sa dostať z tej diery. Je to hrozné miesto. Nechcem nikomu ubližovať. Povedal, že spraví čo bude môcť, ale mám sa pripraviť na to, že to potrvá, veď dobre viem ako to tu v base všetko trvá. Začali sme. „Že spoznávam ten spis, že to trestné oznámenie sťahujem, lebo to chcem riešiť pohovormi s personálom.“ Chcel mi nanútiť vetu, že som to písal v citovom vypätí, vraj: keby som nebol z východu ako vy, obrátim tento spis proti vám. Vlastne vám tým robím službu, a aby to niekto v budúcnosti neskúsil musíme tam dať túto vetu.

KOKOTKO. Vravím mu, „nie, písal som to v hneve lebo ma ranili, ponížili a nútili konať ako oni chcú. Takže budem komunikovať s personálom a k veci už nemám čo dodať. Z PBS som išiel okolo otvorených dverí pedagogičky. Nepozrel som sa. Vraj mám komunikovať s personálom. Šiel som hneď za pedagógom a pýtal sa ho kedy mám nárok na balík. Cítil som sa ako zbabelec, že som sa jej neprihovoril. Ako ale zbalit' starú škaredú kurvu, tu v tomto prostredí aj keď nevylučujem, že by som ju nepojebal –

príroda si pýta svoje dane, ale keď sa oháňajú paragrafmi a tabletkami... Chvíľu som ostal v izbe keď sa na chodbe ozvala sestrička a hľadala niekoho kvôli tabletkám. Donucovanie prostredníctvom náznakov(buď pôjdeš, tabletky alebo skapeš). Šiel som za ňou. Zavolala si policajta a potom som už mohol hovoriť čo som chcel. Tá istá pesnička. Ona nič, ona muzikant. Mám si dať na tieto veci pozor a že prečo som bol na PBS. Vyčítavo sa na mňa zahľadela so zdvihnutým obočím. Trestné oznámenie bolo aj na ňu. Na večeri boli všetci skurvení konfidenti a na oblohe asi všetky krajské lietadlá. Vedia, že si to zapisujem. Bol som za psychológom Krúpom a povedal mu, že začať brať lieky sa rovná trest smrti a že sú profíci tak nech nájdú iné riešenie. Ešte si ma dal zavolať a pýtal sa na moje záľúbenie do Sekerkovej. Vraj si to mám nechať na vonku. Druhý deň hneď ráno nás už križovala. Nepozdravil som ju tak nás križovalo ešte niekoľko a samozrejme v jedálni bolo rušno.

Som vyčerpaný. Už nerozmýšľam ani tak čo je dobré a čo nie ale len konám. Raz povolí inokedy nie. Sú len miesta kde nepovolím. Tadiaľ cesta nevedie. 4 august 2012. Na vychádzke mi začiatkom týždňa Králiček hovoril ako spároval s jedným na 2BC, bývalým policajtom, majstrom v bojových umeniach, bývalým šéfom trenčianskych kukláčov. Bola to odpoveď na moje kategorické odmietanie tabletiiek. Chceli mi ukázať pozitíva v prípade, že by som si to rozmyslel, pretože vedeli, že ma to baví. Jebal som naň. Všetko sa to vo mne kopí a hromadí a tiež ma hnevá, že neviem zaujať rázne stanovisko. Odkedy som poslal to trestné oznámenie na všetkých, chodí mi úradná pošta. Z najvyššieho súdu mi prišlo, že tým nie sú oprávnený sa zaoberať, preto to na vybavenie posielajú príslušným orgánom, generálne riaditeľstvo väzenského zboru(judr.Antónia Hlaváčová). Z generálnej prokuratúry mi prišiel vrúcny pozdrav, že dostali moje

trestné oznámenie, ktorého časť podaná na generálneho riaditeľa ZVJS a zamestnancov ministerstva spravodlivosti SR bola odstúpená na ďalšie konanie Krajskej prokuratúry Bratislava, časť týkajúca sa príslušníkov UVTOS Dubnica nad Váhom bola postúpená Krajskej prokuratúre Trenčín a Krajskej prokuratúre Trnava časť majúca súvis s príslušníkmi UVTOS Hrnčiarovce n. Parnou(mgr. Peter Úžák). V tom čo mi začalo chodiť sa nik nevyzná. Krajské prokuratúry to dali na prešetrenie okresným.

- „ KP Bratislava 11.6.2012 – odstupujeme na priame vybavenie OP Bratislava(mgr. Ingrid Murčeková)

- OP Bratislava 19.6.2012 – odstupujeme na priame vybavenie okresnému riaditeľstvu policajneho zboru Bratislava1(judr. Ladislav Sloboda)

- ORPZ Bratislava 20.7 2012 – uznesenie neobsahovalo nič z toho čo som uviedol v trestnom oznámení, len malá vetička ako som podal trestné oznámenie na zamestnancov GRZVJS a ministerstva spravodlivosti a že nakoľko nieje dôvod na začatie stíhania to odmietajú, pretože na základe prešetrenia ministerstvo spravodlivosti nedisponuje žiadnymi mojimi podnetmi z minulosti, a že GRZVJS svoju sťažnosť v minulosti vybavilo pod tou a tou spisovou značkou(kpt. Mgr. Michal Varga).

- KP Trenčín 27.6.2012 – že si dotyčná zabezpečila príslušný spisový materiál a potom už len stará známa pesnička, že ja som predsa jej prejavoval náklonnosť, oni dokonca sa zachovali ku mne korektne a že žiadne zakázané veci sa tam neevidujú(judr. Tatiana Šašková)

- ORPZ Trenčín 20.7.2012 – uznesenie nič len drobná vetička akoby som to písal na hajzlák a potom že to odmietajú lebo z

dôkazov vyplýva, že voči oznamovateľovi počas výkonu trestu v Dubnici n.V. neboli používané zo strany príslušníkov a zamestnancov ústavu akékoľvek formy nátlaku...(por. Judr. Matúš Pavlík)

- KP Trnava 19.6.2012 – na ďalšie konanie OP Trnava(judr. Martin Nociar)

- OP Trnava 2.7.2012 – na ďalšie prešetrenie na GRZVJS Bratislava(judr. Stanislav Bohunický)

- GRZVJS Bratislava 17.8.2012 – uznesenie znova len všeobecne vytrhnuté z kontextu, prekrútené, potom že odmietam a v odôvodnení odbornou hantýrkou v skratke asi toľko, že som v čiastočne nezrozumiteľnom podaní vyjadroval rôzne súvislosti a spojitosti. Vec bola podľa obsahu posúdená ako podozrenie zo spáchania trestného činu marenia úlohy verejného činiteľa. Podanie bolo vyhodnotené ako nedostatočné, preto sa plk. Matús s odsúdeným stretol aby zabezpečil ďalšie informácie. Výsluch vraj nebol zrealizovaný, pretože som ho odmietol, respektíve odovzdal som v ten istý deň vyhlásenie Teodorovi Matúsovi:

„problémy, ktoré sú uvedené v trestnom oznámení som si premyslel, s odstupom času sa mi všetko uležalo a som toho názoru – rozhodol som sa trestné oznámenie stiahnuť, lebo problémy v ňom uvedené budem riešiť komunikáciou s personálom ústavu. Tieto problémy súvisia s medzilľudskými vzťahmi a je možné ich riešiť vzájomnou komunikáciou. Týmto považujem uvedené trestné oznámenie za bezpredmetné.“ A potom už zase len tá istá pesnička o tom, že nie oni ale ja a tak ďalej. Odsúdený v trestnom oznámení neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by bolo potrebné vykonaním vyšetrovania

preveriť, bez môjho doplnenia nemôžu ďalej vec prešetriť, neboli zistené žiadne porušenia zákona...(pplk.ing. Jozef Horňák) A nakoniec čerešňa na torte. Nik im to nedal na prešetrenie, veď predsa z OP Trnava to putovalo na GRZVJS a nie na policajný zbor. Museli to spraviť a za chvíľu sa uvidí prečo.

- ORPZ v Trnave 15.8.2012 – uznesenie že podľa trestného poriadku sa jedná o podnet týkajúci sa prečinu zneužitia právomoci verejného činiteľa, pretože v čase od 14.12.2010 do 21.5.2012 v UVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, doposiaľ nezistený páchatel' v služobnom pomere,využívajúci právomoc pri rozhodovaní o spôsobe a konkrétnych podmienkach výkonu trestu odsúdenými, rozhodol o umiestnenie J.G na celu spoločne s osobou M.Šiškom napriek tomu, že tento sa mal podieľať na chytení J.G políciou, a to preto, aby J.G vyprovokoval k spáchaniu presne neurčeného trestného činu, a sa tento zámer nepodaril, rozhodol ďalej o umiestnenie J.G na nepracovný oddiel k agresívnym väzňom a tým ho vystavil policajnému psychickému nátlaku, ktorý trval najmenej jeden týždeň, následné ho však zaradil do práce, po čom ale pokračoval vo vyvíjaní psychického nátlaku na J.G tým že mu neumožnil ďalej pracovať, a po tom, ako J.G začal držať hladovku a žiadal o stretnutie s prokurátorom, tohto umiestnili na špecializovaný oddiel. Odmietam pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania.

- Vyšetrovateľ PZ z predmetného podnetu zistil tieto skutočnosti:

Okrem toho ako už vyššie uviedli, že neznámy páchatel' spravil to a tamto vtedy a preto lebo som prišiel z Dubnice, guláš, tiež aj, že som v nádväznosti na tieto skutočnosti konkretizoval, že sa jednalo o riadiacich pracovníkov GRZVJS a ministerstva spravodlivosti, tiež aj riadiacich pracovníkov UVTOS Hrnčiarovce

n.P., ako aj pedagógov a psychológov z viacerých oddielov tohto ústavu. Vyšetrovateľ sa podrobne oboznámil so všetkými skutočnosťami ktoré som uvádzal. Dospel pritom toto oznámenie doplniť. Doplnil to mojim rozsudkom, výpisom záznamov z mojej osobnej karty, návrhom na premiestnenie z UVTOS Dubnica n.V., návrhom na zaradenie ma na špecializovaný oddiel, správou psychológa, fotokópiou sťažnosti zaslanou na ministerstvo spravodlivosti.(tu ju už našli, bodaj by nie. Keď mi začali chodiť úradné o ukončení vyšetrovaní, že sa nič nestalo a písali tam klamstvá o tom, že som nič na ministerstvo spravodlivosti nikdy neposielal, mohli si to dovoliť len z toho dôvodu, lebo som im odovzdal svoj denník a všetky dokumenty spojené s prípadom. Drobnosť som si ale nechal, a to, obálku z ministerstva spravodlivosti v ktorej mi došiel ich list od Lobodáša, že vec postupujú na priame vybavenie GRZVJS. Bol som nasraný ako čert keď som čítal tie záverečné správy, tie hajzláky a tú skutočnosť, že vraj nič nenašli na ministerstvu spravodlivosti som hneď šplechol Hutovi a Ivanovi do kšychtu. Potom po týždni či dvoch ako posledná pošta mi prešlo toto).

Z uvedených listín boli pre rozhodnutie zistené tieto podstatné skutočnosti: Zo správy UVTOS Hrnčiarovce n.P: všetko bolo podľa zákona. Na základe takého a takého zákona som bol premiestnený z Dubnice do Trnavi. Že podmienka na preradenie pedagógov sú stanovené právnym predpisom, k výmene dochádza podľa požiadaviek a tiež odbornej spôsobilosti. Pri zmene oddielu sa tiež postupuje podľa zákona. Bol som zaradený na oddiel nepracovný 4A a na základe návrhu do práce preradený na oddiel 3D1, pracovný. Na návrh pedagóga po konzultácii s psychológom preradený na špecializovaný oddiel, pretože som mal problémové správanie, stupňujúcu sa konfliktnosť, pričom bola odporúčaná starostlivosť u psychiatra.

Vzhľadom na trestný čin, pre ktorý je vo výkone trestu, je vedený ako vytypovaná osoba so sklonsmi k návykovým látkam, sám uviedol, že bol konzumentom pervitínu, heroínu a LSD. Jeho správanie ovplyvňuje jeho psychický stav, ktorý kolíše alebo stagnuje, v dôsledku čoho sa striedajú obdobia bezproblémového a problémového správania. Odmieťa spoluprácu s psychológom. Mal odmeny z roboty a vyradený z dôvodu znižovania stavov. Potom k tomu prideliť prílohy z mojej karty, kde si robil poznámky Škvrnda. Vyjadrenie Hutu: pretrvávajú paranoidné, bludné nastavenia a následné výrazné úzkostné prežívanie. Má systém nadvezujúcich bludov v popredí najviac s bludom prenasledovania, paranoických presvedčení o úmyselnej rafinovanej snahe personálu ZVJS škodiť mu. Sústavne odmieta spolupracovať, nesúhlasí s navrhovanou medikáciou najmä preto, že si subjektívne neuvedomuje patologický ráz jeho uvažovania.

Jednoducho všetci postupovali v súlade so zákonom podľa toho a tamtoho paragrafu a ja som chorá bytosť. (mjr.judr. Martin Culba) Zásom mal jeden z tých kurevských snov a aj nutkanie sa pohnúť z miesta. Ráno som šiel za pedagógom a žiadal ho o pohovor s psychológom Hutom, pretože „on je zasvätený“. Chcel som mu ľudský vysvetliť aby mi dali pokoj a ja im dám tiež. Že všetka moja sila je aj tak márna, lebo keď som sa pred tým obával, že im môže ublížiť prokuratúra, zistil som že nemôže. Na moje trestné oznámenie reagovali zamlčaním mojich tvrdení, zničením dôkazov na ministerstve a obvinením mňa z klamstiev, vraj som žiadnu sťažnosť neposlal. A čo sa týka médií, kto im ublíži, keď vlastnia veškerú moc a aj médiá. Nebol to ale najlepší krok odo mňa. Zistil som to keď na skoro celý deň vypli vodu. Potom prišla ďalšia rana. Chlapec, ktorý mi brával obed ,pretože som ho kvôli vychádzke nestíhal, dostal načakane zdravotné

komplikácie a odvieďli ho na zdravotku. Bol úplne v riti, zdopovaný. Ten chalanisko bol malý pracovitý cigán, čo robil všetku robotu na oddiely a bol to veľký dobráčisko. K tabletkám nemal nik prístup, pretože sa ako som už spomínal fasovali na prídel u policajta. Proste mu dali niečo zhltnúť. Šli s ním teda na ošetrovňu a nechali si ho tam dva dni na pozorovanie. Vraj bol dehydrovaný a chudokrvný. Ukázali mi tým, že moje obavy z tabletiiek sú oprávnené a teda existuje len jedna cesta. V robote ostala do šiestej a teda chceli aby som znova šiel za ňou. Zase sračky, provokácie, výsmech. Ráno som šiel za pedagógom a žiadal znova o pohovor s ňou za jeho prítomnosti. Deň bol relatívne pokojný až na večery prišiel za mnou konfident a žiadal ma o kresbu. Keďže som súhlasil s pohovorom a je „jasné za akým účelom a k čomu tam má dôjsť“ (neviem ani keď ma rozkrájate k čomu by som sa na tom pohovore za prítomnosti kokota mal odhodlať a k čomu by tam teda malo dôjsť. Bol som len nútený sa k nej dobíjať tak som tak robil.), a teda mal som mu logický odpovedať, že to už nestíham, lebo idem preč. Veď keď budem s ňou, obavy sa stratia a aj moje väznenie na takom mieste už budú zbytočné. Nepovedal som mu to, ale, jasné dones fotku a na budúce aj tú druhú, nakreslíme čo budeš chcieť. Bolo to zlé vyhodnotenie asociácie z mojej strany? Pochybujem. Šlo len o to, aby som proste rozmýšľal, plietol sa a trápil. Keby som odpovedal správne čo by sa stalo? Nič. Prišiel by ďalší test a po ňom ďalší a po ňom pohovor na ktorom ja neviem čo a zase niečo. Kokotiny, utrápiť ma nič iné.

Ráno prišla pedagogička ako sekera povedať či je pošta a že pedagóg príde o siedmej, čím vlastne naznačovala, že vôbec prísť nemal, ona by zastupovala a ja by som mal voľnú cestu. Aj keď som hasil ako sa dalo, všetko bolo márne. Vadilo im že som pral, čo malo znamenať, že sa nikam nechystám? Konfidentovi

som povedal, že z kresieb nič nebude lebo odchádzam späť na ELTEK. Ja kokot, že na eltek, veď ak by ma tam dali, zahatali by mi cestu k nej a to by znamenalo zase niečo..

Dnes bola návšteva. Všetko je na piču. Králiček mi na vychádzke brnká na nervy, že tu nebude Sekerková dva týždne. Ja som mu vysvetľoval svoje chyby, že nie som neomylný ani boh. Som už pod veľkým tlakom a to dlhodobo a že asi prejdem do protiútku aj keď nerád. Ségra mi na návšteve hovorí, že stretla jedného chalaniska z našej dediny čo mal problémy z pitím, rodinou a nakoniec skončil na psychiatrii a vraj vyzerá výborne. Ja jej na to zo srandy, že veď pozri na mňa kde som, aj mne hrabe a vyzerám normálne. Ona na to, že NO VEĎ.

Pane Bože, každý deň to isté. Každý jeden presun je ovplyvnený tým aby mi ukázali, že stále tu sú a budú a majú dosť času na to aby ma zlomili. Vôbec nič tých ľudí nezaujíma. Tým hore ide o rit' a čas sa im kráti. Ako môžu niečo také dopustiť? Pošliapať prirodzenosť, život. Prinútiť človeka aby zaprel seba aj rodinu, aby pošliapať čo mu je najdrahšie, opl'ul a odkopol. V pondelok som podal žiadosť o pohovor s psychológom Hutom. Hneď mi podstrčili vyzvedačov s otázkami dokedy tam chcem byť, ako mi je, čo plánujem... Moje odpovede sú vždy úprimné, nič netajím aj keď už vinníka nemenujem. Zas zostrili a pre zmenu ja som sa povadil s Černým a pred policajtom pohrozil, že asi mu dám prečítať svoj príbeh. Druhý deň ma ukážkovo fajčil. Mám napísaný zmierovací list psychológovi. Je v ňom jednoduchý ale logický popis prečo nepotrebujem riešenie problému, je to založené na dáš pokoj máš pokoj. Bol som u psychológa a dal mu ten list prečítať. Zas tá istá pesnička, vraj a čo mi tu všetci robia?, ako mi ubližujú? Vravím mu, chcem ísť do roboty, toto tu je strašné miesto kde sa veľmi nudím. Povedal som mu aj o tom

dôkaze proti MS. Potom sa reč zvrtila na Szabovú. Vyjadril som názor, že stačí dobre vychádzať s ňou a človek sa dostane kam chce. Povedal som mu aj, že veď oni sú úplne nahraný, nemôžu nič spraviť lebo by tým len dokázali, že mám pravdu. Ja to tu do podmieneného prepustenia vydržím, ale keď ma nepustia uvidia ten poprask. Doteraz im všetko prepáčim, lebo viem že chcú zmier, len sa stále mihnajú účinku tým, že ja som už vyčerpaný a prestávam čítať ich kroky(sú mi už ľahostajné), a potom je tu komunikačná bariéra. Nie som však svätec aby som to vydržal do nekonečna. Prioritou bolo ukázať im, že nemám už na nich hnev. Ten rozhovor bol pomerne chaotický, už pred ním som nemal úplne jasno kam bude smerovať.

Z vychádzky nás zavreli do koridoru a poblíž stála Szabová a rozprávala sa s nejakým muklom. A keď ma brali na oddiel znova stála poblíž pri vedľajšom oddieli. Chceli aby som sa pokorne doplazil a vypýtal si od nej robotu(keď si pokorný dokážeš aj toto). Je mi tá žena odporná. Je to prekliata situácia. Človek, ktorý vás väzní sklame vašu dôveru, zaútočí na najcitlivejšie miesto, na vašu rodinu a aj keď je to pre nedorozumenie, je to príliš silný úder aby sa dal len tak ľahko prepáčiť. Snaží sa vám revanšovať aby si zachránil kožu, aby vás mal pod kontrolou, podplatiť vás aby zmiernil váš hnev. Ak sa mu to nedarí chce vás odstrániť, psychicky natoľko zdeptať aby ste si vzali život, a keď to nevyjde znova lákanie na peknú korisť. Prepáčiť je jedna vec, zabudnúť druhá. Niesom natoľko silný aby som pobožkal ruku vraha svojho otca. Pred tým z jedného pojebaného listu boli taký hotový až siahli po drastickom opatrení, pritom bolo tak jednoduché všetko zaretušovať a nechať ma tak. Byť väzňom, stratiť identitu, stratiť možnosť rozhodovať, byť pokorný a úctivý to je jedná vec, človek si najskôr na to nevie zvyknúť ale dostane sa do toho. Tento postoj v systéme je ale závislý aj od pravidiel

správania druhej strany. Keď tieto ona poruší je to nepredstaviteľné poníženie bez možnosti úniku a spätnej reakcie, nehovoriac o mieste a brutalite zásahu. Vy ale nemôžete opätovať, ochraňovať len sa prizerať. Ak by som nemal v rukách tú moc ublížiť im, bolo by to oveľa jednoduchšie dostať sa do predošlého pokorného stavu. No aj v tejto pozícii by som chcel vidieť človeka, ktorý by sa dokázal povzniesť, prepáčiť, znova pokoriť a nie to keď má v ruke zbraň. Na druhej strane neraz som ju zložil a dal im ju späť do ruky. Prvý krát v Dubnici keď som mal dôkaz v ruke a dal som im ho. Odišiel som do Trnavy no nedali mi pokoj. Nasadili tu na mňa tú mladú kurvičku sociálnu a potom peklo. Druhý krát keď som neriešil po otcovej nehode odpoveď z MS na môj list, ani potom mi nedali pokoj.

Sníval sa mi sen, vlastne sníva sa mi každý deň niečo. Sú to alegórie, obrazy s rôznymi premennými zobrazujúce podstatu budúceho dňa. Dnes to bola pijavica, ktorá ma bolestivo uhryzla na ruku. Zobral som nôž a odstránil ju. Potom som ju ním rozštvrtil a jeho pomocou aj dostal z rany hnis. Ráno pri raňajkách som sedel ako vždy keď si prišiel prisadnúť Černý. Správal sa veľmi suverénne a povedal mi že Kristian ide do Bratislavy. Ten Kristián zo 170 kilami a 18 ročným trestom, hlasná trúba. Zabolelo to, lebo som pri rozhovore so psychológom povedal, že ak zaútočím, ak ma k tomu doženú, začnem rozprávať svoj príbeh po celej base a prvému ktorému to vyzvoním bude on. Naštval som sa a cez deň som mu dal svoj príbeh na prečítanie, aby vedel s čím má tu česť. Zmena v jeho pohľade bola ako po požití niečoho.

Dal som pedagógovi žiadosť adresovanú riaditeľovi o vydanie fotokópie osobnej karty podľa zákona 211 o slobodnom prístupe k informáciám. V izbe som si zobral denník a pred tou skurvenou

kamerou ho prepisoval až do sčítáku. Keď nastal nechali nás samozrejme stáť ako somárov hodinu na chodbe, potom prišiel policajt a prečítal nám oznámenie so zdravotného, že majú sanitárny deň a aby sa nik preto nepísal iba ak bude v ohrození života, náhlými zmenami ktoré môžu ohroziť jeho alebo byť hrozbou pre okolie a iné podobné frázy znejúce tak tvrdo a hrubo aby pôsobili čo najhoršie a doslova odstrašujúco. Po pár dňoch prišla mladá sociálna Horvátová a doniesla mi vyjadrenie od riaditeľa aby som svoju žiadosť doplnil, pretože on nevie kópiu ktorej karty ja chcem. Moja žiadosť znela: kópiu celej osobnej karty. Hádal som sa tam s nimi čo vlastne odo mňa chcú. Konkrétnejšie to už definovať neviem. Nechcela mi ta piča nič povedať, len aby som bol konkrétnejší v ceste zadávania. Hovorím jej, prefotenie celej mojej osobnej karty a ona že kde sa ta karta nachádza. Vravím jej, predsa v systéme a ona a kde ten systém je. Hovorím jej, že aj tu v miestnosti v tomto počítači. Jednoducho mi nechcela nič povedať, len stále, že mám neúplné požiadavky. Neskôr som pedagógovi doniesol ďalšiu žiadosť smiešne konkretizovanú. Srali ma už tak som dal svoj príbeh jednému známemu na bývalom oddieli aby si ho prečítal a potom ho dal aj ešte ďalším trom. Prefotenie sa nekonalo.

Dva dni burácala po našej chodbe Sekerková. Na tretí nás zastupovala a po obede prišla Horvátová, zavolala si ma bokom a dala mi najskôr podpísať doklad, že som prevzal fotokópiu svojej osobnej karty. Potom mi strčila do rúk 4x A4 listy s farebnými prefotenými windowšáckymi stránkami nazvanými osobná karta, kde sa mali nachádzať moje osobné údaje. Vraj to je všetko a odporúčala sa. Zobral som to k Sekerkovej a hovorím jej „pozrite čo so mnou robia, chcel som prefotenu kartu, namiesto toho sa zo mňa vysmievajú takouto hlúpostou. Vraj to nieje v jej kompetencii riešiť to. Napísal som teda tretiu žiadosť kurva

konkrétnejšiu. Zase mi podhadzovali kde akých kokotov od ktorých som sa dozvedel, že idú na otvorené. Králička dali na môj bývalí oddiel a ja som začal po base rozdávať známym svoj príbeh, škoda, že moji známi sú všetko upísaný diabli. Prišiel som na oddiel, našiel tam znova zavesený špagát na okne a po chvíli za mnou prišiel brigádír aby som mu požičal hodinky lebo z jeho sa stalo to a ono a on nemá ako dávať budíček. Hra s asociáciami.

Na psychiatriu do Trenčína mi odviezli spolubývajúceho. Keď mám pravdu povedať, neviem s istotou povedať čo s ním je. Keď som prišiel na izbu, ten človek v jednom kuse ležal alebo spal. Je to šesťdesiatnik bez akýchkoľvek záľub alebo činnosti. Nič nevie, ani čítať ani písať. Veľmi bojazlivý a sprostý, preto neudržiava s nikým kontakt. Trochu som sa sním pokúšal rozprávať, bolo to ale len také tľachanie do vetra s reprodukciou toho čo povedal alebo povedali jemu v náhodnom slede bez súvisu. Mne išlo len o to aby sa ma prestal báť a robil si čo chce, jemu ale išlo o spoločníka a zabíjanie nudy. Prestal som si ho všímať a na revanš on svoje pohŕdanie mnou začal prejavovať tak, že vždy keď som vošiel do izby on sa otočil k stene. Bolo to pohŕdanie ale vyvolalo to vo mne aj súcit. Zmes pohŕdania, pokory, smútku, žiaľu a beznádeje. Nemôžem ale za to, že nedokážem komunikovať s takými ľuďmi, nedokážem to s 90% populácie a nie to ešte s takým. Povedal som mu, že sme rozdielny preto nedokážeme spolu komunikovať, mal by teda začať rozprávať sa so seberovnými a občas vyjsť na televízor. Dal som mu šampón a ešte nejakú drobnosť aby videl, že niesom zlý. Odvelili ho do Nitry za nejakými úkonmi a keď sa vrátil po týždni, bol celý dobitý a okradnutý. Pod oboma očami riadne baterky. Takto kokotkovia demonštrujú svoju silu. Dali ho na izbu s nejakým cigánskym deckom čo ho dobilo a okradlo. Keď prišiel znova som mu dal

šampón a nejakú výbavu. Bol trochu otápený ale pôsobil aj dojmom, že konečne začal aj bojovať. Vybavoval si kávu, chodil na telku a po tom ako sa naň jeden mukel osopil a ja som sa ho zastal, ostal uvoľnenejší. Začal si po izbe popiskovať a pospevovať, je to tá primitívna schopnosť upútať na seba pozornosť a tak tlačiť okolie do konfrontácie. Komentoval každý svoj pohyb a trpel neustálím nutkaním opakovať kombináciu slov „toto je rodrigéz“. Liezlo mi to kurva na nervy a veď nie len to, tak som mu po úmorných týždňoch povedal nech s tými hlúpostami prestane. Na oplátku začal rebelovať tak, že neustále chodil z izby dnu a von. Proste prišiel, sadol si, chvíľu posedel a šiel von. Znova prišiel a zase si sadol a tak dookola v jednom kuse, jebal s tými dvermi. Takýto ľudia moju veľkú výdrž. Nasralo ma prečo je taký násilný. Vybuchol som a vynadal mu do skurvisynov a že v Nitre asi dostal oprávnenie len málo. Ostal sedieť na posteli, prestal si vybavovať veci za stravu, prestal robiť čokoľvek. Ten človek úplne vypol, úplne sa vzdal. Pred mesiacom som bol u pedagóga kvôli nemu nech s ním niečo robia že starý to nezvláda a trpí. Nechal to tak. Tento týždeň som bol za ním zase, pretože to už bolo vážne. Poslal ho za psychológom a keď odtiaľ prišiel snažil si ma kúpiť za ovocie a jogurt. Nič som si od neho nezobral, len som mu znova povedal aby začal chodiť medzi ľuďmi, že proti nemu nič nemám, nehnevám sa na neho...Potom si sadol na posteľ a ostal tam sedieť celý boží deň. Sedí a pozerá alebo do okna alebo na stenu, duchom neprítomný. Prestal dokonca vnímať okolie. Večer bol sčíták to sa tam ešte dotackal, po ňom si sadol na svoje pôvodné miesto a presedel v tej istej polohe celú noc až do rána, ako vravím duchom neprítomný na nič neodpovedal, nevnímal keď naň niekto hovoril, len niečo zastonal. Koniec s chlapom. Nevládny ako kojenec. Ráno nešiel ani na raňajky, len sme ho za asistencie policajta zbalili a šupoval preč.

Náznaky, manipulácie, tie ich skurvené hry v jednom kuse deň čo deň. Povolía, zaberú. Sprav toto a tamto, hra, vyjebaná hra na mačku a myš. Po vychádzke si ma zavolať Matúš, policajt, že mi došiel balík. Pri vydávaní mal plno rečí či mám proti nemu niečo a iné sračky. Povedal som mu, že konkrétne nie ale proti policajtom áno. V každom prípade mal zmierlivý tón a ja tiež a všetko dopadlo v rámci slušnosti a aj mi všetko vydal. V balíku som mal list od Moniky a tiež sestry. Ségra mi písala, že už dva dni je jej zle a zvracala a že je to z migrény, no jej syn ma podobné príznaky a aj zvracal čo ju dosť znepokojuje. Nemám kurva na výber a musím ísť za tou chudinou.

V piatok deň pred návštevami Sekerkova znova excelovala, behala sem tam, všade ma križovala, hotové divadlo, proste im jebalo. Potom som sa dozvedel, že majú návštevu môj bývalý oddiel a oni asi majú strach, že sa niečo dostane von, keďže to čítalo toľko ľudí. Nemali strach, ten mi len chceli nanútiť. Miestami mám z toho mišmaš. Niekedy aj keď ma osvetlí pravda, každodenné udalosti a niektoré skutočne také čo mi zvýšia kortizol v krvi, mi túto pravdu zahalia a časom dokonca na ňu aj pozabudnem.

Znova prišla Horvátova s mojou žiadosťou aby som jej ju doplnil. Netrápilo ju, že zákon hovorí o siedmich dňoch. Normálka desať. Zase ta samá pesnička, čo od nich vlastne chcem. Záznamy od policajtov, pedagógov a program zaobchádzania, hovorím jej. Žiadal som ich síce o prefotenie celej karty, celej mojej karty, oni majú ale na to okľuku, pretože karta je rozdelená na kartu jedna až štyri a tak keďže nechcú dať informácie, môžu do nekonečna hovoriť že nerozumejú požiadavke, pretože je neúplná. Pýtať sa ich ako ju doplniť nieje v ich kompetencii. Ak niečo chceš máš si to vedieť vypýtať. Poslednú žiadosť som ale doplnil aj sťažnosťou

ako so mnou vybabrali a tak im to už nepomáha, len natáhujú čas a provokujú aby človek vybuchol. Keď videla, že som kľudný a stále si stojím za svojím, sama mi povedala, že to potrebuje doplniť o formulku „iné záznamy“. Ďalší ojed. Žiadam o prefotenie celej svojej osobnej karty do zátvorky iné záznamy jednoduchá, že mi prefotia jednu z tých štyroch. Takže zase nie celok. Ako mám ale ja vedieť, čo všetko tam je. Dozviem sa to len tak, keď podľa zákona si to od nich vypýtam. V base o tomto informačnom zákone mukli nerado hovoria, pretože je to pichanie kokota do osieho hniezda. Hneď sa začnú okolo vás diať veci, intrigy, provokácie, jednoducho vám veľmi rýchlo vytrávi o podobné veci žiadať. Preto vám to ani nik nepovie čo tam je a načo mate teda právo, pretože to ani nik nevie. Zákon je postavený ako demokratický, ľudsko právny, realita je ale iná. Papier znesie o čom sme sa už presvedčili a ešte sa len presvedčíme. Nevedel som teda čo od nich žiadam, len keď znova na mňa spravili takýto úskok, vedel som, že to nebude celok. Preto som ďalšou žiadosťou žiadal aj výpisy korešpondencie a návštev. Ani to ale nieje celok. Doteraz to neviem, čo je celok. Znova vábenie Sekerkovou, už nie také tvrdé, uponáhľané ale akoby zúfalé. Nereagoval som. Po obede prišla Horvátová a doniesla mi prefotenú kartu. To čo som sa tam dočítal mi vyrazilo dych. Čo sa dialo so mnou v Dubnici tam vôbec nebolo spomenuté, jednoducho chalan fungoval ako hodinky do poslednej sekundy a potom odišiel do Trnavy. Čo sa dialo na 4A tiež nič. Kurviť mi to v karte začali až po ocovej nehode. Škvrnda sa vybláznil aj s Branišovičom tiež tie Sekerkovej dodatky, Juran, Ivan. Svine. Nad basou vrtuľníky, zostrenie do červena, provokatéri nedali pokoj iba mne ale aj ľuďom z môjho okolia. Konfidenti sú v podstate dva typy: dobrý a zlý. Všetci donášajú a plnia si povinnosti no niektorí keď vidia že

tým ubližujú si to z druhou stranou vydiskutujú a nejdú ďalej. Ubližovali dobrím.

Nejako som vytiahol, ani neviem ako z pedagóga, kde mám ten denník s dokumentmi čo som odovzdal Škvrndovi. Tak som ho oň žiadal späť. Povedal mi, že z najväčšou pravdepodobnosťou, ak som tak skutočne urobil, musí to byť založené v hnutelnej karte. Napísal som teda riaditeľovi žiadosť o jeho vydanie. Vydal. Bolo tam všetko. Ich krok znamenal, „Dobre teda, pober si svoje dôkazy. Sme zvedavý ako chceš s nimi žiť, ako si predstavuješ že prežiješ tam vonku. Nevieš kto sme a čo dokážeme? Dáme ťa zožrať zaživa“ Prišiel nejaký starý z organizačno-právneho a doniesol mi korešpondenciu aj návštevy za posledné štyri mesiace. Hovorím mu, čo mi to doniesol a on na mňa, že či neviem ako formulovať svoje požiadavky. Na žiadosti nebola zmienka o to odkedy dakedy, len že chcem to a tamto a teda všetko. Zas kľučky. Povedal mi, že buď vezmem to alebo nič, lebo zákon určuje ako prioritnú možnosť sprístupnenia informácii formou nahliadnutia čo sú ochotný mi umožniť. Povedal som mu, že potrebujem úradný záznam o tom, že mi to dali tak ako som chcel. Natáhoval som sa s ním v kancelárii pred pedagógom pol hodinu a obaja ma len pletli a chytali za slovíčka. Keď ma už chcel odbiť tým, že náklady na zhotovenie sú neporovnateľne väčšie ako určuje zákon za úhradu a že ústav nemá prostriedky, povedal som mu, že chcem podať trestné oznámenie a tieto informácie sú dôkazovým materiálom, ktorý mi on odmieta vydať. Zmäkol ako hovno. Dopísal na moju žiadosť drobnú formulku ja som mu to podpísal, nazval ma inteligentným mladým mužom a aby som si nemyslel o ňom niečo zlé vraj si len plní svoju povinnosť. Na vychádzku aj z vychádzky som stretol Sekerkovú na chodbe. Na oblohe znova vrtuľník. Prišiel som na izbu a vzápätí prišiel starý známy a doniesol mi prefotené

materiály. Bez slova som to podpísal, on mi ich podal a s pozdravom sme sa rozlúčili. Prišiel aj spolubývajúci z Trenčína, vraj mal iba zápchu na ktorú mu dali tabletky a je už zdravý.

Čas sa kráti. Je začiatok septembra a ja v januári podávam podmienené prepustenie. Nešlo to so mnou ani tak, ani tak. Tak sa sami rozhodli a dali ma na psychiatriu a vyvinuli enormné úsilie aby ma zlomili, aby som bol buď s policajtkou v dôvernom vzťahu, aby som bral tabletky a tým sa usvedčil z choroby, alebo sa jednoducho zabil. Nepodarilo sa ani jedno. Dával som si už pozor na to čo robím, termín sa mi blížil a ich riešenie neprišlo. Už som prestal Sekerkovú aj zdravieť no ona stále dupoce po oddiely. Včera mala zase službu do deviatej a zase tie ich prekliate náznaky aby som šiel za ňou. Včera nám totižto celej base menili oblečenie za nové a zrejme mi chceli nanútiť, že to kvôli mne, tak aby som sa revanšoval. A tá piča by zase cúvla a znova by sa to začalo odznova, „pre boha, veď znova sa mu vracajú tie jeho bludné stavy“.

Pomaly prichádzam na to, že je zbytočné čokoľvek písať o tom čo sa tu deje. Dávno proste vedia ako pracujem a že si to všetko zapisujem, preto mi podsúvajú všetko možné na dezinformovanie. Znova mi prišiel list od sestry a písala, že moja malá neter je behom pár dní druhý krát chorá. Jebe mi už z toho. Zapisoval som si to do denníka, keď do izby vbehol pedagóg, že si ide náhodou teraz pozrieť skriňu môjho spolubývajúceho. Mal s ňou už pár dní problém a on sa odhodlal mu to vysvetliť práve teraz. Gánil po mne ako piča. Pár dní bol v celku klúd a aj keď behala tá chytená v jedálni ani mimo nej som nikoho nestretával. Hovorím, už išli podobrotky. Po tom ako som ale písal tieto riadky, v jedálni aj mimo nej boli všetci čo akože môžu vybaviť nejaké dobré fleky a tiež kurvičky. Jednoducho vedia, že mi to

vadí a keďže im vadí keď si niečo zapisujem, vracajú mi takto úder. Pedagóg spraví komunitu o zbierke na detský domov, alebo začne pobehovať mukel s fotkou malého dievčatka, že mu ju dal pedagóg keď ju našiel na chodbe a čia to je. A v správach tiež samé krádeže a vraždy malých detí. Hra s asociáciami. Na ihrisku bol futbalový turnaj a ja som sa pri svojej vychádzke tam stretol s Maťom, tým Maťom čo som s nim bol na nástupnom, potom na 4A, potom sa dostal do kuchyne kde robil brigadýra. Je to ich človek ale dobráčisko aj keď trochu prešpekulovaný. Rozprával mi o majstrovi z mojej bývalej roboty, pedagógovi a nepriamo sa ma pýtal na môj názor. Ohotne som mu prezradil moje najtajnejšie priania ohľadom trvania života týchto ľudí a aj názor, že sa cítim ako odsúdenec na smrť z dôvodu toho, že sa bojím čo bude so mnou keď ma pustia. Keďže viedol takú tému, znamenalo to, že ma mienia dať späť na 3D1 odkiaľ som prišiel len skúmajú terén. Neprieichodný. Jednoducho som tak z toho všetkého vyčerpaný, kumuluje sa vo mne hnev, ktorý sa snažím rôznymi odôvodneniami negovať. Niet iného riešenia, len to dať von a to, že som sa o to pokúsil a nevyšlo to ma dosť utlmilo. Bol som pod veľkým tlakom. Jebalo im doslova, ta hrádza musela niekde povoliť. Celé dni a noci mi buchotalo srdce, pretože som nevedel čo príde, čo spravia, alebo čo spravím ja. Od rána to bolo divné. Pri rajónoch som si pustil rádio. V správach dávali, že ústavný súd dospel k verdiktu, že prezident musí generálneho prokurátora vymenovať. Neskôr na TA3 písali, že to nieje také jednoznačné a že prezident síce ešte výrok nepreštudoval, ale bude sa ním musieť riadiť. V ten deň bolo veľké policajné cvičenie. Celou basou sa niesol rev policajtov a štekot psov. Nebol som tým zaskočený ani to nebol dôvod prečo som šiel za pedagógom, mal som to v pláne už skôr. Opýtal som sa ho odkiaľ by bolo dobré podať podmienené prepustenie, keďže dnes je presne tri mesiace do môjho podania. Ten slizký bastard povedal,

že už nad tým uvažoval a že ma pokúsi dať aj bez vyjadrenia psychiatricky do komisie a skúsi aj pretlačiť na vonkajšie pracovisko. Dal mi nejakú otázku, že čo si o tom myslím, niečo v tom zmysle, či sa konečne budem hrať na hlupáka, alebo si budem stále stať za svojím. Usmial som sa naň, povedal mu nech to radšej nechá tak a začal mu rozprávať tu historku o tom ako som bol u psychiatricky no nič jej nepovedal. Vravím mu, stačiť bude aj ELTEK a 3D1.

Prišli mi z domu peniaze, tak som im zavolať. Dozvedel som sa, že akurát zomrel majiteľ krčmy ktorú máme prenajatú. V správach v jednom kuse rezonujú mená Harabín, Čentés a prezident. Bolo mi hrozne nanič. Taktiež policajti šaleli. Potom som to nevydržal. Jedného konfidenta som sa pýtal, či tu bude v pondelok Sekerková, čo malo znamenať, že za ňou pôjdem. Upokojilo sa to. V pondelok som jej napísal list a vhodil ho jej do schránky. Sračky vyjebané. Bola to chyba, ale čo som mal kurva robiť, obesiť sa? Bol to list bez uvedenia adresáta aj odosielateľa. Všeobecný list v ktorom sa vyznávam dotyčnej z citov. Žiadna reakcia. Zavolať si ma pedagóg a dal mi stav konta a tiež podpísať prijaté peniaze. Čo to mohlo znamenať? Len že sa k ničomu nepriznala a mám ísť za ňou. Nešiel som. Na večeru nás znova najebali plnú jedáleň oddielov. Všade mukel, niet kde si sadnúť, hotový chaos, a samí prominentný väzeň. 30.10.2012 druhý deň ráno po vhození listu som šiel za ňou a ona, že bude so mnou hovoriť len za prítomnosti pedagóga. Po raňajkách si ma dali zavolať. Boli síce pokorný, tzv. milí no keď som sa jej pýtal na list, bola proti všetkému a odmietala mi ho aj vydať, vraj sa to bude riešiť a pôjde mi to do karty. Povedal som im, že sú dobrí herci, že na 2BC ma zvädzala, na čo reagovala – ja? a ako? Pozerám na ňu a chvíľu som naozaj ostal zaseknutý, potom som spustil: ten dlhý pohľad na komunitu napríklad, robíte zo mňa

hlupáka, sexuálneho maniaka? Akoby som potreboval onanovať nad ženou vo vašich rokoch. Myslíte, že neviem kedy žena niečo chce a kedy nie? Robila ste to cielene aby sa dokázalo, že nie ta kurva v Dubnici obťažovala mňa ale ja ju. Nepovedali na to naozaj nič, nemuseli vedieť všetko čo potrebovali mali. Ostala v robote do šiestej, kokoti si mysleli, že prídem za ňou. Po sčítaku behali policajti po oddiely a robili nám kontrolu. Hej, boli ostrí ako sódy a ja som bol dokopaný ako pes. Ráno v jedálni elita, policajti sa hrajú s kľúčmi, nátlak. Ešte pred raňajkami som šiel za pedagógom Juranom povedať mu, že som to s tým listom myslel vážne a že jej reakcia ma prekvapila. Spravil som to, lebo som mal už dva dni zimnicu a to neveští nič dobrého, jednoducho nevládzem. On omieľal svoje, že o ničom nevie a vraj mi sto krát hovoril, aby som nechodil na vedľajší oddiel. Hovorím mu, že som jej v pondelok vhodil do schránky list a keď sa nič celý deň nedialo, druhý deň ráno som sa išiel opýtať. Vraj ona tu v pondelok nebola, listy vyberal on a jednoducho som tam nemal ísť. Pýtam sa ho teda, prečo keď to čítal, mi nič nepovedal. Ten kokot si mlel len svoje. Neskôr si ma dal zavolať a dal mi podpísať disciplinárny trest, že som bez dovolenia opustil svoj oddiel. Povedal som mu, že ani nápad, hučal na mňa ja na neho a potom ma vyhodil z kanclu. O dve hodiny ma zavolať, ja som mu to podpísal, vzdal som sa odvolania a trest určil formou pohovoru. Policajti sú milí a zhovorčiví, „milo“ sa ma pýtajú čo JA robím na 2C1 a tá štetka ma znova čakala keď som šiel z vychádzky. Ostal som smutný, nahnevaný aj rezignovaný. Kým som sa prezliekal po vychádzke naschvál ma zabudol na oddiely, akože som mohol ostať s ňou sám no ona tam už nebola, mala zablombované dvere.

Prišiel pre mňa a keď sme šli z obeda povedal mi aby som si zbalil veci, že idem preč. 31.10.2012 nezaradený do práce na

oddiely 4D1. Na zmazanie trestu je potrebné minimálne tri mesiace, človek ale musí byť zaradený v práci. Mám necelé tri mesiace do podmiennečného prepustenia, dnes som podpísal trest a keďže som nezaradený nemám ako ho vymazať. Je mi tak na piču, že to neviem ani opísať. Cítim sa ako v Nitre prvé dni, alebo na 4A. Je mi kurva do plaču.

Prečo ľudia pália mosty? Prečo len sú taký sprostí?... spieva v piesni rieka Rišo Müller. Je to metafora na to, ako sa pretrhávajú medziľudské putá. Most je spojívko, niečo čo je spoločné. Museli ma odtiaľ dať preč, pretože podmiennečné prepustenie sa mi blížilo a ja som na súde mohol spraviť tragédiu. Museli si ma teda nejako udobriť. Situáciu to ale neriešilo, práve naopak, most, spojenie, ktoré sa snažili vybudovať sa týmto zrútilo. Všetko mohlo začínať odznova. 2.11.2012 sa zrútil most pri Kurimanoch. Obete pretrhnutia našich pút: Martin Pažina (†31), Ivan Puškáš (†29), Ján Chovan (†47) a Jaroslav Heldák (†56). Začiatkom ďalšieho týždňa som bol ohľadom „zaľúbeného“ listu na PBS. Bol tam Zverbík a ešte taký chudák holohlavý, mladý. Milučkí, mäkučkí takí boli ku mne a ja nasratý a podráždený. Hovoriam mi podpíš, že si jej to napísal lebo si do nej buchnutý a bude všetko v poriadku. Hovorím im, nie je problém mi podpísať že ten list som písal ja a jej, ale do zápisnice dáte celé moje vyjadrenie ohľadom toho, čo sa dialo v Dubnici, potom tu v Trnave na 4A, 3D1, otcova nehoda, ako ste ma zavreli do tej diery skurvene a čo tam so mnou robil ten váš profi-personál. O tom ani počuť, vraj čo to tu znova vyťahujem. Čo bolo to bolo, toto je samostatná vec na riešenie. Vravím, rezignoval som, mal som útlm a späť by som to asi nezvládol, tak som im ten zdrap podpísal. O tri dni som bol zaradený do roboty, pracovisko REPLAST. Chodievam na vychádzky aby mi to nehrablo no vždy sa tam objaví nejaký môj „známy“ a rozpráva mi o policajtkách.

Chcú vedieť môj názor. Som v riti a to čo cítim poviem: Vec sa nijak nepohla z miesta, čo kurva bude so mnou keď ma pustia? Určite budem musieť urobiť také opatrenia, aby keď sa mi „náhodou“ niečo prihodilo, nech sa to dostane von. Je moja odpoveď na daný stav. Zostrenie vzťahov, podhadzovanie elity, stretávanie ZVJS štetiek. Čas trávim hraním šachov s jedným borcom. Bol dva krát prvý v celom ústave a je vážne dobrý. Je to bojovník čo chce vždy vyhrať a nerobiť žiadne chyby.

Mal som návštevu a v tých nervoch som poslal sestru, aby sa išla pozrieť na moju kartu. Jednoducho príde za policajtom, povie mu čo chce o svojom príbuznom vedieť a ten jej musí umožniť nahliadnuť do karty cez počítač. Išla a oni to zobrali ako provokáciu. Po večeri sa na oddiely šíрили zvesti, že jeden mukel čakal návštevu no nik mu neprišiel, lebo tesne pred basou ich zrazilo auto. Vraj teraz je izolovaný aby si niečo nespravil. Samozrejme to bola kačica, ale rozruch to spravilo a na mňa pôsobilo. Druhý deň ráno, nedeľa 5:00(budíček je o dve hodiny), vtrhnú na oddiel policajti, z revom pootvárajú izby a vyženú všetkých ešte v pižamách na chodbu. Kresan si to užíva. Stáli sme tam do pol desiatej a robili testy na drogy. Tlaky neutíchajú. Rozšírili informáciu, že idú prehadzovať ľudí zo 4A na 4D1 a naopak. Na mojom bývalom oddiely je totižto to isté pracovisko, len dielňu majú niekde inde. Mi sme akože uprednostnení pred nimi, lebo sme D strana a tak sa tu nachádzajú tí „lepší“. Tamto je strana A vraj sú tam sami kanibali. Pretože časom sa na našom oddiely našli problémoví a na ich bezproblémoví idú premiestňovať. Tá informácia patrí mne. Každé premiestňovanie je strasujúce, pretože všetko si to pobaliť, a za tie roky toho nieje málo, potom sa s tým dostať do nového prostredia a tam nanovo budovať vzťahy. Nie je to nič príjemné, to sťahovanie národov má dôjsť ale každú chvíľu. Každý deň príde od nejakého konfidenta

nová správa o novom termíne alebo novom spôsobe. Nervy. V robote mi majstrove nedajú pokoja. Celý deň ich človek nevidí. Sú v robote len tak, že sú. Ráno si spravia kávu a zalezú do svojej komnaty. Celý deň tam sú, len vtedy keď ideme do práce ona akurát vtedy musí niekam ísť, ideme na obed a znova niekam idú, alebo len tak na hajzel. Konfidentovi zle odpoviem a hneď ju mám okolo stojana. Nezaujúmajú sa o tom ako sa robí. Vlastne to ani nieje žiadna veda.

29.11.2012. Pred pár dňami som povedal jednému z ich zvedov, že sa nikam neponáhľam, hodiny tikajú im a že keď ma naserú tak podmienené prepustenie podám aj so šiestimi stranami. Softvér slov. pošty zlyhal, a podpredsedníčkou SDKU sa stala moja stará známa L. Žitňanská. Som v hroznom rozpole, dilema, neistota a oni neustále tlačia. Celú noc som mal na piču. Nemohol som dlho zaspať a keď sa tak stalo, prebudil som sa uprostred noci. Snívalo sa mi ako ma vábili ženy no pre strach som nič nespravil. Potom som išiel autobusom, ktorý som len tak tak stihol (bežal som za ním a bál sa či stihnem) a potom sa tento zrútil z cesty. Videl som tu priepasť do ktorej padám a vedel že zomriem. Vodič na moje veľké prekvapenie to zvládol, nedopadli sme ale na zem. Potom som sa zobudil, bolo to strašné. Srdce mi išlo vyskočiť. Po dlhom čase som znova zaspal. Keď som sa zobudil po druhý krát mal som pred očami ďalší sen ako sa bijem s niekoľkými ľuďmi a vyhral som no bol som neuveriteľne vyčerpaný a vedel som, že ma čaká ešte niekoľko zápasov. Zobudenie bolo zlé, celý som bol dopotný.

Zobral som podanie podmieneného prepustenia čo som si spísal dávnejšie a kde bolo všetko a vhodil ho do schránky. Bol desiaty december. Na raňajkách sa prvý krát čo som tu v Trnave pobili mukli. O pár dní v správach bolo ako z tajnej služby unikli

informácie. Nazvali to fabulou na vybavovanie si účtov medzi tajnými službami. Vraj je to materiál z čias odposluchu novinárov, jediný, ktorý bol vrátený Radičovej a nie daný policajnému prezídiu. To by sedelo až na tú fabulu. Vraj sa pohybuje na trhu. Galko správne podotkol, že pri takej špinavej kampani aká bola pred voľbami by sa určite použil. Otázka je teda, prečo nie? Tiež dávali správnu, že 28 ročný žeriavista sa zrútil so žeriavom. Poznám minimálne dvoch kamarátov čo to robia.

Zavolať si ma pedagóg Šinko, že volali naši, pretože domou prišli iba žiadanky o balík a návštevu ale nie balíčenka a pozvánka. Zdrbal ma, že som to nepriehľadne s listom vhodil, keďže si ich nevšímol a nezdokumentoval. Hystória ako na 4A s Božikovou sa opakuje. Povedal som mu, že listy domov od ocovej nehody nepíšem, teda dva roky. Je zbytočné sa s nimi hádať, vysvetľovať ako to v skutočnosti je. Ten spuchnutý kokot to jednoducho spravil, pretože mu to nakázali, naschvál ma provokovali. Pýtal som sa o svoju žiadosť podmiennečného prepustenia no o ničom nevedel. Robia dvaja. Niekedy sú obaja, inokedy len po jednom sa striedajú jeden poobede, druhý doobeda. Neviem, ktorý mal službu, keď som to vhadzoval. Keď som mu ale doniesol novú obálku na zaslanie ďalšej navštívenky a balíčenky, vraj sa pozeral do systému a odoslanie úradnej pošty v daný deň mám zadokumentované.

Do konca roka vraj prezident rozhodne čo s Čentéšom. Situácia hustne a vážne im začína jebať. Na podmiennečné prepustenie nepustili Kamila W., je to síce ich človek, ale mal čistú kartu, prvý krát trestaný, prvý krát vo výkone a nepustili ho. Koniec trestu má až po mne. Odvolal sa na kraj takže šancu presvedčiť ich ešte má. Čo ale ja spravím na súde ešte si neviem ani predstaviť.

V rádiu zarezovala správa, že Gašparovič vyhlási amnestiu. Má mi dôjsť, že ak to stiahnem a nebudú mať zo mňa obavu pustia ma. Po tom všetkom si stále myslia, že budem vedieť všetko to čo sa stalo zabudnúť, úplne zmeniť k ním prístup, milo sa k ním správať, spolupracovať. Teraz keď mám mesiac do súdu mi chcú niečo odpúšťať. Po tom všetkom čo som tu prežil, ako pekne mi to tu osladili a za to všetko mi chcú odpustiť mesiačik. Jebem kurva na celý tento štát aj s prezidentom na čele. Ráno si ma dal zavolať pedagóg, došiel papier zo súdu, ktorý si žiada vyhodnotenie mojej osoby. Odhováral ma od podania. Povedal som mu, že to musím spraviť. Potom o pár minút si ma dal znova zavolať, zase tá istá pesnička, divadielko a samé zatĺkanie. Vravím mu, ja to musím spraviť, je to ako šach, už som táh spravil, ktorý potrebujem pre svoje alibi. Nebol spokojný ale vraj je to akt spoznávania a nie prehovárania. Ten buk Šinko.

Po raňajkách som šiel na vychádzku a stretol tam aj Fraňa, konfidenta. Rozhorčoval sa velice ani neviem prečo, nad spoločnosťou, nad tým ako je všade samý homoš alebo feministka. Bolo to posolstvo pre mňa(nechceš naše ženy, chceš nám zdrhnúť, takže si homoš). Uprostred rozhovoru, uprostred vychádzky si ma stiahol pedagóg k sociálnej. Sociálna robí posudok k podaniu tzv. resocializačnú prognózu, riziko zlyhania. Je to formulár na vyplnenie s pätnástimi či dvadsiatimi otázkami. Prišiel do platnosti v dva desiatom alebo tak nejako a vytvorený je tak, že typ zločinca ako som ja, nemôže mať minimálny stupeň zlyhania kvôli tomu, že mu body uberú tri veci a to: som muž, bod dole, som odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin, bod dole a keďže je to za drogy, musel som odpovedať logicky, že mám skúsenosť s drogami, bod dole. Nechali ma čakať na chodbe a okolo mňa sa promenádovala Kolesníková, nizučká, bruneta v stredných rokoch a krútila ritou. Prognózu mi robila

kunda z 2D1. Nereagoval som ani na jednu ani na druhu. Cez obed som ostal na oddiely lebo som ho nestíhal. Chalani mi jest' zobrali. Zavola si ma Šinko pre údajné nejasnosti. Ešte som len vchádzal do dverí keď sa ma opýta: „vaša mama bola za slobodná...?, a ďalšia otázka: ste štyria súrodenci, je to pravda, dvaja bratia a dve sestry?“ Vyjebaná kurva. Vravím mu, mama je tá a tá, a nie, nie sme štyria ale piati, tri sestry a dvaja bratia. Všetko to má v počítači zaznamenané od začiatku môjho trestu. Vymazať sa to vraj nedá. Hra s asociáciami, vyhrážanie.

Nereagoval som na tie piče, nestiahol podmienené prepustenie, stojím si za svojím a zdrhám im, tým pádom je jasné, že amnestiu odmietam. V správach najskôr, že amnestia sa bude týkať len 550 väzňov, to znamená, že len drobných vecí a prečinov, mňa nie, ja som zloduch prvej triedy, pán obzvlášť závažný, a potom, že prezident nevidí žiaden problém keď náhodou nevymenuje Čentéša do funkcie a následne ústavný súd rozhodne o jeho nutnosti vymenovať. Kým nie som ich, Čentéša vymenovať nemôžu, pretože je poškvrený tým, ako bol zvolený a prečo. (je to jedna z najsilnejších štátnych funkcií, keď bude dôveryhodnosť tejto spochybnená je spochybnený celý právny systém štátu). Som v pomykove, vážne neviem ako mám reagovať, čo je najlepšie spraviť. Všetko to ide totálnou rýchlosťou, cítim na sebe obrovskú ťarchu a nemám radcu.

Znova hrozný sen. Veľa chlapov čo ma do niečoho nútia. Jednému som vrazil do brucha, nepomohlo to ale, druhému som sa pokúšal zlomiť prsty a tiež nič, nakoniec som dal hlavu do slučky a zavrel oči. Čakal som kedy to príde, keď som pocítil len teplo na celom tele. Zobudil som sa nie veľmi vystrašený.

Pred večerom ma chytila chrípka. Dostal som horúčku, bolesť hlavy aj hrdla. Samozrejme včera na štedrý večer, dnes aj dni pred, stále je to rovnaké a nepoľavujú. Podhadzujú mi nóbl väzňov z kde kade, kurvičky, štrnganie kľúčmi, práca s dvermi, sú to svine. Včera tu v base bol Borec, minister spravodlivosti. Stretol sa z bacharmi, uznal, že to majú ťažké a sľúbil im lepšie pracovné podmienky. Dnes je sedem dní čo prišla žiadosť zo súdu o moje vyhodnotenie, to znamená, že by som ho mal podpisovať. Na oddieloch sa menia pedagógovia minimálne raz za rok. Šinka nám tu nechali no mladého dali preč a nahradí ho môj starý známy Ivan Milan z 2C1. Slizký had, pošuk skurvený. Stále tlak a ešte sa zväčšuje. Udobrovanie a popúšťanie uzdy z druhej strany, potom otázky konfidentov, moje zlé odpovede a následne ostré podmienky. Prezident zdržuje s prezradením šírky amnestie. Prvého prvý v príhovore ešte nič nepovedal. Na vychádzke som bol s „kamarátom“ a ten mi hovoril, že ma zrejme pustia domov keďže som prvotrestanec a s tou amnestiou robia také soireé. Trochu som bol navnadený, klamal ba som že po tých rokoch takáto možnosť so mnou nepohla, ale aj nasratý a boh vie čo ešte. Až večer sa ozvalo z rádia, že jej platnosť a rozsah bude zverejnený zajtra. Dnes je druhého a vyšla na povrch až o jednej po obede. Netýka sa ma, nespolupracujem, zato sa týka muklov čo sú okolo mňa a spolupracovali či spolupracujú na „spríjemňovaní“ mi pobytu. Môj šachový spoločník sa uprostred hry, zdvihol, za päť minút pobalil a šiel domov. Ako mladistvý sedel za vraždu, potm začal variť pervitín. Keď ho s ním chytili, mal podmienku a tak k trestu mu túto premenili. Namiesto šiestich rokov tak mal osem. Vyše šesť rokov za sebou, teraz už sedel podmienku. Amnestia sa týkala podmienok, tak mu ju odpustili. Toľko k rozprávkovým vyjadreniam v médiách o púšťaní najľahších trestov.

Gašparovič rozhodol, že Čentéša nevymenuje a tak vláda začne voliť svojho kandidáta. Tretieho som bol za Ivanom pýtať sa čo je s mojou žiadosťou. Nevedel. Tak som mu povedal, že neverím jedinému policajtovi v tejto diere a myslím si, a je dosť pravdepodobné, že moju žiadosť ani neposlali na súd. Chcel som aby mi ukázal dôkaz v mojej karte cez počítač. Hovoril mi, že v systéme sa taká položka nenachádza. Kokotko mi klamal. Tak som sa pobral do izby, pre staršie fotokópie korešpondencie aby som mu dokázal, že klamal. Keď ma s nimi videl, hneď dovolil nahliadnuť do karty a vraj načo som to nosil, mal som mu hneď vysvetliť o čo mi ide. Vraj som ho ja nepochopil. Zase robil zo mňa chorého čo nevie čo hovorí druhý ani on sám. Kunda policajná. Odoslaná bola. Ich ale netrápi že porušujú zákon keď meškajú s vyhodnotením. Na druhý deň spravili veľký filcung na našom oddieli. Zamkli nás na kultúrku a behali si po izbách. Zrejme som si máľ myslieť, že mi niečo dajú do veci. Siedmeho som podpísal vyhodnotenie. Dal si ma zavolať Milan Šinko, koňov kokot, a dal mi prečítať skurvené klamstvá o mne, vyhodnotenie, ktoré je zamerané na to, aby ma nepustili. Samé negatíva: neposlúcha príkazy policajtov, nespĺňa program zaobchádzania, ničomu sa nevenuje, nieje pravdepodobné, že vydrží vonku dlho, bol na psychiatrii. Prečítal som si to s kamennou tvárou no skoro som vybuchol po druhej vete. Hovorím mu: veď to sú samé klamstvá, toto vám nikdy nepodpíšem. Je normálne aby ste o mne takto klamali? On že aké klamstvá a začal postupne veta po vete obhajovať tie sračky. Keď som mu ich vyvrátil a nemal už čo povedať, hovorí mi: musel som ho napísať takto negatívne, pretože nespĺňate termín podmienenečného prepustenia a máte nezahladený trest. Toto mi ten chuj povedal. Vravím mu, nepodpíšem vám tieto svinstvá, a on, že to čakal, preto pod kolónku kde som sa mal podpísať napísal aktuálny dátum a pod to poznámku, že oboznámený a ja ešte väčší chuj som mu to

takto zaranžované podpísal. Nasratý som ako pes. Mám zimnicu už niekoľko dní. Neustále podsúvanie kde koho.

Na letisku vo Viedni trafil šľak Harabína. Aj takto si ma chcú kúpiť? Čo ja kurva mám s Harabínom, vlastne len toľko, že som mu o všetkom povedal ako to bolo s tou anti kampaňou na neho a namiesto toho aby mi pomohol, začal informáciami vydierať prokuratúru. Prišiel mi list od sestry. Písala mi, že má vírus, neustále ju bolí hlava a celé dni len spí. Tiež sa zmienila o Agátovi, prezývka jedného môjho známeho, vraj sa dozvedela, že sa zrútil so žeriavom mesiac po tom ako mu zomrel otec. „To musí byť znova jedna z tých náhod, čo ma v posledných rokoch tak nečakane zastihujú“. Bol som na vychádzke s Kamilom. Naznačil som mu, že je konfident, že som prestal tak často chodiť na vychádzky, prestal som cvičiť aj komunikovať s nejakými ľuďmi, pretože mi to ubližuje a provokuje. A stále tá istá pesnička. Buď je to sprostý chumaj, alebo prešibaný hajzel, ale skôr to prvé. Hovorím mu o jednom, a on točí o druhom. Povedal som mu, že sa budem na súde za svoju pravdu biť, že mali dosť času na to aby si ma stiahli na svoju stranu za ľudských podmienok, a že obetujem aj svoj život, ale tu prekliatu bandu zničím a potupím. Odozva na seba nenechala dlho čakať. Jedáleň na prasknutie, nespočetné ponuky na nóbl miesta v podaní ich predstaviteľov a nechýbala ani kontrola kartičiek. Volal som domov aby mi zohnali právnika. To sú kroky vyčerpaného človeka, čo vážne je zaslepený hnevom a vyčerpanosťou.

O tretej ráno nás zobudil policajt, že vraj tresklo potrubie, celý oddiel je zatopený vodou, máme ísť pomáhať s odstraňovaním škôd. Zobudil iba našu izbu. Od známeho z vedľajšej dediny čo je na mojom oddieli som sa dozvedel ako to bolo so smrťou Agátovho otca. Vraj šiel pripitý z našej krčmy, a aby ho nestopli

fízli vybral sa popri rieke na bicykli. O dve hodiny ho našli so zlomeným väzom v tráve. Vraj spadol. Ten chalanisko má za dva dni pojednávanie o prepustení je to ale ich človek, nemajú sa teda čoho obávať. Ani sa neobávajú.

Neustále mi podhadzujú majstra a konfidenti masírujú uši z pochvalami z roboty. Naznačujú mi, že keď si ju vypýtam tak aj dostanem a tak na pojednávaní tam nebude rezonovať trest, cesta bude voľná. Nikdy pred tým som to nerobil. V Dubnici kokoti hneď ako mali nárok po troch mesiacoch otravovali o zapísanie pochvaly. Spravidla sa môže zapísať jedna pochvala za mesiac no z roboty sa dostáva pochvala raz za tri mesiace, preto niektorí si zoberú ešte rajóny či funkciu navyše aby mali každý mesiac jednu. Potom prídu pred sudcu a vypočujú si, že čo oni chcú, sú desať krát súdne trestaný a aj keď tu majú také množstvo pochvál je to účelové. Dovidenia. Ja som nikdy o svoju pochvalu nežiadal, proste som bol navrhnutý a dali mi ju iba podpísať a pýtali sa ma čo za ňu chcem. Teraz som nútený, lebo mám vážnu obavu čo bude. Videli že som nerozhodný v tejto veci a že vážne neviem čo mám spraviť na súde. Preto ma tlačili do takej kokotiny. Jednoducho som to nemusel robiť. Postavil by som sa pred sudcu a povedal mu, že čo to tu na mňa skúša keď ma nechce pustiť. Ak si prečítal moje podanie vie čo sa dialo v Dubnici aj tu a že tu už končí všetka sranda. Okamžite chcem byť prepustený a ak nie tak z dôvodu vážneho ohrozenia mojej osoby umiestnený v ochrannom režime. Samozrejmosťou ostáva, že požadujem aby daný sudca dohliadal nad zákonným priebehom vyšetrovania a nad úradnými úkonmi. Takto by som mal reagovať nekompromisne. Jebať nad celým kázeňakom (disciplinárnym trestom) aj celým súdnym pojednávaním. Postaviť sa tam a povedať iba „chcem byť prejednaný“, musel by ma pustiť, pretože by vedel čo bude nasledovať. Namiesto toho

som bol zúfalo vyčerpaný a vystrašený, plný dilem. Šiel som teda za majstrom a pýtal sa ho, či by mi nemohol navrhnúť pochvalu dva týždne pred dovŕšením troch odpracovaných mesiacov. Nemal s tým najmenší problém ale vraj od jeho navrhnutia nezáleží či pochvalu aj dostanem. Vraj mám ísť za pedagógom a opýtať sa ho či mi návrh aj premení na pochvalu. Dohodol som sa s ním, že teda pôjdem najskôr za ním a ak uspejem prídem zas. Keď som vošiel do kanclu, boli tam obaja. Povedal som čo chcem no bol veľmi nejednoznačný a dva krát sa ma pýtal na moje budúce rozhodnutie na súde ohľadom podmiennečného prepustenia, mal na mysli, či to stiahnem, alebo nie. Ako som už viac krát napísal, mal som problém udržať emócie. Pri komunikácii som bol slušný a pokojný aj keď z veľkou dávkou sebazaprenia, no keď videl, že mám tých jeho táranín dosť a chcem odísť, ubral páru a neurčito sa vyjadril: že ak bude návrh na jeho stole 1 februára bude sa ním zaoberať, čo vlastne znamenalo, že proti tomu nemá nič. Tiež mi chcel nanútiť predstavu, že nie im, ale mne záleží na vymazaní toho trestu. Do môjho príchodu na oddiel a zaradenia do práce nebol problém z pochvalami. Automaticky sa hromadne každý mesiac rozdávali pre tých čo mali odpracované tri mesiace a nik sa nepozastavoval aký má ten človek výkon v robote. Môj príchod túto vymoženosť skomplikoval. Návrhy na pochvalu sú už jeden a pol mesiaca u pedagóga na stole a na oddiely sa iná téma nepreberá. Udržujú ma v neistote, forma vydierania, a darí sa im to. Vravím, zastreli mi oči klamstvom a ja som zabudol, že v ruke držím zbraň. Tiež športové akcie pedagóga. Posledné mesiace bráva z oddiela sedem, deväť chalanov do haly na futbal. Je fakt, že rád hrávam, ale aj to, že som sa tam nepýtal, proste ma tam dotlačili. Každá aktivita by sa mala zapisovať do karty, ak na to náhodou pedagóg nezabudne, čo sa bežne stáva ako som sa mohol z výpisov dozvedieť, v tomto prípade by to bolo vyslovene kontra

produktívne. A tiež, práca pre ústav sa môže hodnotiť ako kladné hodnotenie pedagóga napr. príprava stolov pred návštevami, alebo práca v koridoroch medzi väzenskými plotmi no aj nie, pretože zákon hovorí jasne, že väzeň je povinný, ak je treba, odpracovať pre ústav bezplatne štyri hodiny. Ak je treba zapísať zapíše sa a ak nie nezapíše sa. Čo ja som vedel v tom bordeli okolo aj v hlave čo som mal, akú polievku varia?

Čím viac sa sústredím na detaily, tým viac mi uniká celok. Prezident, opozícia, terajšia vláda, dokonca aj ústavný súd, všetci majú rovnaký dôvod na to, aby sa to nedostalo von, preto, ak opozícia útočí na prezidenta je to, lebo to nie len on, ale aj vláda chce. Mysli si, že toto je tá obeta pre ktorú sa k ním pridám. Hrozné sny ma bombardovali jeden za druhým. Zobúdzať som sa hodinu pred budíčkom s rozbúchaným srdcom a spotený. Vedel som, že sa blížila zlé veci. V týchto časoch som mal stále tendenciu im prepáčiť, pomôcť a nejakým spôsobom ak aj nie tu tak vonku sa k ním pridať, no ich praktiky ma doháňali k šialenstvu. Tá vyčerpanosť bola neznesiteľná hlavne na konci, kedy nie a nie sa dočkať konca za neustáleho každodenného komunikovania s nimi cez rôzne kanály. Bolo mi z toho hrozne až tak, že by som dokázal rozsekať hocikoho z nich len aby mi dali trochu dovolenky. Bol to boj dvoch pólov. Jedno moje ja chcelo sa správať rozumne ako nejaký budhistický mních a brať to všetko s pokorou ako nejaký druh skúšky a učenia, to druhé bolo tlakovým hrncom s ventilom pred kolapsom. Keď som bol kludný rozmýšľal som o odpustení a pokore a keď vytočený o vražde a odplate. Koniec januára som mal návštevu. „Dopadla celkom dobre“, akurát som mame povedal, aby si dávala pozor na to čo mi hovorí, keď mi povedala, že či si to všetko len nenamýšľam čo sa okolo mňa deje. Povedal som to tak, že ak mi také hnusné veci hovoria policajti po tom čo ma rania nevadí mi to, ale od rodiny

tento postoj neznesiem. Sestra ma presviedčala aby som stiahol svoje podanie, že toho majú naši už dosť taktiež celá rodina a ak ho nestiahnem a sudca ma nepustí ublížim im tým, vraj nemám byť sebec a dôverovať im. Vraj ona pripraví všetky potrebné dokumenty od obecného úradu, ocovhô doktora, záruky, všetko to spíše advokát a pustia ma na sto percent. Kurva zo životom, nie len tieto beštie tu, ale aj vlastná rodina. Deň na to v nedeľu ráno hneď po raňajkách som sa nachystal na vychádzku, terapiu pokoja potrebujem. Samozrejme nebola. Po obede som mu klopal na kanceláriu no mal zatvorené. Zavola som preto elektronickým hlásičom na devetáreň aby poslali policajta, kvôli vychádzke. Šiel som do cely okolo kancelárie, keď sa táto náhle odomkla a vo dverách sa objavil ospalý policajt, ktorý začal na mňa ziapať akú vychádzku o tretej po obede v nedeľu ja chcem, prečo som volal na hlásku a že či mi to má vypísať. Hovorím mu, že veď som sa ho pýtal ráno a žiadna vychádzka nebola tak som si mysle, že bude po obede. Pýtal si odo mňa číslo a meno, a ja od neho. Na chodbe sa to začalo zgrupovať tak si ma zavolať dnu. Stále spieval to isté, že som sa ho síce pýtal no nebol som ustrojený a nebolo ešte deväť. Ja mu na to, že mám svedkov na to, že ustrojený som bol a deväť síce nebolo, bolo ale za desať deväť a keď sa ustrojený odsúdený pýta desať minút pred vychádzkou na vychádzku, nepýta sa pre niekoho iného ale za seba. Chcel som to ukončiť, vraj čo to tu riešime, nech mi to vypíše a dá mi jeho číslo. Pozeral na mňa, obliekol sa a zobral ma na vychádzku. Kým som tam krúžil, konfidenti z 2BC čo som ich nepoznal na mňa vykrikovali a zdravili ma.

Kamil mi na vychádzke hovoril o súťaží v kreslení uverejnenej vo väzenskom časopise, na margo môjho hodnotenia na podmiennečné prepustenie, že sa ničomu nevenujem. Nakreslil som teda niečo a dal to pedagógovi. Po pár dňoch mi to vrátil, že

vraj sa nič nekoná vraj to bolo myslené ako vtip. Bolo to myslené, že my vychádzajú v ústrety ak teda sa ja vypýtam niekam do inej roboty a dal sa do kopy s policajtkou, budem mať aktivitu a pustia ma von. Rovnako tak to skúšali aj s návštevou telocvične. Pustili do éteru, že sa ide, podhodili mi väzňa zo školského a čakali či pôjdem za ním, nešiel som samozrejme a tak telocvičňu zrušili. Po pár dňoch si ma pedagóg zavolať aby som mu tú kresbu doniesol, vraj sa mu tak páči, že navrhol aby sa uverejnila v časopise. Vraj príde pedagogička zo školského dať mi podpísať súhlas, ak teda súhlasím. Doniesol som mu to a o chvíľu sme boli v telocvični. Cestou sme stretli všetkých možných nóbl väzňov. Na druhý deň mi na vychádzke konfident vykladal, ako aktivity majú pramáli význam pre sudcu. Dilem v rozhodovaní a riešení problému nemám len ja ale aj ústavný súd.

Po Čentéšovi dal ďalšiu námietku aj prezident a tak rozhodovanie zostáva na mŕtvom bode. Ján Baránek v rozhlase dobre povedal(ten chlap má obdivuhodne trefné názory, je to však ich chlap čo sa musí tváriť akože ním nieje, len aby práca ktorú pre nich odvádza pôsobila dôveryhodne), že situácia sa javí tak, akoby nám niekto chcel ukradnúť štát.

„Moc sa nerozdáva ako chlieb, moc sa kradne.“

Prišiel mi list od sestry v ktorom mi písala, že advokát to nevezme ak to nestiahnem a podmienené prepustenie mi nepripraví on. Mám jej zavolať. Brigadír v robote istý Pišta M. mi hovoril len tak mimo reči o článku ktorý čítal v plus sedem dní. Písali tam o Mišenkovi, mojom krajanovi, ktorého chytili v zahraničí. Pýtal sa ma na názor, kto to je, či ho poznám a podobné kraviny a tiež či poznám istého Jána K. z nášho okresu, ktorý dlhé roky spolupracoval s Vilom. Vraj bol pri všetkých

vraždách za ktoré je Mišenka obvinený no keďže má vraj fotky a dôkazy o tom, ako sa s Vilom vo Venezuele stretávali špičky slovenská, nik mu nič nespraví. Čo to malo znamenať, toto ich zisťovanie, tento prieskum? Asi ma chceli upokojiť a pripraviť na podobný osud ako dotyčný Ján K. Volal som sestre o svojom podmiennečnom prepustení a povedal jej, že to stiahnem na súde, alebo ak mi pedagóg zmaže kázeňák tak písomne. Tiež som jej sľúbil, že to ako to napíše aj prípravu s podkladmi nechám na ňu. Samozrejme moje telefonáty sú odpočúvané. Kedysi na ne som nebadal žiadnu odozvu, len reakciu na akt. Teraz to čo poviem do telefónu ma priami vplyv na ich konanie. Najskôr bol môj telefonát a potom sondovanie brigádira ohľadom Mišenku. Zas ma točili tak som zmenil názor. Vravím, že som nebol jednoznačný v tom čo chcem a oni to vedeli. Otázky ich konfidentov a moje odpovede boli toho dôkazmi.

V najvšeobecnejšej forme som si dobre uvedomoval čo v rukách mám a rozhodoval som sa tak medzi peniazmi a slávnou nesmrteľnosťou. Som umelcom a mojím plátnom je moja minulosť. Namaľoval som niečo, čo tu už bolo veľa krát no aj ešte nebolo, mitologickú hrôzu. Nerozhodnosť je úpadok. A tiež tu bolo niečo iné. Ak to stiahnem, akú záruku mám, že mi trest vymažú bez toho, aby ma do niečoho nenútili. Koľko krát ma ojebali? Vraj používam zbraň ako argument. V podstate je to tak, lenže nič iné na nich neplatí. Chcem aby mi zmazali kázaňák, len v takom prípade stiahnem pojednávanie, potom znova pomocou právnika vyjdem von a rozhodnem sa ako ďalej.

Piateho februára mi prišiel termín na dvanásteho, takže o týždeň. Bol som za kokotom aby mi ho zmazal a on povedal, že nie, lebo sa rozprával s Juranom a on ho považuje za natoľko závažný, že to ešte potrvá. Povedal som mu, že som prišiel

spraviť ústupok a očakával som to isté od neho, že jednoducho prídem na súd a spravím bodku nad tými špinami tam hore. Nasratý som sa postavil a chcel odíjsť no upokojoval ma, prosil aby som si sadol a potom púšťal zmier upokojujúce reči. Neskôr nás zobral hrať futbal, pred tým mi dal podpísať potvrdenie, že súhlasím s uverejnením kresby. Po oddiely sa rozdávaljú pochvaly. Mali sme komunitu na ktorej kokoti Ivan a Šinko hovorili o samých zákazoch čo sa týka pošty a previerkach pochvál. Vraj sa každý individuálne bude posudzovať podľa výkonov a správania, po novom. Po konferencii vyslali za mnou „kamaráta“, aby zistili čo mi prebieha v hlave. Len som tých dvoch nazval pravými menami, kokoti. Po oddiely behal Krúpa psychológ-„profesionál“, a v robote som mal zas samé manipulácie v môj neprospech. Nasratý som šiel za pedagógom a žiadal si od neho adresu ministerstva vnútra. Načrtol som im tým konečné riešenie, všetci spolu proti mne(Fico+bývalá koalícia), čo by znamenalo, že by ma Fico zradil aj verejne, čím by sa papierovo namočil do prípadu. Je úplne jasné, že terajšie ich konanie je už v jeho réžii. Bol to pre nich šok čo dokazoval aj manažment večere, všade pokoj a všetko išlo ako po masle. Info. kanál hlásil štvrtý lavínový stupeň, noc dlhá a plná vydierania. V robote ďalší konfoš, vraj aby som išiel za pedagógom a aj keď je to riadny kokot, keď ho poprosím trest mi vymaže. Povedal som mu, že som spravil všetko pre to aby to mohol spraviť a že nebudem k ním milý keď neboli oni ku mne. Vydieram ich vedome, verejne a chcem ich ešte aj ponížiť aby to čo musia spraviť spravili potupení a ponižení. Je to však len chvíľkový pocit, zlo čo do mňa dali sa ozýva.

Neskôr som si to znova premyslel. Veľmi som chcel ísť domov, zároveň som nedokázal byť priamočiari, som človek kompromisov. Šiel som za ním. Bol tam len mladý Ivan, povedal

mi, že on nevie, musí počkať na Šinka a že ved' podmienky poznám, musím splňať zákonné sračky. Bol som okamžite na odchode, preto ma ešte stopol a že neoficiálne čakali odo mňa iný prístup, čo som pochopil ako, nechceme mať pocit že nás vydieraš, ale že nás o to prosíš. Povedal som mu, že prídem ešte v pondelok. Doviezli Mišenku z Venezuely a hovorili, že je celkom možné, že bude stíhaný na slobode. (môj vrah). Tiež prišiel z Iránu Valúch vraj tajný agent CIA. (umelo vytvorený prípad na dezinformovanie). Cez víkend som bol na vychádzkach a Kamil W. aj Peter K. – konfidenti mi hovorili aby som sa totálne ponížil, že to pomôže a potom ma pustia. Čo z toho keď niet na izbe človeka ktorému by som mohol dôverovať, vyhlásil som, že idem za tým kokotom, budem sa hrať akože mu leziem do riti, pretože tie svine ma chcú vidieť poníženého, pokorného na kolenách po tom ako mi zaútočili na rodinu. Nemal som žaludok zahrať tu rolu ako si to predstavovali. Šiel som za Šinkom a prosil ho o zahladenie kazaňáku. Vošiel som do kanclu a prosil ho. Povedal mi, že nezahladí ani dnes ani v najbližšej dobe. Ani to so mnou nehlo. Pýtal som sa ho či sa rozprával s Juranom a on, že aby som si ten trest dal zahladiť po roku vedúcou výkonu trestu. Ešte som mu chvíľu rozprával o tom, akým neprávom som ho dostal no po chvíli som sa zodvihol a odišiel. V noci som nemohol spať. Na druhý deň sa malo rozhodovať o mojom osude a ja som ani za Boha nevedel čo mám spraviť. Zobúdzať som sa a striedavo zaspával. Raz sa mi snívalo ako som prišiel k nám do krčmy za mamou a ta skoro zošalela, potom zase niečo neurčité a potom zase zlé. Bol som v koncoch, dilemy ako hrom. Hlavné správy o desiatej na slov. rozhlase vypadli. Išiel som ako posledný a do teraz sudca Ľubomír Bunzel nikoho nepustil. Boli tam dokonca aj nejaký z otvoreného oddielu. Z čakárne ma postavili na chodbu a nechali tam pred dverami do pojednávacej miestnosti stáť. Stojím tam a počujem cez zatvorené dvere počujem ako sudca

konštatuje: posledný, konečne, ten ale nech to radšej stiahne, má tu trest, toho nemôžem pustiť. Otvorili sa dvere a ja som vošiel. Stojím pred ním a ten starý kokot mi hovorí či to chcem stiahnuť. Bol som ticho, preto začal čítať, že nemám vymazaný trest. Hovorím mu, nepodarilo sa. Tak chcete to stiahnuť?

Hovorím mu, čakal som na to päť rokov, myslíte si, že som sem prišiel robiť kaskadéra a sťahovať žiadosti? Ostal ticho a po chvíli pozrel do listov a spýtal sa ma: za čo bol ten kázeňák? Vravím mu, že v mojej žiadosti je to všetko vysvetlené. Zase sa ma spýtal, či to chcem stiahnuť, a ja som bol zase ticho. Úplne ma z neistil a videl to. Pozrel do papierov a hovorí, že som opakovane porušil ústavný poriadok. Bolo mi z toho na grc, Nevedel som čo spraviť. Vlúdne slovo láme kolesá. Už veľa krát som to spravil, že na ich pekné reči som reagoval tak ako chceli. Najviac ma to stalo, pri mojej výpovedi pred vyšetrovateľkou. Keby som bol ticho sedel by som rok aj niečo. Veľa krát som sa takto popálil a nikdy nepoučil. Ani teraz. Mal by som skapať. Povedal som mu, že to sťahujem.

Zobudil som sa a vedel že musím byť opatrný. Všetko odznova. Podhadzovanie kokotov, policajtky, dvere, problémy v robote. Kedysi k lekárovi a zubárovi zapisovanie individuálne každý kedy chcel, teraz sa po novom jačí po chodbách a vykrikuje lekár zubár. V jedálni hneď na raňajkách nám policajti zatarasili cestu k oknu a poslali nás cez nastúpenú radu. Šiel som druhý či tretí, no aj tak ma nejaký cigán zdrapil za golier a triasol, že kde sa tlačím. Smial som sa mu do huby aj celej tej nahranej komédii. Policajti pobehovali okolo a imitovali osemdesiaty deviaty s kľúčmi. Potom si oproti mňa sadol upratovač z administratívnych priestorov Horínek, akože nieje kde inde sadnúť. Prišiel som na izbu a od konfidentov som si pýtal čistý papier na list ministerstvu vnútra. Ak by som sa s tým kokotom v jedálni

pochytil a pobil, skončil by som na 5A v izolácii, diere a potom na 2BC alebo 2C1 ako agresívny, nevládajúci svoje emócie, pretože ho nepustili domov. Alibi aj dôvod zabezpečený. Správy plné sudcov žiadajúcich zvýšenie platov a odškodného. Majú v rukách môj spis, tak vydierajú. Pravica sa triešti, kauza Čentíš predlžuje, lebo prezident podal ďalšiu sťažnosť na senát. Volal som sestre či to už rieši a ona, že tento týždeň začne. Núkali mi MP3 na predaj, zakázaná vec, Pišta M. konfident mal konflikt pred mojím stolom s ďalším konfidentom, ktorý ma chcel do toho zatiahnuť. A na ďalší deň bola zase mela, dvaja mukli napadli človeka, ktorý prišiel so mnou z 2C1. Jedného upratal a ten druhý cúvol. Zobrali na PBS len jeho. Na oddiely zaskakoval za pedagóga Braniševič. Mám deň pred návštevou, a ja som dostal list od sestry v ktorom mi píše, že som pravdepodobne dostal splnomocnenie od advokáta, vraj to mám iba podpísať a poslať mu to späť. Keď mi pedagóg Milan Ivan odovzdával list zase mal pripomienky na moje sestry, vraj koľko ich mám, že on si myslel, že len dve, tú v Taliansku a z Topolčian. Prajem tomu psovi aby skapal aj s celou svojou rodinou.

Prišiel mi list od advokáta Šimuniho z Topolčian a ja som spravil ako mi sestra kázala. Už druhý deň mám chrípku. Bolí ma hlava, kašlem, soplím, oči mi slzia. Nenapísal som sa k doktorke. Na druhý deň znova tradične hlásil moje meno medzi inými ako výpomoc s výmenou prádla. Vybehol som po ňom a hulákal na celú chodbu, že či nemá iných ľudí, keď ma stále píše. Zaplietli sa do toho aj kokotkovia zo samosprávy a tým som tiež vynadal do policajtov v modrom. „To nie sú policajti v modrom, ale ženy s kokotmi čo fajčia policajné brká“. Po tom čurákoví ráno som vybehol preto, lebo deň pred tým som si na sprche umýval hlavu a on mal blbé reči. Myslel som si, že si chce niečo dokazovať. Bol som u pedagóga pýtať si potvrdenie o poslaní doporučenky,

hneď ma začal karhať o tom výstupe, vraj korektne ak budem mať problém, aby som prišiel za ním. Povedal som mu, ak si chce niečo riešiť so mnou tak nech si rieši po svojom, ja budem po svojom riešiť svoje veci. Doniesol som pedagógovi list adresovaný riaditeľovi ústavu, žiadosť o prefotenie osobnej karty. Napätie sa stupňuje. Hneď na cvičisku štváli psov z figurantom a hádzali petardy, pedagóg usporiadal komunitu, zase samé zákazy a zostrovanie režimu. Po komunite som šiel za ním. Vo všeobecnej rovine, bez udania konkrétnosti a mien som mu vysvetlil, že pár dní pred mojím výstupom som mal dve potýčky so samosprávou v ktorých som bol v práve no oni to vydelí z pohľadu moci inak, preto som si myslel, že ak ma zase píše je to buzerácia. Moje prehnané správanie je len dôsledkom ich neustálych manipulácii a vytvárania tlaku na mňa. Nepáčilo sa mu to, chcel vedieť konkrétne čo a ako. Pedagóg Milan Ivan je jednoducho bez okolkov povedané hlupáček, ovečka čo si namýšľa, že je vlčiak. Tak som mu povedal, že vo všeobecnostiach rozprávam s rozumnými ľuďmi a im to úplne stačí aby pochopili. Nemôžem za to, že nechápe. Tiež som mu vyvracal vetu „vymôžte si to za rok u vedúcej výkonu trestu“, na ktorú on tvrdil, že bola myslená ako jedna z možností a ja, ako jediná možnosť. Psov štváli odznova, aj kurvička v robote behala. Tento týždeň podali sudcovia na denník nový čas žalobu za ohováranie a požadujú odškodné 950 tisíc eur, za očierňujúcu kampaň týkajúcu sa párty na chate, kde jeden zo sudcov mal modré slúchadlá ako strelec z devinskej. Ide o antikampaň chvíľu po ocovej nehode. Tiež Harabín dal žalobu na troch ústavných sudcov, ktorý mu vymerali stiahnutie platu o sedemdesiat percent za disciplinárne previnenie. Na mojom PP si Bunzel odniesol domov zbraň, ktorú teraz používajú proti neprávosti.

„Och námorníci. Na pravo boku každého utrpenia je radosť a vyšší je vrchol tejto radosti ako hĺbka tohto utrpenia. Vary nieje sťažnosť vyššia než je kýl hlboký? Radovať sa bude ten, radosťou nesmierne povznášajúcou a hrejivou, kto sa nezmieriteľne postaví celým svojim ja proti pyšným bohom a admirálom tohto sveta. Radovať sa bude ten, koho ešte udržia nad hladinou mocné ruky, keď sa loď tohto nízkeho, zradného sveta pod ním potopí. Radovať radosťou vrcholnou sa bude ten, kto neuznáva iného zákona ani pána okrem Boha a nemá inej slasti iba nebesá. Radovať sa bude ten, koho ani všetky vlny v mori rozvášneného davu neodtrhnú od tohto pevného kýla večnosti. A večnej radosti a potechy sa dostane tomu, kto pri poslednom vydýchnutí bude môcť povedať, „och otče, ktorého poznám najmä podľa metly tvojho hnevu, nech som smrteľný či nesmrteľný, tu zomieram. Usiloval som sa patriť väčšmi tebe ako svetu. Ale to nič neznamená, večnosť ponechávam tebe, lebo ktorý človek by mohol žiť tak dlho ako jeho boh“.

Stále nátlaky. Na konci šichty som povedal brigadiérovi aby sa šiel opýtať majstra, čo je s mojim návrhom na pochvalu. Prišiel s odpoveďou, že majster si nič nepamätá. Potom šiel za pedagógom a ten ju vraj na stole nemal. Takže ja som bol deň pred pojednávaním žiadať zmazanie trestu za pochvalu, ktorej návrh nemal na stole, takže to spraviť nemohol. Nepovedal mi to ale tak, len že mi ju jednoducho nevymaže. Prišiel by som za ním a mohol robiť čokoľvek, ponížovať sa akokoľvek, nepomohlo by to. Hovädá. Kurva že sa im to vráti. Je štvrtého marca a otec má narodeniny. Vo štvrtok pustili Kamila. Malo začať prímerie ako tak, bol som za pedagógom a odvolal tú žiadosť na prefotenie, pretože som mal blbý sen. Zase samé piče, Karyn z 3D2 aj Miru zo školského. Dávajú skurvenú žranicu, už tretíkrát za posledné dni rybáci karbonátok. Úplné to tým kurvam jebalo, samé

vrtuľníky, týranie psov, policajti s kľúčmi, všetko do kopy. Večer behal akože dobrý policajt a rozdával kladné zápisy za poriadok v skriniach. Tiež som ráno dostal dvoje prídavky pri okne, akože sa vydávači pomýlili. Sadnem si za stôl a príde za mnou konfident, vraj mi samospráva na oddiely vybavila preradenie na 4A. Na smiech. Zahrajú dobrú mierumilovnú tvár, akože to nie oni, dajú mi kladný zápis aj prídavky navyše a zahrajú intrigu, že to nieje ich robota. Skočím na to, v najlepšom prípade si pohnevám celú samosprávu, v tom horšom ďalší z nervových výstupov šup s ním naspäť na psychiatriu. Minulí týždeň nám dali na oddiel malého cigáňa „Lakatoša“ – skurveného hajzlíka. Chodil po oddiely ako majster sveta a do každého rýpal. Je to policajný nástroj, kryjú ho, nik mu nič nemôže. Keď si ma chceli udobriť, rýpal do ľudí, ich ľudí čo ma nasrali, v opačnom prípade rýpal do mňa. Na izbe po jednom jeho incidente som vyhlásil, že je to policajný psík. Na druhý deň mal aféru s policajtom, a ten mu dal trest. To aby vyvrátili tvrdenie, že s nimi spolupracuje. Napätie a zas len napätie. Bola za mnou právnička z organizačno právneho s mojou žiadosťou o fotokópie, na žiadosť som napísal, že ju sťahujem. Chcem ísť domov, ústupky robím aby pochopili, že chcem spolupracovať. Bol som u pedagóga kvôli pochvale. Žiadal som o zahľadenie trestu. Aj keď mu to nebolo po vôli, iné nemohol spraviť. Snažil sa ma rečami pokoriť, aby to nemal také ťažké. Hovoril mi, že je pánom môjho osudu a že ten trest mi teda zahľadí, lebo vidí môj pokrok. Tiež mi povedal, že mám negatívny zápis pre ten výstup s výmenou. Ironicky som sa mu smial do huby, jednoducho som to v sebe nemohol udržať, čo sa mu vôbec nepáčilo. Vyjadril som sa, že je to tu ako v Radošine v kulturáku, preto sa smejem a že ak by som ostal vážny, musel by som mu povedať ako to ja vidím no to by sa mu určite nepáčilo. Ešte v ten deň sme mali pred poobednou smenou filcung, prvý odkedy tu robím, v robote behala delegácia, auto donieslo čistý

hnoj. Zo súdu mi konečne prišla odpoveď na moju žiadosť. Všade je ticho a pokoj. V jedálni sedíme sami a jedlo je tiež do pohody. Nevoniam to ale. Ak ma pustia nič sa nevyrieši, preto mi je jasné, že je to dočasné a podobrotky ma chcú presvedčiť na spoluprácu.

Čentéš podal ďalšiu sťažnosť na predsedníčku ústavného súdu Macejkovú. Nevedia sa s tým pohnúť a ja to takisto nedokážem. Minulý týždeň kukláči rozbili pár oddielov medzi nimi aj 3A šitie a šitie vankúšov - DOMINIK. Všetkých z pracoviska vyhodili, lebo im niečo ponachádzali. Bol medzi nimi aj Maťo a ďalší ex brigádieri z kuchyne. Aký sú ty väzni sprostý, vlastne, tak je to zahmlene postavené. Tí najväčší konfidenti čo najviac spolupracujú s policajtmí sú tam najviac uznávaný medzi väzňami a najviac im aj tí kokoti dôverujú. Maťo aj Venco končia v dierach pre maskovanie stôp. V robote vybúrali ďalšie dvere, kvôli údajnej požiarnej bezpečnosti, tým však docielili, že nemusím chodiť po dlhej chodbe a stretávať majstrové, vytvorili si tak alibi, že žiadne zvädzanie nebolo. Čo budeš robiť keď ťa pustia, alebo, ako ti bolo na 2BC?, a ja úprimný človek odpoviem tak ako to naozaj cítim, plný hnevu a neistoty. Otázky konfidentov, kontrolné otázky na to čo ich približne čaká. Režim sa zostrí. Podhadzujú nóbl väzňov, majstrové, na večery sedíme spolu s 2BC. Potom ďalšie zdanlivo bezvýznamné otázky, aké ženy sa mi páčia a ja odpovedám, že pekné čiernovlásky, alebo brunetky. Napriek tomu, že som v pondelok dostal odpoveď zo súdu, pokračujú v tých svojich sračkách, či už po dobrotky, alebo momentálne po zlotky. Jedného provokatéra odtiahli na 3D1 a ďalšieho dotiahli. Bohuš V. ma dnes na večery obehol okato v rade. Ozval som sa na to, a jemu je to vraj jedno pred koho sa postaví. Povedal som mu slušne do konfidentov, policajných provokatérov a on mne, že som kokot a aby som šiel na športovku. Vraj mám pred

pojednáváním a s policajnými psami sa na takom území nebijem. Nátlak sa stupňuje.

Bol som u pedagóga podpísať vyhodnotenie na súd ohľadom pojednávania. Odporúčil ma s dohľadom tie sračky o mne ale nechal v platnosti. Čítam to a neverím vlastným očiam. Trpel som ale pomýlenosťou a obrovským sebaklamom, že z tej brindy ma sestra a právnik dostanú, preto len tak informačne sa ho pýtam, čo tie klamstvá tu stále robia a on, že aké? Stojím tam a kukám na neho a on na mňa akoby mala prísť prietrž mračien. Hovorí mi, no viete, pred niekoľkými týždňami som vám robil vyhodnotenie a teraz po takej krátkej dobe nemôžem zmeniť názor o stoosemdesiat stupňov. „Tá odpoveď ma upokojila.“ Vravím mu, ach tak. Zobral som pero a podpísal mu to.

Mal som návštevu. Zlé. Najskôr dojebali mi termín, mal som ju mať o siedmej no bola o pol deviatej. Sestra mi potom povedala že ma problém s obhajobou atestácie. Mama mi povedala, že starší, pravidelný zákazník z našej krčmy zmizol. Pred mesiacom išiel na poštu pre peniaze a od vtedy ho nevideli. Hotový som bol z toho. Stále zle. Otázky na mňa, moje zlé odpovede, zostrenie režimu. Vedľajšej skupine donesú vždy na začiatku dobrý materiál a nám až hodinu pred koncom. Neustále behali tie kurvičky po dielni a krútili zadkami a nakoniec, kým sme sa dostali do jedálne stáli sme na každej zatáčke a čakali nové a nové pracoviska. V tej zime nás ten kokot vodil dvesto metrov dvadsať päť minút. Samozrejme sme do jedálne prišli posledný. Keď som prišiel na oddiel čakala ma úradná pošta. Dostal som termín na budúci týždeň. Tým sviniam začalo riadne jebať a správy boli tiež zlé. Šiel som za pedagógom a povedal mu, že ich riešenie, ktoré mi tu ponúkajú nieje reálne. Dávam im ale čestné slovo, že nebudem s tým nič robiť, nič zverejňovať, no poistiť sa

budem musieť. O pol hodinu prišiel policajt na oddiel a povedal, že zajtra vraj bude filcung, máme sa pripraviť. Tichá správa od policajta čo natrel policajtov. Na smiech, a celú noc húkala na firme siréna. Ráno filcung nebol. Zase samé naprieky. V robote bordel a druhá strana super matroš, ako vždy, posielali za mnou hajzlov, aby som im nakreslil smrtky a čertov a vraj ak ma náhodou nepustia...

Z roboty som prišiel a mal som poštu. Stál som tam ako prvý. Vybavoval najskôr úradnú, v polovici vyšiel von a rozdal súkromnú až na mňa, tak som odišiel. Ten skurvysyn Šinko si ma odchytil v sprche a začal po mne ziapať, že mám poštu, prečo niesom nastúpený. Vravím mu, videli ste ma tam stáť, nič ste mi nepovedali. Potom mi povedal, že som mal v pošte jeden cent, preto mi ju nevydal hneď. Dal mi podpísať príjem peňazí. Vraj čo si to dovoľuje moja sestra, či nevie, že sa v liste peniaze posielajú nesmú a podobné hovadiny. Obaja po mne hučali no ja som sa im smial do ksychtu a hovoril im, že tie peniaze mi ona určite poštou neposielala. Listy mi do basy posielala päť rokov, všetky čo môže a čo nie pravidlá ovláda už dávno. Vraj tak kto to tam dal keď nie ona? Ved' keď rozlepili obálku hneď im ten peniaz vypadol do rúk. Z úsmevom na tvary som im povedal, že „vy ste mi to tam dali a teraz ma provokujete ako ma neustále provokujú vaši kolegovia už od Dubnice aby som spravil nejakú chybu a tak sa tu úplne zakopal – nehovorím už o tom, že aké klamstvá ste mi popísali do karty a teraz ich potrebujete len dokázať napríklad aj tým, že tu zoskratujem. Vraj sa im mám ospravedlniť a ja im na to, že za tie svinstvá čo som si do teraz tu užil sa mne nik neospravedlnil, preto odo mňa sa toho nik nedočká a už vôbec nie človek čo sa mi medzi riadkami vyhráždal na rodinu. To bol oheň na streche. Odišiel som odtiaľ, zobral telefónne slúchadlo a zavolať sestre. O ničom nevedela, vraj či si myslím, že je sprostá a

čo sa to tam vraj deje. Šiel som ešte za horúca späť do kanclu a hovorím tým dvom pičusom, že som práve volal sestre a ona o ničom nevie. Vraj som zle volal. Čo k tomu dodať. V liste bolo okrem iného, že advokát nebude môcť prísť no vybavil za seba náhradu v podobe nejakej advokátky.

10.4.2013 som mal pojednávanie. Advokátka prišla sama. Nechala si ma zavolať aby sme prejednali proces. Pekne oblečená čiernovláska aj keď pre mňa trochu vysoká. Hovorí mi, že už videla aj lepšie hodnotenia a iné blbosti. Formálne sme niečo ujednali. Hneď na začiatku mi sudca Patrik Príbelský povedal, aby som svoju žiadosť stiahol a spravil si lepšie vyhodnotenie. Fraška. Pozrel som sa svoju novú advokátku judr. Šrutekovú, mimochodom pani advokátka je z Trnavy a dokonca z tej istej ulici ako okresný súd, vtedy som to ale nevedel, ona na mňa a ja som kývol, povedal som mu, že nie, chcem sa dať prejednať. Ten kokot na mňa zagánil a pojednanie odobril. Začal čítať rozsudok za ktorý som bol odsúdený, moju žiadosť o podmiennečné prepustenie napísanú advokátom, pri ktorej bol aj doklad firmy, ktorá sa zaručila, že po výkone trestu ma zamestná, jej výpis z obchodného registra a iné dokumenty. Tiež hodnotenie ústavu. Potom ma vyzval aby som sa k veci vyjadril. Postavil som sa a povedal, že chcem ísť domov a zamestnať sa. Nič lepšie ma nenapadlo. Sadol som si. Potom vyzval „zástupcu“ ústavu na výkon trestu kokotka Šinka: k zmenám v hodnotení nedošlo, zotrvávame na záveroch hodnotenia. Navyiac udáva: odsúdený pôvodne nepreukazoval splnenie podmienok, následne sa začal snažiť a preto sa zmenil záver hodnotenia a to že preukazuje splnenie podmienok čiastočne. Od pozitívnej zmeny správania odsúdeného je ešte krátky čas, preto nieje možné zmeniť záver hodnotenia tak, že plní podmienky na PP. Odsúdený sa veľmi snaží, ale sem tam sa vyskytnú drobné

nedostatky, ktoré je ešte potrebné korigovať. Advokátka na výzvu žiadala o vyhovenie mojej žiadosti, pričom poukazovala na moje dlhodobé dobré správanie, že mám sa kam vrátiť a mám zabezpečenú prácu. Vyzval prokurátora judr. Bohunický a ten sa jednoznačne vyjadril aby som prepustený nebol. Poslal nás všetkých von aby sa mohol poradiť s prísediacimi. Minútka, boli sme všetci späť a vypočuli si, že ma nepúšťa.

Ak sa väzeň nechá prejednať, môže tak znova spraviť až o rok.

Chvíľu som s ňou stál vonku, kým prídu pre ňu. Vyzliekla si kabát a obnažila dekolt. Ostentatívna. Bolo mi z toho všetkého na grc. S tou sviňou ísť naspäť hore na oddiel, po tom čo klamal na súde a mňa to stálo slobodu, vchádzame na oddiel a údržbári kontrolujú mrežu na vchode. Na oddiel som prišiel v zlom stave, ľahol som si na posteľ a pozeral do blba. Na nič som nemyslel, nič ma nevyrušovalo, dokonca ani štvanie psov dole pod oknami z figurantom a dokonca aj so zbraňou. Proste mi bolo vážne mizerne. Nečakal som to a vážne ma to ranilo. Dôveroval som svojím blízkym, dal som dôveru aj tým kurvám a spravil to formálne bez môjho príbehu. Nepomohlo to. Na obede plná jedáleň, samí nóbl väzni nasadaný okolo mňa. „Iná cesta ako tá, ktorou som sa vydal, nieje. Teraz po tom všetkom ísť a prosiť sa niekomu aby mi vybavil robotu niekde na réžii, alebo na školskom či pri upratovačoch a potom tam začať baliť nejakú štetku. Jednoducho už iba toto nedokážem, a nieto ešte s ňou žiť s vedomím, že to nieje moja žena, ale len osobný dozorca. Bol som na ZBC pri Sekerkovej a z celej sily som sa snažil spraviť to no nedalo sa. Stalo ma to nesmierne veľa energie, nervov a vypätia, nik ale na nič nepozera. Hnusia sa mi, ó ako veľmi sa mi tu všetci hnusia. Nedokážem byť taký herec a rozkázat' srdcu.“ Konfidenti na každom kroku, samé otázky, svine chcú vedieť na čom sú, akú

stratégiu zvolím. Pišta K. sa ma pýtal na advokáta, či som tam niekoho mal a čo potom robil keď ma nepustili a ja mu na to, že ta kurvička tam bola akurát na to, aby ma ohúrila svojimi veľkými kozami. Ségre som tiež zavolať, že to nevyšlo a že jebem ja aj na takú advokátku čo ma namiesto vzdelanosťou dostala dedičnosťou. Suka, všetci sú spolu, načo som im znova dôveroval. Cez víkend tu bolo peklo. Sme deviati na izbe a všetci chorí. Niektorí len pokašliavali, ale štyria sme totálne v teplotách. Pišta šiel zlomený v piatok ku doktorke, nedala mu ale žiadne lieky len ležanku. Cez víkend sme ho museli vyzliecť a zabaliť do mokrej posteľnej plachty, pretože mal teploty nad štyridsať, totálnu zimnicu a vykašľoval hlien s krvou. Nikomu to nevadilo. Až v nedeľu ho zobrali na pohotovosť. Prišiel s predpísaným penicilínom 1000 a obojstranným zápalom pľúc. Ja som sa nepísal, fakt som si myslel že ma pustia a že sa už doliečim doma. Je mi totálne na hovno po fyzickej aj psychickej stránke. Totálna duševná kríza. Dal som Ivanovi, čo so mnou robil v ELTEKU prečítať nečistopis mojej odvolačky, aby mi poopravoval chyby. Napísal som do nej všetko. Večer si ma zavolať na športovku. Hučal mi do hlavy, aby som to neposielal, aby som si len počkal na uznesenie zo súdu a odpovedal iba na vety v ňom. Je to ich človek, šlo mi len o to aby mi opravil chyby a poprípade aby som sa pobavil jeho reakciou, keďže to ešte nemal možnosť čítať. Vraj keď som taký neoblomný, nemám tam aspoň spomínať politiku a Čentéša. Mám obrovský strach a cítim sa neuveriteľne hrozne. Je mi jasné, že poslať to musím, pustil som ich už dosť ďaleko a neprejavili dobrú vôľu.

Na ulici popravili mladú advokátku. Bola to obhajkyňa Varehu a ako sám správne podotkol, bola to politická vražda. Veľké nedorozumenie. Zabili ju a je to obeta za zlé odvedenú prácu mojej advokátky. Je to po prvé obeta a po druhé ma takto robia

spoluvinníkom. „zabili sme ju pre teba, čiže ty si ju zabil.“ Toto sa bude opakovať ešte niekoľko krát. Už dva krát sa to stalo. S Ivanom som bol v nedeľu keď ma presviedčal o neposielaní tej odvolačky a tiež sa ma stále vypytoval na advokátku, že čo tam robila, ako vyzerala a odkiaľ bola. O desiatej večer zabili túto. Mali sme filcung. Ráno nás zavreli na kultúrku, rozbili izby, prehliadku nám spravili o desiatej a až potom sme išli na raňajky. Boli sme tam o hlade najebaných sto ľudí v jednej miestnosti tri hodiny. Neprešla ani hodina a išli sme na obed. Z celej izby som mal najviac rozbitú skriňu aj posteľ. Večer som volal sestre a odvolal právnika, tiež som sa jej ospravedlnil, keď som posledne tak vybuchol kvôli právničke. Ako na gumičke, nervy. Zobrali to ako môj ústupok a začali sa podlizovať dobrým materiálom v robote aj dobrým obedom, žiadna policajtká široko ďaleko, nikde žiaden nóbl väzeň. Všade klúd, akoby som nejestvoval. Nereagoval som. Mám strašnú náladu a svoj skurvený život vidím čierne. Teraz píšem sediac na posteli tento denník a už sa dejú veci. Neradi vidia keď čokoľvek píšem, berú to ako moju agresiu. Jebem na nich. Borec v správach hovoril, že ide upravovať zákon o slobodnom prístupe k informáciám, pretože sa stáva zbraňou na šikanovanie úradov. Chcel som veľmi ísť domov a vedel som čo oni chcú počuť, tiež som vedel čo chcú aby som spravil. Nie. Povedal som konfidentovi o vymyslenom sne ako vonku žijem so svojou advokátkou a ich to potešilo, chceli ma ale vidieť pokoreného, zlomeného a zúfalého ako človeka, ktorému ide o všetko a jednoducho spraví iba to nič iné, nič viac a tiež, aby som napísal odvolačku podľa nich. Nehrozí. To prvé malina, to druhé to neviem ako by som mal zahrať aby som ich presvedčil, keďže sa im to nepodarilo po tom všetkom a to tretie to by bola moja hlúposť z dlhej rady totálnych hlúposti ktoré sa mi podarili. Zneistili ma. Neviem kedy mám poslať odvolačku ani ako ju poslať. Volal som sestre a tá mi referovala

advokátove slová, že vraj odvolanie sa nepíše, to vraj som podal automaticky keď som sa na súde odvolal. Bol som sa spýtať takých skúsených v týchto veciach a každý mi povedal niečo iné. Zneistili ma, neviem ako spraviť aby som nespravil sebe zle. „Že sebe zle.“ Ten skurvený vrtuľník čo tu stále poletoval ak som robil niečo čo sa im nepáčilo, sa zrútil neďaleko Trnavy.

Kaliňak vyhlásil, že SAS nemá potrebný počet poslancov preto by mali skončiť. Jediná táto strana by vyťažila z tejto sračky, treba ju preto rozbiť. Poslal som svoju odvolačku na krajský súd a všetko v nej popísal. Situácia je divná. Odstránili z mojej izby konfidenta čo bol kámoš akože, no robil špinavú robotu a vedel o tom. Mladé hovno čo sa drží policajtov aby mu v base bolo dobre a spraví všetko čo mu povedia. Mišo Š. robil na oddiely v samospráve a mal na starosti disciplínu a poriadok. Porno časopisy, tetovanie, tabletky, empéetrojky, veškeré zakázané ale dostupné veci, všetko mal, policajti vedeli, že to má. Niečo za niečo. Žena s kokotom. Pri poslednom filcungu našli na samospráve kontrabant a keď ich predviedli na PBS on ako najdrsnejší to zobral na seba. Pravda je taká, že niekto so samosprávy padnúť musel, pretože som sa s nimi a aj s ním posekal a po celom oddiely som vyhlásil, že každý kto má funkciu je vlastne konfident, teda policajný informátor. Niektorý mukli, taký čo sedia krátko pozerajú ako puci, niektorí aj čo sedia dlho. Je to tabu, väčšina totižto spolupracuje. A tiež kvôli tomu, aby si ma možno udobrili. Neviem. Možno zahladzujú stopy. Ja píšem denník o tom ako mi policajti robia zle prostredníctvom svojich nasadených ľudí a oni týchto ľudí topia. Už dvaja z mojej izby šli preč na dieru a špinu nepriamo hádzu na mňa. Som divný, je okolo mňa divná atmosféra som nový na izbe. Každý deň svinstvá. Najskôr mi naznačujú, že ma pustia potom sa im niečo znepáči, a tlačia na pílu. Vravím, ich podmienky som jednoducho

nemohol splniť. Mali v rukách môj osud, to či ma pustia alebo nie. V jednom kuse to isté, každý boží deň. Najskôr okolo piatej večer behal policajt so psom po hlavnej ceste, malo to znamenať že ma chcú pustiť. Potom odišiel a prišli na cvičisko so psami a figurantom, štvli tých chudákov do omrzenia, postavili trénovacie stany a tak podobne. Odišli chvíľu pred sšitákom. To malo zase znamenať, že buď von a v doprovode, poslušne, alebo dnu v pekle. Prišiel sčíták a ja som vedel čo mám spraviť, dať ruky pred seba a skloniť poslušne hlavu. Prišli tí dvaja starí kokotkovia čo nám na 2C1 vynadali do smradľavej bandy. Mal som ruky za sebou. Po sčítáku prišiel za mnou Jožo, topolčianský dement čo robil službu na oddiely a pýtal sa ma či mu stihnem do týždňa niekoho nakresliť. Malo to znamenať odpoveď, nikam nejdem. Ráno prehliadka na oddiely, behali so psom, prehľadávali izby a kontrolovali mreže. V ten deň som sa aj pochytil s takým psychopatom, je to tiež ich človek, cigán čo pre nepríčetnosť bol v hronovciach. Je to pomaly retard, išlo ale o to že vietor fúkal od inakiaľ. Niektorí ho proti mne už dlhšiu dobu štvli, o ten kokot po mne furt divne gánil. V ten deň to prepuklo, keď robil rajóny. Našiel si zámienku v podobe topánok, ktoré mi nechcel dať nabok. Pochytili sme sa, on držal pod krkom mňa a ja jeho, nakoniec som cúvol a ten papagáj vreštal ako opica. Keby som necúvol, musel by som ho zabiť. Aj naďalej som ho ale mal v piči, teraz dokonca úplne. Vedel som, že je to ich robota. Keď som sa uklúdnil, po obede som si zobral papiere, to ich vždy vie dobre nabrúsiť a začal som písať advokátovi list, aby podal trestné oznámenie, rovnaké aké som podal ja na generálnu prokuratúru. Poslal som mu to a poslal som aj list na úrad vlády. Bolo tam všetko.

V Iráne zadržali slovenských paraglajdistov pre údajnú špionáž. Tí chalani sú z Kežmarku, z môjho rodného mesta. Aká

náhodička, presne ako vtedy z Valúchom, keď som mal ísť von. Ja kokot keby som sa vtedy dal prejednať som už na slobode. Teraz znova hrozí, že ma pustia tak vyrobili ďalšiu kauzičku na maskovanie. Zajtra mám návštevu. Lietali tu vládne špeciály, lietadlá, vrtuľníky, jednoducho im jebalo. Neviem čím to bolo. Navštívenku som posielal až vo stredu, bolo to len tak tak že došla.

Nemôžem si pomôcť a tak cúvam, Chcem ísť domov kurva. Vykladal som konfidentovi, že si vonku nájdem nejakú advokátku. Potom poslali za mnou ďalšieho, ktorý prišiel totálne nasraný na celý svet a hlavne na policajtov. Pridal som sa k nemu v nadávaní. Hneď bol oheň na streche. Stále len testovanie. Kým ma provokujú ja mám problém reagovať ako si to vyžaduje situácia, lebo som už toho vážne prežil veľa, bez oddychu som vyčerpaný, mám problém so sebakontrolou s budúcnosťou, totálne som v riti.

Po tom ako som poslal list vláde a advokátovi hneď prepukla aféra s vojenským obranným spravodajstvom, ktorá poškodzuje SMER. Je to logické, lebo keď to prepukne, bude to vyzeráť ako politický vymyslený obranný ťah SMERU proti jeho odporcom a nie ako pravda čo sa stala. Taktiež lekári vyšli do ulíc a prezident povedal definitívne Čentéšovi zbohom. Vyjde to náhodou von a všetci to budú mať totálne u riti. Z toľkých kauz, pokladali by to za zlepenec. Volal som domov bráchovi. Hovoril som mu aké peklo tu je, že nemám náladu na návštevu a podobne. Neviem ako mám bojovať. Nechce sa mi ďalej pretvarovať na návšteve, mám toho po krk. Dnes som mal úplne o ničom náladu. Na hrudi mi zvonil zvon, neustále mi robili zle a mal som naozaj blízko k podaniu hladovky. Ubral som. Ten obrovský hnev čo bol vo mne... Na sčítaku som mal ruky pred sebou. Nepomohlo to. Nestačí im

to. Vedia že by som ich najradšej zabil po jednom. To že cúvam je len chvíľkové stav, kým sa nadýchnem. Z roboty sme prišli o tri štvrté na deväť no policajt nám prišiel sprchu otvoriť až na večierku, teda o pol desiatej. Policaj prišiel a povedal, že sme mali zavolať na hlásku, vraj zabudol. Ha Ha. Zavola som sestre, že návšteva je vtedy. Bola celá rozladená z toho, že som sa dlhšie neozval a že som nechal odkaz cez brata, že nebude. Pokoril som sa a aj tak to mali v piči. Na návšteve ma sestra zdrbala, že čo som to písal právnikovi, že on s tým nič neurobí, lebo by som šiel len sám proti sebe. Vraj nemám žiadne dôkazy a v tej správe sa len priznávam k zakázaným veciam a teda to môžu otočiť proti mne. Nič mi neveria, nič nechcú robiť, vraj ich neposlúcham a robím všetko zlé. Zbytočne im vysvetľujem čo sa tu odohráva. Prídem z návštevy, furt lietajú lietadlá, na obede posúvanie kokotov. Nevieť už čo som spravil zle, čo zlé som povedal. Som vyčerpaný a nechcem už kurva nič analyzovať, chcem ísť von. Krajský súd ma tri mesiace na rozhodnutie odvolania, povedal som konfidentovi, že keď im padne čas už ma nič nezastaví. Nepredvídateľná vec. Na večeri mi jeden konfident ponúkol čisto novú veľkú knihu. Čo to znamená? Tiež mi ponúkli SEIKA automaty no za 40 eur. Nemal som toľko a Pištovi K. 39 nestačilo, tak som ho s nimi poslal do piče. Boli náznaky z jeho strany, že to chce vrátiť späť no nespravil to. V bufete som minul ďalšie peniaze a bolo. Dnes ráno mal potýčku s jedným cigánom a oboch ich izolovali na oddiel bezpečnostného režimu – OBR. Trest za nesplnenie úkolu. Vždy samé hry samé testy, sprav ešte to ešte tamto a keď všetko splním aj tak je zle a tak mi neostáva iné ako hľadať chybu u seba. Zahral som pokoru, ktorú som mohol skutočne len hrať. Naozaj si prajem ísť domov, preto som robil všetko čo odo mňa žiadali no aj tak to zdržiavali a nič im nestačilo. Nedokážem urobiť viac. Pokúšal som sa spolupracovať,

pokoril som sa a hral ich hru, načrel som na dno svojich síl a aj tak ma nepustili. Už dva mesiace čakám na rozhodnutie kraja.

Dnes ráno som si pral veci. V tielku som prebehol krížom cez chodbu na sušiarku a nejaký nový po mne štekal, že prečo niesom ustrojený. Len letmo za chodu som naň cmukol a šiel si po svojom. Cmukol, akože, čo robíš z toho vedu. Prišiel za mnou na izbu a bliakal, že čo si to dovoľujem, kto som a tak podobne. Povedal som mu nech ma nechá tak, potom aby na mňa nezvyšoval hlas a nakoniec som ho poslal do piče. Hneď som bol u pedagóga a ten mi dal zápis za neustrojenosť a neslušné správanie. Darmo som mu vysvetľoval odkiaľ som mal vedieť, že je to naša nová služba, keď včera prišiel a že začal najskôr on kričať na mňa a podobne, že spravil z komára somára. Milan Ivan skurvysyn si ma vychutnal. Chcel som hovoriť s PBS no povedal mi, aby som si podal žiadosť a do siedmych dní tam pôjdem. Povedal som mu, že stlačím hlásku a on, že ma dá izolovať a potrestá ma. Povedal som mu, že celá samospráva bola včera v sprche keď nemala, tiež si chodia po oddiely ako chcú, nedodržiavajú čo vyžadujú a robia zbytočné napätie na oddiely. Odišiel som odtiaľ poriadne nabrúsený. Na príkaz pedagóga samospráva robila zle. Jednoducho to mali nadiktované. Na druhý deň som videl pobehovať „krajana“, oddielovú službu v trenkách po chodbe. V ten deň sa na oddiely rozdávala aj hygiena a mal to na starosti práve on. Keď prišiel k nám na izbu hovorím mu: Jožo, myslíš že je správne, že ty si beháš hodinu po chodbe v trenkách a nič, no ja som za prebehnutie po chodbe dostal zápis. Pustil sa do mňa či mám s ním problém a podobne, a ja jemu naspäť, že samospráva si tu bude robiť čo len chce dobre že nie húliť trávu a mukli budú jebaný za každú blbosť. Nezhodli sme sa. Bol to ich človek, mal nakázané aby to robil len deň po tom čo som bol potrestaný aby som to aj videl a

vyprovokovalo ma to. Podarilo sa im to. Kokot odišiel. Neprešlo ani päť minút keď ma prišiel niekto zavolať, že mám ísť k samospráve. Prídem teda tam a milý Jožo Hon mi podáva vedro s vodou, handričku a vraj mám začať čistiť steny a podlahu na chodbe. Hovorím mu, to si robíš srandu? Idem za pedagógom Milanom Ivanom a hovorím mu čo sa stalo. Ako som včera dostal zápis za to a to, dnes si dotyčný počínal podobne čo som mu vytkol a za to dostal od väzňa trest za veľkú hubu. Ten potrat mi hovorí, že to nie je trest ale proste obyčajné rajóny, veď predsa väzeň je povinný pre ústav odpracovať štyri hodiny a podobné reči. Vravím mu, že nemám nič proti rajónom, ale teraz nieje čas rajónov, všetci sú na celách rajóny boli o deviatej a teraz je desať a mne žiaden väzeň trest dávať nebude, na to nech rýchlo zabudnú. Nedal sa, no ani ja som neustúpil, tak zavolať toho zmrda a ten keďže mal dvadsať a odsedených rok nevedel čo má povedať a tak to dojedal a utopil sa. Pedagóg však porážku priznať nechcel a tak som proste otvoril dvere, vyšiel von a došiel k hláske, ktorú som stlačil. Keď sa ozval hlas z druhej strany, povedal som, že som mal potíčku z J.H. a mám obavu o svoj život a že chcem ísť na PBS. Nič sa nedialo. Prišli za mnou dokonca na izbu. Pedagóg, Jožo aj s policajtom, všetci ma obklúčili a vyšetrovali. Skákali mi do slov, chytali ma za slovíčka, objektívnosť žiadna. Odišli a zo mňa spravili kokota. Po obede si ma pedagóg dal zavolať a dal mi podpísať kázeňák, disciplinárni trest plus tri dni MPU (mimo pracovné uzavretie čo v praxi znamená, že chodím normálne do roboty no po robote idem na dieru). Nič som mu nepodpísal, len som sa odvolal. Povedal mi , že keď som sa odvolal, do diery pôjdem až keď to zhodnotia. O desať minút si ma dal zavolať aby som sa pobalil, že všetko je inak idem do diery.

Hodil som mu stravenku na stôl. Ako hladovkára ma izolovali. Ako dôvod jej podania som uviedol týranie zo strany ZVJS. Na druhý deň za mnou prišiel zástupca a trest mi potvrdil, aj keď si prečítal list v ktorom popisujem ako to v skutočnosti bolo povedal, že nejaké tieľko mu nevádí no do piči som spoluväzňa posielat' nemal. Ešte v ten istý deň prišiel aj Huta psychológ a len vyzvedal a provokoval. Zrejme chceli poslednú kvapku dosiahnuť. Ešte sa ma niečo opýtal, nad čím som potom dlho rozmýšľal prečo to spravil a neskôr, ani neviem čo neskôr. Jednoducho sa ma opýtal, či za mnou rodina stojí a či jej dôverujem. Skurvený svet.

Nejedol som šesť dní. Behom tých dní mi prišiel z domu list. Vraj oco skončil v Popradskej nemocnici s prasknutým žalúdočným vredom. Posledný deň si ma vyžiadala doktorka. Bol som sám so Slováčikovou v ordinácii. Chvíľu meškala a keď prišla povedala, že bola na pohovore u vedúcej výkonu. Nikto ani policajt, vraj nás nik nemá rušiť. Postavila sa oproti mňa a spustila, že prečo to robím a iné hovadiny. Chvíľu som s ňou kecal, potom som jej jednoducho povedal nech si svoje názory nechá pre svoje deti. Stetoskopom ma počúvala, liepala sa na mňa a akože nič ma držala okolo drieku. Pozerám na ňu a v tom sa otvorila dvere a vtrhne dnu policajt. Znova pustila ako si ubližujem, ako budem mať vycivené rebrá, oslabený organizmus, vypovedajú mi orgány a podobné veci. Keď som prišiel hore, hodinu som rozmýšľal, potom som Szabovej napísal list s odôvodnením aj argumentáciou, prečo sa cítim v tejto veci nevinný. Nespravil som to kvôli Slováčkovej ani kvôli sebe, že sa mi niečo stane, ale jednoducho mi prišlo všetko toto tak ľúto, že som naozaj chcel prejaviť láskavosť aby ma pochopili. Ja kokot, po šiestich dňoch som prebral obed. Neskôr som sa dočítal, že keby som vydržal ešte jeden deň musel by ústav o mojom stave upovedomiť

dozorového prokurátora, čo by bolo dosť zlé pre nich. Pri ukončení sa ma policajt pýta, prečo ruším hladovku, že či po rozhovore s doktorkou Slováčikovou a ja že nie, došli mi sily. Zlá odpoveď, správne malo byť áno. O dve hodiny prišiel pedagóg a hodil ma do diery. Prvú deň som bol sám, ráno ma prišiel zobrat na oddiel keďže to bolo mimopracovné. Na izbe mi chalani hovorili, že boli na PBS v tej veci vypovedať a že kurva to čo so mnou robia. Bolo totálne okaté ako ma chcel pedagóg nie počúvať a prísť na koreň veci keď bol u nás na izbe aj s policajtom a Jožom, ale vyprovokovať. O tretej som šiel naspäť, tento krát na plné dva dni keďže bol víkend a aby sa mi nemálilo, pribalili mi toho malého cigána čo chodil a všetkých provokoval. A celý čas tam strávený, pri kontakte s policajtmi títo používali vulgárne výrazy a nadávky, aby mi dali najavo, že oni môžu a ja som tu teda zadarmo. Diera je celá kde sa zamykajú posteľe na stenu tak, aby si človek nemohol ľahnúť, sú tam dve stoličky zamurované do zeme aj stôl, a majú dookola železný rám na okraji vyčnievajúci takže keď človek dlhšie sedí tento ho tlačí na stehná a tiež keď sa dlhšie opiera o stôl, a sú tak od stola aby si človek nemohol na stole zdriemnuť ak by mu náhodou to tlačenie nevadilo. Hajzel je vymurovaný len do jeden a pol metra a stupák. Tiež je predpísané oblečenie pozostávajúce z teplákov tenkej súpravy. Ležať na betóne, sedieť otlačený a keď nie, že si tam niečo človek podloží, tak potom nemá sa o čo oprieť. Chodiť po cele a počúvať celý deň rádio, dva krát tri metre s hlúpym smradľavým cigánom. Mal som knihu, štupe do uši, tak som si čítal a na etapy sme sa prechádzali. Od toho okamihu som necúvol preto aby som im pomohol. Keď som sa vrátil dali ma na 4A na izbu k Mišovi Š., ktorý bol pred tým so mnou na izbe. Dostal som znova vonkajšie rajóny a znova drhnem zaschnuté sople zo stien. Provokácie a provokácie. Vkuse dookola. Boli tam náznaky že ma chcú dať na oddiel 3D2 kde bola pedagogička, aj

mi podhadzovali známych, ktorý tam boli, ale už som to mal skutočne v piči. Chcel som ísť domov a nie behať po oddieloch a máčať sa v iných sračkách. Proste som na to nereagoval. Dopadlo to zle.

Štyri dni po tom ako ma dali na tento oddiel a nie na ten kde chceli, popravili v Pakistane slovenských horolezcov. Vraj to bol Taliban, ale nie, tí to možno spravili ale príkaz prišiel z úplne iných smerov a iných príčin. Teroristický útok na Slovensko, prvý kontakt a len preto, lebo mi ukazujú takto, že ja som terorista terorizujúci Slovensko. Moje zlé rozhodnutie spôsobilo smrť nevinných ľudí, spravili ma spoluzodpovedným ak nie zodpovedným a tiež mi ukázali ako pracujem, ako terorista. (tú pravdu dám von a spôsobím ňou akurát paniku, bolesť, zlo). Dobré. Chceli, mysleli to možno dobre z Pejkovou, alebo ona to možno myslela dobre a ja som to nezvládol, ale chceli mi zabiť oca a chceli aby som zabil seba, a nechali ma prizerať, nechali ma priať rozhodnutie kedy som si vybral seba namiesto člena rodiny. A teraz chcem dôkaz, chcem aby som sa choval prirodzene akoby som nič pred tým neprežil, bol normálny ako každý normálny z ľudu, ktorý má usporiadaný harmonický život a reaguje len láskavo. Som v riti a tri roky trpím ako pes bez dovolenky. Nedá sa. Nejde to. Som slabý. Po oddiely behala pekná bruneta sama, a kontrolovala izby, a potom znova podhadzovanie muklov z dobrých flekov, stretávanie kuriev, stretávanie kade koho. Mám ešte desať dní do rozhodnutia. Po dlhom čase som vytiahol denník na verejnosť. Nemohol som to už ďalej znášať. Toto ich vedelo rozladiť. Sadol som si na posteľ a začal písať, o chvíľu poletoval vrtuľník nad basou a tiež policajt po celách kontroloval akože poriadok. Tak som pre istotu podal riaditeľovi žiadosť o fotokópie osobnej karty. Išiel som do kanclu a podal list pedagógovi. O deviatej vybuchlo auto s advokátom v Žiary.

Stále na mňa tlačia, podhadzujú kde koho, v robote aj na oddiely robia zle. V správach samá VOS a zastrelenia slovenského vojaka v Afganistane. „No toto. Sto rokov nič a teraz dva za dva týždne?“ Ako už mnoho krát aj teraz musím konštatovať,“ som sprostý kokot že som vtedy cúvol keď som ich už mal na lopate. A nie raz“ Pohne sa vo mne svedomie a spravím ďalšiu hlúposť, alebo si myslím, že dostanú rozum a prestanú. Ženie ich chladná logika, machiavelizmus, ktorý hovorí: za každú cenu ho dostať a využiť každú možnosť. Pred obedom ma prišiel zobrat' policajt na oddelenie výkonu trestu a zaviedol ma do kancelárie Szabovej, ona tam ale nebola, namiesto nej ma čakal právnička, čiernovlasá, vyššia pani judr. Andrea Jecková šéfka oddelenia organizačno právneho. Boli sme tam úplne sami dvaja asi pol hodinu. Jednalo sa o moju žiadosť o fotokópie osobnej karty. Vraj načo mi sú, je to len taký môj rozmar a môžeme si tu v pokoji sadnúť na hodinku či dve a ona mi vyjde v ústrety a pomôže nájsť iné riešenie, nepresne udávam aké materiály a akou formou... Škaredá, vyššia odo mňa a nepríjemná chce so mnou hľadať riešenia. Hovorím jej, že sú to dôkazy, potrebujem papiere nie výpisky a iné riešenia. Nedám sa odbiť tak sa začne vykrúcať, že nevie čo presne chcem. Pripravil som sa. Vytiahnem teda na ňu jednu stránku z predošlej kópie čo mi dali na psychiatrii. Pozerá na ňu akoby ju videla poprvé a vraj odkiaľ to mám a že v takej forme to už nieje. Vravím jej, že chcem tieto výpisy a je mi jedno v akej forme, alebo akým systémom to bude tlačené. Ona mi na to, že je to šikanovanie oddelenia a že ústav nemá dost' prostriedkov na vytvorenie mi toho čo žiadam, vraj koľko je tu väzňov a keby každý chcel to čo ja ..., a ja jej na to, nech sa o tieto veci nestará, zákon je napísaný, ona je štátna zamestnankyňa, informácie my je povinná poskytnúť a o materiálne zabezpečenie sa stará môj účet. Ja jej hovorím, že zo zákona mám právo na tie materiály tak nech mi ich vydá a ona mi na to, že ten zákon nie je

dobrý. Dost' kurva, dost'. Hovorím jej, milá pani, zákon by ste mohla hodnotiť a prepisovať z inej stoličky, teraz mi dajte vaše meno a číslo.

Podala mi stránku, ktorú úpenlivo stískala v ruke a celý čas sa nevedela vynadávať jej technickému zloženiu a poslala ma za dvere. V ten deň si ma o tretej zavolať pedagóg Radoslav Petrák. Na stole mal kartu, ktorú mi dal podpísať, vraj mám úradnú poštu. Keď som ju podpísal, položil pred mňa pár stránok, vraj to sú tie veci čo som chcel, položil krížom cez ne lakeť a ukázal mi miesto kde to mám podpísať. Vravím mu, nie je problém podpíšem, ale najskôr sa pozriem čo to je no on mi na to, že to je úradná pošta a tú tiež neotváram pred tým ako ju podpisujem. Ja mu hovorím niečo a on mne niečo iné. Takto sa tam chvíľu natáhujeme pred zrakom konfidenta Pala brigadiera na oddiely, ktorý je samozrejme na mojej izbe. Na mojích izbách sa v poslednom čase zoskupujú najfajnovší špehovia. Nedal som si to vysvetliť a pobral som sa preč. Stopol ma, že tak dobre on mi prečíta sprievodný list. A začal čítať o tom ako dostal riaditeľ odo mňa list a týmto naň kladne reaguje a posielal mi všetko čo som žiadal. Dočítal list, položil ho na ostatné a ponúkol to podpísať. Ja som zobral pero sklonil sa nad tie hárky a skôr ako som urobil čiarku vytiahol som spodné stránky. Chceli ma znova oklamať. Pár stránok, štyri či päť s oknami windows a blbosťami. Nechal som mu to na stole, že nech pozdravuje riaditeľa a odišiel som preč.

Včera bolo ticho akurát som mal blbý sen. Najskôr sa mi snívalo, že sa neustále s niekým bijem a bránim až nakoniec sa pomeříme, potom neskôr som bol u nás v krčme keď sa vo dverách objavila postava, namierila na mňa a vystrelila. Zobudil som sa v preľaku. Keď som znovu zaspal bol som so ženou a

cudzím dietátom. Bolo mi jej ľúto, že sme spolu a je to také chladné, preto som išiel za ňou a líškal sa jej. Hneď ráno filcung so psami. Potom prišiel Domorák PBS-kár a hral sa na dobrého policajta. Potom som dostal balík z domu. Furt reakcie, stále komunikácie. Bola polovička júla keď som volal sestre a ďakoval jej za poslanie balíka. Povedala mi, že z najväčšou pravdepodobnosťou ma nepustili, volala s právnikom. Dnes som bol aj na charite, druhý krát čo som zavretý, pretože som mal znova zlé sny. Dostal som sa v ňom na réžiu a najskôr som sa nevedel porozprávať s mladou a potom som utekal pred starou. Nemalo to zmysel povedal som si ráno a spomenul, že jedno z riešení tohto problému je kostol. Na charite oxidovala Sekerková. Po tom ako som sa od sestry dozvedel toto, sedím tu na posteli pred zrakmi konfidentov s denníkom v ruke a píšem. Vážne neviem čo budem robiť ak je to pravda. Mám jej zavolať zajtra bude to už vedieť presne. Koniec júla. Poslal som list na Obvodný úrad do Trnavy so žiadosťou o začatie priestupkového konania voči riaditeľovi ÚVTOS Jaroslavovi Jánošovi.

Návrh znel:

2.7.2013 som adresoval riaditeľovi ÚVTOS hrnčiarovce n.P. Jaroslavovi Jánošovi žiadosť o kompletný výpis z karty odsúdeného a hodnotenia programu zaobchádzania za obdobie od 6.9.2012 do 2.7.2013, pričom som sa odvolával na zákon o slobodnom prístupe k informáciám §211/2000. 16.7. 2013 mi poverená osoba riaditeľom ústavu odmietla materiály poskytnúť formou akou som požadoval, namiesto toho spochybňovala účel a potrebu zákona. Tiež mi odmietla poskytnúť svoje meno a číslo. V rovnaký deň kpt. Radoslav Petrák – pedagóg sa pokúsil o podvod tým, že sa mi snažil nanútiť podpísanie materiálov, ktoré som nedostal. K dnešnému dňu moja žiadosť nebola vybavená.

Podľa §21a ods.1 pís.b, sa priestupku dopustí ten, kto vydaním rozhodnutia, alebo vydaním príkazu, alebo iným opatrením zapríčiní porušenie práva na sprístupnenie informácii.

Moja žiadosť bola adresovaná riaditeľovi ÚVTOS a teda plnú zodpovednosť za jej nevybavenie preberá on.

Preto žiadam OU Trnava aby začal priestupkové konanie proti Jaroslavovi Jánošovi riaditeľovi ÚVTOS Hrnčiarovce n. P.

Volal som aj domov no nič ešte nevedeli. Vraj právnik sa nevie dovolať na súd. PIČOVINY.

Trochu som poľavil. Dal som sa do rozhovoru s Pištom K. a načrtnul mu školské, bol to signál odo mňa, že idem do toho. Na obede ten kokot čo tam robí sa neukázal, namiesto neho prišiel holič. Toto mi robili aj pred tým, choď tam, urob to, nič nebolo dobré. Po obede som bol na okne a pozoroval policajtov ako odchádzajú domov. Prišiel Pišta K. a rozprával mi kraviny. Chcel som byť sám, mám už dosť tej ich vtieravej komunikácie. Povedal som mu, že ja síce pôjdem domov 25 septembra budúci rok, ale oni sa budú variť vo vlastnej štáve. Hneď bolo v správach, že Fico schvaľuje smrtiaci útok na teroristov. Sú návštevy no ja som neposlal navštívenku a ani naším som nedal vedieť či nejaká návšteva je alebo nie. Vedenie z toho šalelo. Celý týždeň sa na oddiely aj u nás na izbe riešili medzi muklami problémy s návštevami, umelo vytvorené problémy policajtmí aby som z každej strany počul slovo návšteva, forma presviedčania. Ešte aj v piatok, keď sme šli do roboty na poobednú stretali sme na schodoch pedagóga, aby som ho hádam oslovil, že som zabudol na návštevu. V stredu keď videli, že nehádzem list domov a nežiadam o návštevu, spravili ústretový krok. Poslali za mnou konfidentov s otázkami na Ppčko a na môj názor na policajtov.

Testom som neprešiel. Nemám už dosť síl byť k ním ústretový, začať hrať ich hru, podvoliť sa im. To všetko čo spravili, tie hrozné podvody a činy...Posielajú za mnou jedného špeha za druhým a neustále preberajú Ppčko, Dubnicu, psychiatriu, môj názor na policajtov a kadečo. Prišli s ďalšou možnosťou a to podať ďalšiu žiadosť ak ma nepustia a to cez nejakú organizáciu. Odpovedal som jednému konfidentovi, že ak ma nepustia podám to cez organizáciu z vonku. Sestra mala jedenásteho narodky a ja som sa jej nezval. Tá žena sa o mňa stará vyše päť rokov a dočká sa tohto. Zajtra ma mama a nemôžem sa ozvať ani jej. Nemám už s čím hrať proti tým krysám. Je to asi jediná možnosť ako ich prinútiť aby ma pustili. Niesom si tým ale istý.

Prišiel mi list z obvodného úradu o začatí konania. Dvadsiateho tretieho budem mať výsluch. Povedal som na izbe, že idem napísať trestné oznámenie na okresný súd Trnava, pretože som bol kokot keď som ho predtým adresoval prokuratúre. Nastalo všade ticho aj dobrý materiál nám doniesli do roboty. Už pri prvom prejednávaní môjho podmieneného prepustenia som mal pocit, že sú tu dve strany, vtedy keď mi ten chalanisko potriasol rukou, že možno sa už neuvidíme a teraz mám podobný pocit. Juro P. ich človek mi minulý týždeň naznačil, že nemá žiletku. Sú to mukelské ťahy ako sa uistiť či tú vec ktorú niekomu chcem dať si dotyčný zaslúži. Žiletku som mu síce nedal, no druhý deň sa mi aj tak na posteli objavila ústava slov. republiky aj s výkladom. Tam som sa dočítal o niektorých svojich chybných krokoch. Tu žiletku som mu dal. Ten človek mi už druhý krát pomohol, a ja viem, že to nemá z vlastnej hlavy. Na našej izbe sa dejú čudné veci. Chalani chodia naklepaný z tabletiiek a s niečím robia tajnosti.

Znie to sci-fi? Ó áno aj pre mňa, nemôžem si pomôcť ale, preto píšem ďalej. 21.8. došlo v Sýrii k chemickému útoku. USA vyslala lietadlovú loď. Rusi, OSN.

20. 8. som podal trestné oznámenie na okresný súd Trnava. 22. 8. zomrel Jozef Bednárík na prasknutý vred. 23. 8. som mal výsluch ohľadom sťažnosti na riaditeľa. Vypočúval ma Miroslav Vajay, starý hral ich hru. Deň pred tým ma na izbe presviedčali, aby som svoju sťažnosť stiahol a to isté očakával aj on. Nakoniec som vypovedal tak ako to bolo. Prečítal mi ešte aj výpovede svedkov, ich klamstvá. Ten starý chuj mi povedal, že pri preberaní papierov som mal ich podpísať a až potom som mal použiť opravné prostriedky. Vraj takýmto spôsobom nič nedosiahnem a vraj sa všetko skončí v prospech druhej strany. Vo veľkom dnes lietali vrtuľníky, takže som pekne zatál do živého.

To čo som vyššie opísal ako budúci problém sa problémom aj stal. Dvaja chalani z mojej izby si žúrovali dva či tri týždne na tabletkách a robili veľké tajnosti s niečím(dve a štvrt' hodiny na hajzli deň čo deň jeden a hodinu, hodinu a pol druhý je okatá zmena). Došlo mi čo majú. Šlo o policajnú robotu. Mysleli si, že po tom všetkom skočím po nejakých tabletkách a povyrazím si a tiež že použijem mobil na spojenie sa z vonkajškom. Také okaté, také podceňujúce. Nevyšlo im to tak to museli stopnúť. Sedel som akurát na telke keď ma prišli zavolať na izbu, že je tam policajt a robí kontrolu izby. Našiel im nabíjačku na mobil a aj iné veci. Žiaden veľký filcung, najskôr si odchytili jedného potom druhého. Najskôr podhodia tabletky a mobily, podhadzujú veci, ktoré umelo vytvárajú napätie a potom sa tvária akože riešia krivdu. Za každú cenu chcú aby som zabudol čo bolo, aby som uveril, že to myslia a mysleli dobre a podvolil sa im.

„Zdravíčko sem, dobrý deň tam. Vy moji dobrí policajti spravodliví, že čo to odo mňa chcete, aby som sa uchádzal o oddiel 3D2 no nie je probléma a mám aj trtkat tú vašu nosatú kurvu? OK. Vedť naozaj sa nič nestalo. Sedím už 68 mesiacov za trochu neúčinnnej trávy, nepustili ste ma na PP, týrate ma už vyše troch rokov, zaútočili ste na moju rodinu a zabili kvôli mne niekoľko ľudí. To nič, to je malina.“

Mám vonkajšie rajóny. Je to každý druhý týždeň, každý deň. Stretol som dnes chalanov z môjho bývalého oddielu, išli s Milanom Ivanom na zdravotné. Keď prechádzali okolo mňa, chalanov som pozdravil a keď už boli ďalej vyslovil som nahlas vetu: policajt, budúci väzeň. Keď šli dole, zastavil sa ten sukin syn pri mne a začal hysterický ziapať, že ako som to myslel a čo si to dovoľujem. Smial som sa mu do huby a hovoril mu, že je vzťahovačný, že som to na nikoho konkrétne nemyslel a že aký má dôvod myslieť si, že to bolo mierené na neho. Histérčil, vraj mám byť ticho a že som chorý človek. Odvetil som mu: už len vy ste zdravý. Stúpil dole a vyzýval ma, aby som bol už ticho a ja som mu zase hovoril, že si to zle vysvetlil a že je paranoidný. Vrieskal a ja som sa smial. Všetci mali huby dokorán. Z Iránu prišlo šesť z ôsmich paraglajdistov. Myslím, že ma nepustili. Znova je pred návštevou a ja som nepodal žiadosť ani som nevolal domov. Naposledy sestre, že mi je na piču a potom oneskorene som mame zagrataloval a povedal, že je zle.

Prišla mi úradná z obvodného úradu. Hlúposti. Mgr. Ivona Reinhartová mi zaslala rozhodnutie, že skutok o ktorom sa koná sa nestal. Prišiel mi list od sestry. Vraj sa dovolala na súd a že ešte nieje rozhodnuté. Áno nemajú žiadnu lehotu, mýlil som sa, niekto ma pomýlil. Tiež že volala do basy, že čo je s mojimi návštevami. Na večeri si ma odchytil konfident, že ako sa mám a

pičoviny. Vrelo to vo mne, čo vrelo, pískal mi ventil. Povedal som mu, že je jedno kedy ma pustia či teraz, alebo na pevný o rok, ja tu prekliatú vojnu s nimi dohrám. Všetko to zavesím na sieť, nech tých kokotov rodiny a blízky vedia čo sú zač. Na druhý deň pustili na obnovu najväčšiu krysu, cigána na oddiely. Vrtuľníky mali zase zmenu, jeden dokonca pristála pri rozvodni. Hneď na to sme mali rajóny a mňa križovala mladá sociálna. Prišiel som na izbu a začal prepisovať odvolanie voči kokotskému rozhodnutiu.

Znelo: Dňa 2.7.2013 som podal do rúk pedagóga Radoslava Petráka žiadosť adresovanú riaditeľovi ústavu nasledujúceho znenia: V súlade s § 3ods.1 zákona č.211/2000 o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov(zákon o slobode informácii), vás žiadam o sprístupnenie týchto informácii: kompletný výpis z karty odsúdeného(tzv. iné záznamy) za obdobie od 6.9.2012 do 2.7.2013 ako aj hodnotenia programu zaobchádzania v tomto období. Nakoľko plánujem podať trestné oznámenie a dané výpisy, ktoré vás žiadam sú dôkazovým materiálom, požadujem tieto v písomnej forme. Ďalej sa tam písalo o to ako som bol s Jeckovou v kancli a čo robila a potom s Petrákom a čo robil ten. O Jeckovej som tiež uviedol, že vo svojej výpovedi pre obvodný úrad zamlčala skutočnosť, že sme sa osobne stretli. Porušila tiež zákon o ZVJS, ktorý ukladá povinnosť legitimovať sa menom a číslom a že zákon ukladá strane ktorej žiadosť smeruje lehotu dokiaľ ma žiadateľa kontaktovať na prípadné doplnenie žiadosti a to sedem dní. Ak jej nebolo jasné aké info. Požadujem a akou formou, tiež porušila zákon. Ohľadom Petráka som tam napísal, že vo svojej výpovedi tvrdí, že hneď ako som ho vyzval aby mi dal pred podpísaním materiály k nahliadnutiu, on tak urobil. Taktiež svedok člen samosprávy potvrdil svojou výpoveďou jeho tvrdenie. Obaja v danej veci klamali. Pavol Z. vedúci člen

samosprávy úzko spolupracuje s oddielovými pedagógmi, ktorým je aj Radoslav Petrák pri udržiavaní bezproblémového chodu oddielu. Preto je z mojej strany na mieste tvrdenie že pedagóg pre svoj prospech ovplyvnil svedka. Ďalej, ako dôvod žaloby adresovanej Obvodnému úradu neuvádzam nedodržanie osem dňovej zákonom stanovenej lehoty. Žalujem priamo riaditeľa Jaroslava Jánoša, ktorý porušil zákon o slobodnom prístupe k informáciám v §21a ods.1 pís.b, v znení ktorého sa priestupku dopustí ten... Svoju žiadosť som adresoval jemu a tak za vybavenie tejto v plnej miere zodpovedá on, ako aj zodpovedá za protiprávne konanie svojich podriadených poverených takým vybavením tejto žiadosti. Obvodný úrad v klasifikácii priestupku pochybil, jeho závery sú neobjektívne a jednostranné. V danej veci chcem ešte dodať: v marci 2011 som podal sťažnosť adresovanú ministerstvu spravodlivosti ohľadom úrovne zaobchádzania príslušníkmi ZVJS z Dubnice n. V. a Hrnčiaroviec n. P. v ktorej aj usvedčujem vtedy generálneho riaditeľa väzníc Róberta Mudrončeka zo zneužitia právomoci verejného činiteľa. Odpovedi, ktorá nebola úplná a prekrútená proti mne predchádzala dopravná nehoda môjho otca, ktorú ja považujem za pokus o vraždu zo strany úradov. Každodenné psychické týranie, manipulácie a nátlak zo strany ZVJS zamerané proti mne, ktoré trvá do dnešného dňa, som spísal a podal trestné oznámenie na generálnu prokuratúru, kde uvádzam aj názor ohľadom otcovej nehody. Tá rovnako pochybila vo svojích záveroch a v ničom mi nepomohla. Dva mesiace pred možnosťou podmieneného prepustenia som dostal nespravodlivo účelový disciplinárny trest, ktorý plnou váhou prispel k negatívnemu hodnoteniu na súd ohľadom tohto konania, ako aj prispeli ďalšie klamstvá pedagóga, ktorý ho písal. 10.4.2013 som mal ďalšie pojednanie kde pedagóg Milan Šinko svoje klamstvá zopakoval, na čo súd reagoval zamietavým verdiktom. Moja sťažnosť

ohľadom pojednávania je stále nevybavená krajským súdom, pritom v nej uvádzam pochybenia oboch ÚVTOS a obavu o svoju bezpečnosť. Po jednom z útokov intrigánov nastrčených tunajším vedením som bol znova disciplinárne potrestaný tromi dňami MPU a následne preložený na iný oddiel. Vo svojej žiadosti som uviedol ako dôvod jej podania, potreba získania dôkazov ohľadom podania trestného oznámenia, na osoby, ktoré mi dlhodobo ubližujú a teda proti nim samým. Po pohovore s judr. Jeckovou a pokuse o podvod pedagóga som sa presvedčil, že sa k materiálom, ktoré potrebujem nemám ako formálne dostať a podal som žalobu na obvodný úrad. Tým, že tento úrad zle klasifikoval moju žiadosť, jednostranne a neobjektívne rozhodol v môj neprospech, dopúšťa sa nie len porušenia zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ale aj marenia spravodlivosti, pretože mi bráni v získaní dôkazov pre súdne konanie. O tom, že mi obvodný úrad ako náhradu trov určil zaplatiť 16 eur som sa nezmienil. Mal som petnásť dní na odvolanie a odvolacím orgánom bolo ministerstvo vnútra. Dopísal som ho a zanesol Petrákovi, akurát triedil poštu.

Za desať minút ju rozdával a zavolali aj mňa. Dostal som odpoveď z kraja že ma nepúšťajú. Judr. Ivan Ilavský ju zamietol. Rozhodnutie padlo 15.8. akurát na mamine narodky. Už dávnejšie, niekedy po mojom prvom pokuse dostať sa von som mal pocit, rovnaký ako vtedy s Jožom Š. v Dubnici, že sestra hovorí a koná to čo jej povedia. Z hore uvedeného to aj vyplýva. Vedel som, keď som po nej žiadal aby to zverejnila, aby sa za mňa bila, že je to Sofiina voľba. Ako dobrá matka sa rozhodla chrániť svoje dieťa. Kurvi, rátajú že to podám cez organizáciu, znova budem prechádzať tým procesom pokory, doliezania, aby ma mali pekne v late, aby som mal o čo žiadať a tak aj niečo dal. Je to vlastne jediná možnosť ako sa dostať predčasne von. Zákon

totižto neumožňuje mi podať ďalšiu žiadosť až po uplynutí jedného roka od nadobudnutia právoplatného rozhodnutia, a teda od vynesenia zamietavého verdiktu krajského súdu. Reálne tak môžem podať 15.8.2014 a potom čakať najviac dva mesiace, stávalo sa ale, že čakali aj 120 dní na prejednanie. Od tohto podania k môjmu ukončeniu trestu je ale len 41 dní. HA HA... Všade majú ľudí, takže aj tam. Podám to cez nich, oni ma dostanú von, nájdú mi prácu a to isté ako basa. Jebem sa im na to. Ale toto si pekne dokurvili. Teraz by som to podal cez tú spoločnosť behom troch štyroch týždňov by som bol vonku a zvyšní dvaja paraglajdisti doma z Iránu na zaretušovanie ak by mi náhodou prišlo na rozum niečo zverejniť.

Napísal som tri žiadosti na MS, GR, OS Trnava o prefotenie materiálov čo som im posielal. Dnes som stretol hádam všetkých muklov z lepších flekov. Keď som išiel z bufetu z nakúpenými známkami stretli sme trestný oddiel. Maťo Ž. mi odpovedal na moje, že idem na pevný, tak poď k nám. No to by sa im páčilo, dostať ma na trestný, aby si dokázali, že skutočne som konal ako to opísali v hodnoteniach na súd, a že som nenapraviteľný. Celý čas sedím za stolom a píšem a oni poslali na sčíták toho „najmilšieho – kinder“ policajta a ešte aj pekne pozdravil. Normálne šaliem. Chodím z hlavou v hrsti a hľadám tiché miesto aby som si oddýchol. Napísal som odvolanie na ústavný súd ohľadom môjho podmiennečného prepustenia. Jeho znenie bolo takéto: Dňa 8:3:2013 som prostredníctvom svojho obhájcu podal na okresný súd Trnava žiadosť o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktoré mi dňa 10:4:2013 súd na verejnom zasadnutí zamietol. Pri rozhodovaní sa okrem iného opieral o fakt, že na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu nie je právny nárok. Ďalej v uznesení uviedol, že moje disciplinárne odmeny boli z mojej strany účelové čo zdôvodnil, aj

konštatovaním v hodnotení riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce n. P. a aj výpoveďou zástupcu ústavu, podľa ktorých správanie odsúdeného nebolo vždy na požadovanej úrovni, až postupom času sa jeho správanie stabilizovalo, za účelom vytvorenia si podmienok na podmiennečné prepustenie. Súd tiež prihliadal pri rozhodovaní aj na charakter a závažnosť spáchanej trestnej činnosti. Uviedol, že som bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu a teda podľa súdu je potrebné, aby som svojím správaním a plnením povinností naďalej preukazoval polepšenie, keďže podľa súdu neuplynula ešte dostatočne dlhá doba, aby mohol byť vyslovený záver o splnení tejto materiálnej podmienky. Súd tiež prihliadal na menej priaznivú nesocializačnú prognózu. V závere súd konštatoval, že nebola u mňa splnená podmienka prepustenia spočívajúca jednak v tom, že som nepreukázal polepšenie a teda v budúcnosti nepovediem riadny život. V zákonom stanovenej lehote som proti tomuto rozhodnutiu podal nasledujúcu sťažnosť:

Približne v júni 2010 mi začala prejavovať svoje city príslušníčka ZVJS Zdena Pejková pracujúca ako sestrička v ÚVTOS Dubnica n.V. ...druhý deň ráno prišla na oddiel sestrička skontrolovať nových či im nebolo pri eskorte ubližované a či nemajú modriny a večer ho prišli ešte pozrieť príslušníci PBS Kolár a Bratina. Ich plán prichytiť ma pri trestnom čine zlyhal, preto ma dali na nepracovný oddiel k agresívnym väzňom a znova som čelil rôznym policajným tlakom. Nevedel som ako si pomôcť. Vyčerpaný a v koncoch podal som žiadosť o pohovor so psychológom Hutom, ktorému som stručne objasnil svoju situáciu, snažil som sa mu vysvetliť, že som to skutočne nemyslel zle a prosil som ho o kľudnejší oddiel a prácu. Keďže odpoveď neprišla hneď, práve naopak, podráždenie druhej strany sa ešte vystupňovalo, druhý deň 23.3.2011 prostredníctvom anonymnej

schránky som túto správu poslal na ministerstvo spravodlivosti a nie generálnemu riaditeľstvu bás, pretože na čele tohto úradu bol bývalý zamestnanec ÚVTOS Dubnica n. V. Róbert Mudronček, ktorý jednoznačne musel pomáhať pri pláne nasadenia Mareka Šišku a prosil ich o pomoc a ochranu. Po týždni ich napätie poľavilo, dali ma na pracovný oddiel, zaradili do práce a na chvíľu bol pokoj. Celý kolotoč sa nanovo roztočil po tom, ako môj list dorazil na MS a odtiaľ ho dali na vybavenie generálnemu riaditeľstvu bás, Róbertovi Mudrončekovi. V liste adresovanom mojej sestre som sa sťažoval na absurdnosť situácie, že sa cítim zle a chcem to už riešiť inak. List som odoslal 3,5,2011 a 9,5, mal otec ťažkú dopravnú nehodu, mama, ktorá mala čo robiť aby sa oboznámila s výkazmi rodinnej krčmy sa len náhodou vyhla naplánovanej colnej kontrole a sestra pracujúca ako učiteľka na základnej škole začala pociťovať nepriateľské tlaky zo strany svojej nadriadenej. Po otcovej nehode som sa pred pedagógmi Braniševičom a Škvrndom emocionálne zrútil, pretože som vedel, že keďže ma právo pedagóg čítať odsúdeným poštu info. z môjho listu prenikla touto cestou. Celé mi to prišlo tak ľúto že som sa nezdržal a tým som im dal najavo, že viem, že to nebola nehoda. Nevedel som čo mám spraviť. Moja rodina o týchto súvislostiach nevedela a tiež druhá strana nevedela čo spravím. Keby som to dal médiám a vyšetrovacím orgánom, nie len vedenia oboch bás a Mudronček ale aj Ministerstvo Spravodlivosti na čele s p.Žitňanskou by sa museli zodpovedať. Spojenec na Generálnej Prokuratúre by bol silnou zbraňou a tak škandalózne zvolenie Čentéša je dôsledkom týchto udalostí. Prezident Gašparovič zrejme túto voľbu prekukol a preto zvoleného nevymenoval. Mediálna anti kampaň proti justícii, umelo vytvárané očierňujúce kauzy v tomto období a hon na Harabína sú tiež obrannými ťahmi vlády. Tri dni po nehode som mal pohovor s vedúcou výkonu trestu Szabovou(Hertelovou),

ktorá mi ponúkla miesto knihovníka, na základe predchádzajúcich skúsenosti som toto odmietol. Prenasledovanie mojej osoby sa roztočilo nanovo. Z Generálneho riaditeľstva (vedúca úseku legislatívno, právneho oddelenia) mi prišla odpoveď prekrútená proti mne a nezaoberajúca sa všetkým. S psychológom, ktorému som o všetkom povedal a tiež vyjadril názor že chcem zmier (nemôžem predsa ísť proti toľkým a takým ľuďom), som sa dohodol že budem brať lieky, aby v prípade pretrasú znehodnotil som svoju výpoveď. Tabletky som ale nebral, domnieval som sa že bude stačiť ak budú iba evidované. Nestačilo. Bolo potrebné iné znehodnotenie. Keby som preukázateľne vlastným pričinením dostal sa na pracovisko v ktorom ma väzeň prístup k policajtky a túto zvedol, vypovedalo by to o mojej vypočítavosti, no predovšetkým by ma mali pod kontrolou. Kým som na toto všetko prišiel skoro mi vypovedalo zdravie aj rozum po všetkej tej manipulácii, čo však druhej strane tiež vyhovovalo. Každodenné tieto policajné manipulácie a nátlak som chcel najskôr riešiť dozorovým prokurátorom, o pár dní po vhození listu do jeho schránky mi prišiel list od sestry v ktorom písala, že jej syn na prázdninách niekoľko dní zvracal a rovnako tak keď som už stratil nervy a vyhlásil hladovku no na nešťastie niekoľko dní pre návštevu túto musel pre možné riziko zrušiť, prišiel mi neskôr list ďalší a pre zmenu zvracala ona. Z vlády do toho prípadu museli byť zasvätený len starý politici, preto Sulík, ktorý nemal tú česť a cítil nebezpečenstvo pri hlasovaní nevyjadril vláde dôveru(až neskôr mi došlo, že ho prehnanými požiadavkami k tomu nepriamo donútili). Zhodou okolností, bol na mojom oddieli bývalý novinár J. Tinka, ktorému som o všetkom povedal a ktorého podmienenečne prepúšťali v júni 2011. Pre možný únik info. a „bezpečnosť štátu“ bolo potrebné monitorovať jeho a jemu blízke osoby. Vláda však padla, SAS bola mimo hry a Galko na poste ministra obrany nežiadúci. 5,3,2012

pár dní pred voľbami pre skutočne už neudržateľný tlak som vedúcej výkonu trestu odovzdal svoj denník a dokumenty s prípadom spojené. 20,3, ma preložili na špecializovaný, psychiatrický oddiel k ľuďom nespôsobilým života v base. Jednou z foriem zastrašovania a donucovania, ktorú som pred tým odovzdaním absolvoval bolo obesenie sa jedného väzňa na tomto oddieli a v rovnaký deň podsunutá mi info. že v dedine kde mal otec nehodu sa stala ďalšia pri ktorej vodič zrazil ženu s malým dieťaťom. Po preložení na tento oddiel som sa dostal na izbu kde sa to stalo a príslušenstvo toho človeka. Moje žiadosti opustiť toto miesto boli neúspešné. Neustále sa odvolávali, že s nimi nespôlupracujem, čo v praxi znamenalo neberiem „lieky“. Paralelne s dosiahnutím tohto cieľa ma zvädzala pedagogička a keď pod tlakom okolnosti som sa o niečo pokúsil hrať že o ničom neviem a do karty mi zapisovala prehrešky. Po jednom z mojich výstupov pre možné jej riziko ma preložili na iný oddiel s ťažšími prípadmi a hra pokračovala ďalej za asistencie pedagógov Janíka a Jurana, policajtov a vedenia. Nátlakom mi naznačovali aby som na vedľajší oddiel za p. Sekerkovou a ak som tak spravil znova hrali že o ničom nevedia a znova si zapisovali svoje. Aj keď som podal trestné oznámenie na Generálnu prokuratúru po troch mesiacoch intenzívneho vyšetrovania konštatovali, že som bývalý narkoman ktorý trpí pravidelne po čase opakujúcimi sa paranoidnými stavmi a bludmi. Samozrejme nátlak pokračoval aj smerom z vonku a tak som na túto ich hru musel pristúpiť. Môj posledný prehrešok bol list adresovaný pedagogičke v ktorom jej vyjadrujem svoju náklonnosť k nej. Keďže behom dňa som naň nedostal odpoveď druhý deň ráno som si po ňu šiel k nej na oddiel. Za neuposlušnosť príkazov pedagóga som dostal 30,9,2012 disciplinárny trest prvý za obdobie môjho trestu a ešte v ten deň ma preložili na pracovný oddiel. Týmto premiestnením sa nič

nezmenilo. Nedokázal som zviest' starú policajtku ani som nezačal brať tabletky. Stále som nátlakovými a zastrašujúcimi akciami zboru bol nútený k rôznym nezmyselným iniciatívam. Čím sa mi viac blížil termín podmiennečného prepustenia, tým boli tieto nebezpečnejšie. Po niekoľkých provokatérmi nastrčených intrigách som sa obával o svoju bezpečnosť, preto som svoju žiadosť podal predčasne. Samozrejme celý príbeh som vo svojej žiadosti tak ako tu opísal aj s dôvodmi prečo tak konám. Do hodnotenia na súd pedagóg Milan Šinko klamal. Vykreslil ma v ňom ako človeka, ktorý opakovane porušuje ústavný poriadok, neposlúcha príkazy príslušníkov, ničomu sa vo výkone trestu nevenoval ani nevenuje, je pravdepodobne že sa vráti k trestnej činnosti, edukácia sa plní len čiastočne. Odmietol som mu to podpísať, že sú to samé klamstvá, na čo reagoval, že hodnotenie je preto také negatívne, lebo nespĺňam termín a nemám zahladený trest. Sudca okr. súdu v Trnave Bunzel moju žiadosť odignoroval, povedal mi aby som si zahladil trest že ma prepustiť inak nemôže. Druhú žiadosť som podal prostredníctvom advokáta čisto formálne. Žiadosť bola opätovne zaslaná a opätovne mi Šinko spravil negatívne hodnotenie aj keď už bez evidovania trestu. Jeho vysvetlenie tento krát znelo, že keďže pred dvoma mesiacmi tvrdil niečo, nemôže teraz po tak krátkom čase tvrdiť opak. Neustále nátlaky na moju osobu sú na dennom poriadku. Súdna pojednávanie zo dňa 10,4,2013 bola obyčajná fraška v réžii sudcu P. Príbelského. Hneď na začiatku pojednávania mi sudca odporučil aby som žiadosť stiahol a spravil si lepšie hodnotenie. Na pojednávaní sa pedagóg vyjadril, že moje správanie nebolo spočiatku na požadovanej úrovni, no po mojom príchode na jeho oddiel sa znormalizovalo aj keď ešte nie je úplne v norme, keďže niektoré veci musí s mnou riešiť pohovormi. Preto je vraj jeho stanovisko doporučujem s dohľadom. Bol som prejednaný a moja žiadosť bola zamietnutá

tak zo strany sudcu ako aj prokurátora. Do sťažnosti som ďalej uviedol, že sa obávam o svoju bezpečnosť, keďže ľudia ktorý za tým všetkým stoja majú enormný záujem, aby som v base ostal a tak mali viac času na moje zlomenie. 15.8.2013 krajský súd opätovne zamietol moju sťažnosť. V odôvodnení uviedol, že som v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť na základe ktorej preskúmal súd v zmysle § 192 ods.1 trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému bola podaná a konanie predchádzajúce tomuto výroku, a tak zistil, že sťažnosť nieje dôvodná. Ďalej uviedol, že je fakt, že som doteraz nebol vo výkone trestu, bol som osem krát disciplinárne odmenený a disciplinárny trest nemám, mám však skúsenosti z drogami a iba čiastočne spĺňam podmienky. Samotný riaditeľ odporučil s dohľadom. Krajský súd tiež vyzdvihol fakt, že sa snažím vytvárať si podmienky na podmiennečné prepustenie(jeden to vyzdvihne a druhý považuje za účelovosť HAHA), no napriek tomu berie v úvahu moju málo priaznivú prognózu a preto si osvojuje v celom rozsahu právny názor i odôvodnenie rozhodnutia prvo stupňového súdu. Pretože nezistil žiaden dôvod na zmenu, alebo zrušenie ktorejkoľvek časti napadnutého uznesenia, moju sťažnosť ako nedôvodnú zamietla. Rozhodnutie okresného súdu v ktorom vykonštruoval zdôvodnenie o mojom nepolepšení i jeho obava či budem viesť riadny život, môže byť ospravedlnené len z jediného dôvodu a to, že na podmiennečné prepustenie nieje právny nárok. Krajský súd pri rozhodovaní úplne ignoroval moju sťažnosť, namiesto toho, aby dal okresnému súdu opätovne moju žiadosť prejednať, poprípade rozhodol v môj prospech, túto zamietol, čím porušil zákon §192 ods.1 trestného poriadku a tiež moje právo na spravodlivé súdne konanie. Ako porušenie základného práva som uviedol článok 6. odsek 1. dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý je zakotvený aj v našej ústave v

článku 127 a ten hovorí, že každý má právo na spravodlivé súdne konanie.

Návrh na rozhodnutie vo veci:

Pre vyššie uvedené skutočnosti a dôkazy navrhujem, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že krajský súd v Trnave porušil rozhodnutím uznesenia č. 3PP/29/2013 moje práva uvedené v článku 6. odseku 1. dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej navrhujem aby predmetné uznesenie zrušil a prikázal krajskému súdu v Trnave aby vec znova prerokoval a rozhodol. Tiež navrhujem, aby mi ústavný súd slovenskej republiky priznal finančné zadostúčinenie vo výške 3333eur. Pre spôsobené psychické problémy a pre stratu dôvery v spravodlivosť. Dňa 3.10.2013 som sa dozvedel, že policajt, ten kokotko čo mi robil zle na 4A keď som prišiel do Trnavy, ten pes čo mi dal zápis, že som nemal kartičku pretože som nešiel za konfidentom mal v Trnave smrteľnú nehodu. Stalo sa to 25 mája a ja som si spomenul, ako za mnou chodili špehovia a stále mi hovorili ako tento poliš si robí školu aby sa mohol stať pedagógom, a ja som im iba odpovedal, že je to hlupáček z ktorého si tu všetci robia srandu, chumaj čo nemá rozum ani autoritu a že je to pes čo mi dal účelový zápis. Potom basou prehrmela správa, že nejakého Erika zajebalo auto, ale takých Erikov, Jožov, Ferov som stretol a tak som to vôbec nevnímal a nepýtal sa ktorého Erika. Teraz mi to docvaklo. Normálne ho popravili, akože oko za oko, aby som bol spokojný a podvolil sa im. To je hrozné. Poslal som žiadosť na zaslanie fotokópii spisov na okresný súd Trnava a oni mi odpísali, že mám najskôr zaplatiť nejakú smiešnu čiastku no spomína sa tam len jeden spis. Napísal som im tam teda a dal zaplatiť tú sumu.

Medializovanie zdravotných sestier je fraška, na zastieranie. Zlé, zlé a zlé. Každý deň to isté, no teraz už aspoň vie na beton čo a ako. Tým, že som ustupoval uberalo mi to nekonečne veľa síl, teraz na nich zvysoka jebem. Ide mi jedine o to zničiť to tu všetko. Mal som návštevu. Dopadla celkom dobre. Oco vyzeral v pohode, bola mama aj sestra. Mama nezabudla nakoniec aj načrtnúť tému, prečo som minule nedal návštevu. Povedala že zrejme som si chcel oddýchnuť od nich aj všetkého. Povedal som, že je to tak, necítil som sa dobre, bol som už jednou nohou doma a potom toto. Bola to len polovičná pravda. Možno keby som mal viac času, povedal by som im, že mi tu fakt ide o život a tým, že som sa neozval, chcel som aby mali o mňa strach a začali otvorene s touto sebrankou bojovať, no nestalo sa tak.

Neustále mi je zima. Mám na piču celu, rožnú na vrchu a na našom plafóne robia pre vrchný oddiel teda pre izolačky a diery vychádzkový dvorec. Všetko to tam každý deň rozbíjajú, vrtačky, zbíjačky všade rámus a keď začne pršať máme to tu ako v jaskyni. Múry sú vlhké, podlaha mokrá. Trvá to už mesiace. Mám už v hlave logický výsledok čo sa stane keď pôjdem takto verejne proti ním a nepovolím a teda, že nakoniec na mňa niečo našijú a ani na pevný sa nedostanem. Večer som sedel na filme. Bola plná kultúrka ako je to zvykom v sobotu. Cez reklamu som si odskočil na hajzel a keď som sa vrátil sedel mi na stoličke hrbatý kripel čo sedel pred tým predom mnou. Hovorím mu aby si odsadol a on na to, že teraz tu už sedí on. Vytiahol som spod neho stoličku a chalan sa začal stavať na zadné, hulákal, sotil do mňa potom znova, tak som ho zdrapil za košeľu a chalanisko zmäkol. Večer som mal o tom sen no bolo to pri cvičení v ktorom som stratil stabilitu. Ráno som sa zobudil s tým, že mám byť rozvážny. Teraz som tu rozvážnosť potreboval. Keby som sa do neho pustil, bolo by to v háji a toto akurát chceli. Vyprovokovať a dostať ma na

trestný ak som nepožiadala o podmienené prepustenie cez organizáciu. Nejde to touto cestou tak máme ďalšiu. A zase podhadzovanie, manipulovanie z dvermi z jedálňou z oddielom z robotou, manipulovanie so všetkým a stále do omrzenia. Prišla mi ďalšia odpoveď zo súdu ohľadom tých fotokópií. Vraj mám zaplatiť 8 eur a až potom mi pošlú ďalšiu časť. Kurvy. V robote na stojane mám už tretieho človeka za posledné mesiace čo išiel domov. Aj takto vedľa týrať. Sú to všetko ich ľudia a tak sa nemusia báť, že by mi niečo prepašovali von. Pri prvom som to skúsil a poslal som list do denníka Pravda no nič. Ako nový som spal na dvojáku hore. Je to jednoducho tak zaužívané, noví ide hore jedine nad starými sa robia sem tam výnimky a nad tučnými. Bol som na rade, že keď jeden z izby odíde idem dole na tzv. kabriolet, pretože sa jedná o samostatnú posteľ. Palo sa dostal za holiča a odišiel z našej izby. Stalo sa tak keď som bol v robote a keď som prišiel na jeho mieste bol nasáčkovaný nový človek na izbe, člen samosprávy. Na izbe je napätá atmosféra, pretože vedľa že sa stala krivda, no nemôžu mi ju vysvetliť a tiež ani povedať, že oni za to nemôžu. Ja to ale viem. Volal som domov sestru, vraj ide na dva týždne do Nemecka. Prihlásila sa do nejakej súťaže ministerstva školstva, ktoré vyberalo päť či desať učiteľov z celej krajiny na výmenný pobyt. Vybrali ju.

Prišiel mi list z obvodného úradu, že moja sťažnosť postupuje na okresný úrad do Trnavy a nie na ministerstvo vnútra.

Samozrejme každé dňové podsúvanie mi tých kokotv z AB, upratovačov, skladníkov, pedagogičky, otváranie dverí, manipulácie v robote aj na oddiely nemusím ani opisovať. Prišlo mi vyjadrenie z ústavného súdu. Moju sťažnosť ohľadom podmieneného prepustenia odkladajú (sudca Ľubomír Dobrík), pretože článok 6. dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd sa na moju problematiku nevzťahuje a oni ani nemajú kompetencie to riešiť.

Vo štvrtok som sa pohádal s ďalším konfidentom, brigadírom v robote Milan D. Začalo to nevinne pre knihu, ktorú číta, na čo som mu ja povedal, že momentálne na knihy jebem. Nejak ho to urazilo, preto mi začal nakladať, že mám slabú psychiku a ja jemu, že je konfident a lístočkár. Keď prišiel na oddiel, zahral to, že nezvládam trest, vybral som si jeho na koho vrčím, nemá ale proti mne nič. Obul sa do toho ďalší čurák ale na moju „obranu“, vraj to naozaj nezvládam, ale ani sa mi nečuduje. Povedal som mu na to, že díky za tvoju obranu, ale „áno ja som zaútočil aj na Andrea aj na Peťa ako prvý a vlastne za hádku z Milanom tiež môžem ja.“ Povedal mi krásnu konštrukciu, vraj verbálne nezvládam trest.

Neradi to videli, myslím keď som držal v ruke pero, a keď som písal nejakú sťažnosť alebo odvolanie to išli z kože vyskočiť. Už ich prešli aj tie figle z urobenia zo mňa blázna, chceli ma za každú cenu niečím kúpiť, udobriť si ma, aby som na všetko zabudol a odpustil. Tak si to vysvetľujem, realita ale bola taká, že nemali na výber, a tak je ľahké ísť doprava keď doľava nieje. Keď nešlo ani to, tak robenie zlého, intrigy a všemožné ubližovanie. Nárazové, lebo blížili sa voľby prezidenta do ktorých by bolo dobré mať toto vyriešené, pretože na čele by sa rád ocitol Robert Fico a tiež ešte nieje vyriešené moje podmienené prepustenie ani obžaloba na riaditeľa. Poslal som doporučený list na špeciálnu prokuratúru. Jeden z mojich bývalých spolubývajúcich, čo im našli najskôr nabíjačku a potom aj mobil zhltol lyžicu, preto ho premiestnili do Trenčína. Jeden z nich je poslušný konfident čo namočil do sračky toho druhého, teraz sedí poslušne na diere a krúti si svoj trest, ten druhý nespolupracuje tak mu robili zle,

podali naň aj trestné oznámenie a samozrejme psychický teror čo si viem dobre predstaviť. Bol to zúfalý čin po ktorom vo veľkej miere nasleduje operácia žalúdka, pretože lyžica sa v ňom zasekne. Je to protest.

Poslal som doporučený list do Štrazburgu na CPT Európsky výbor na zabránenie mučeniu a neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu. Všetko som im tam opísal. Média sú plné novely info. zákona, ktorú pripravuje MS. Je teraz na mieste otázka či mi ide viac o dokumenty ktoré žiadam a za ktoré nevydanie som zažaloval riaditeľa, alebo mi ide o dokázanie toho, že mi tu robia zle a potrestanie ich. Ak by som totižto teraz opätovne tie fotokópie žiadal, vydali by mi ich a žaloba by tak stratila zmysel. Konfidenti ma nahovárajú z každej strany aby som si ich znova vypýtal, strašia ma rečami, že vraj od nového roka nebude mať väzeň právo do svojej karty nahliadnuť, nebude mať na jej kópiu právo. Mal som konflikt s policajtom s tým čo ma jebal pred troma rokmi na 4A na rajónoch. Sú dve cesty ako sa dá dostať k okienku. Jedná je predierať sa normovým radom a riskovať konflikt a tá druhá okolo stolov. Nikdy to nikomu neprekážalo kadiaľ chodí dieta. Jednoducho sme prišli do jedálne a norma išla svojou cestou, mi svojou. Nebol pri tom žiaden problém, všetci sa dostali na rad, najedli sa, aj sa dostali odtiaľ preč. Teraz ma tento kokot vrátil ako jediného, vraj kadiaľ to chodím. Spravil mi to už dva krát po sebe behom týždňa. Teraz som si teda „správnou“ cestou šiel vybrať jedlo a späť som sa zastavil za ním a pýtal si od neho číslo. Nechcel mi ho dať, vraj aký mám problém. Zavolať si ma von a tam v zastúpení svojich tupých kolegov na mňa hučal, že čo si to dovoľujem, zrejme si myslel, že sa zo zdvihnutého hlasu poseriem. Potom mi povedal, že sa neskôr porozprávame, vraj príde za mnou na oddiel. Neprišiel. Bol som to riešiť u pedagóga Kapitána, ten mi ale

povedal že nemá právo zisťovať mi číslo príslušníka ani jeho meno, tak som podal žiadosť o pohovor s riaditeľom v tejto veci. O sedem dní som mal s ním pohovor a bola tam prítomná aj Szabová-Hertelová. Na izbe som sa deň pred tým vyjadril ako ho ponížim a že zrejme priamo odtiaľ pôjdem na izolačku. Konfidenti zaúradovali a podľa toho sa ten kokotko aj správal. Vraj ho šikanujem svojimi žiadosťami a sťažnosťami a povedal mi citujem „keď sa chceš v zdravý dožiť konca trestu, začni sa podľa toho chovať.“ Hral sa na múdreho, nepustil ma k slovu, vraj si tu riešim nejaký svoj komplex, všetkých urážam vrátane jeho a vedúcej. Hovoril o tom ako vzorne si plnia svoje povinnosti aby tu nenastalo bezprávie, šikana a znásilňovanie medzi väzňami a ja mu na to, že áno viem, mal som tú možnosť oboznámiť sa za posledné tri a pol roka z tými povinnosťami a že ma tu rovnaký čas týrajú. Odpovedal mi, že je to trestný čin a teda čo konkrétne mám namysli... Načrtol mi aj tému ohľadom mojej obžaloby. Povedal som mu, že som od neho žiadal len pokračovanie toho čo som dostal pred rokom a on mi na to, že o akom pokračovaní to hovorím, vraj karta odsúdeného je len jedna. Hovorím mu, nechytajte má za slovíčka a v tejto veci to vlastne nemá zmysel ďalej rozoberať. Vraj čím sa ten príslušník previnil, keď si pýtam od neho číslo. Hovorím mu, je to jedno, ja nemusím udávať dôvod, moja žiadosť je podaná skrz toho, že mi to ten policajt nevydal. Povedal som mu, že je riaditeľ, nech mi to číslo zistí a vydá a on na to, že to nieje v jeho kompetencii a teda mi ho nedá a že daný príslušník nosí svoje číslo na odznaku a ten na viditeľnom mieste zavesený. Ja mu na to ironicky, že áno, pod pulóvom. Pýtal sa ma ešte na kde čo, bolo to gesto poníženecké no slovosled a tón povýšenecký, urážlivý. Či mi je tu zle, čo proti ním mám, kde stále sa sťažujem a že ma asi dá vyšetriť psychológovi. Povedal som mu, že pohovor sa týka jednej jedinej

veci. Ak mi číslo policajta nechce vlastne nemôže dať nemám s ním ďalej o čom hovoriť.

Na druhý deň som na ministerstvo poslal sťažnosť v tejto veci. Zo Štrasburgu mi prišiel list. CPT je vraj výbor, ktorý organizuje návštevy miest kde sú osoby pozbavené slobody vládou-politický väzni. Keďže môj prípad to nieje a moja sťažnosť je vyslovene individuálna, nemajú oprávnenie nič robiť.

Fico je na návšteve u Obamu. Príde mi to, že si chcú pokecať o tej chémii v Sýrii. V Blave sú protesty za odvolanie vlády, generálneho prokurátora a necenzurované média (akoby som to organizoval ja). Stretol som známeho ešte z Dubnice. Ten mi hovoril že Lukáš G. už išiel späť do Dubnice a že keď ho nepustili na Ppčko bude šikanovať naschvál ústav prostredníctvom infozákona. Pekne si to tie kundy vymysleli. Kedysi, keď sa niekto čo i len zmienil o infozákone, hneď sa okolo neho začali diať veci, veľmi rýchlo si to s tou cestou rozmyslel. Teraz keď sa im to hodí, svojich ľudí naočkujú aby podávali húfne podania a tak budú mať dôvod ten zákon zmeniť.

Prišiel mi list z okresnej prokuratúry Trenčín, že to postupujú na kraj. Poslal som sestre materiály na prefotenie, pretože idem podať odvolanie vo veci môjho podmiennečného prepustenia. Mal som návštevu a po tom ako ma začala sestra karhať, že sa neviem ovládať, chovať a pokoriť, keďže ma nepustili, odhovárala ma od Štrasburgu, povedala, aby som s tým prestal, lebo sú už všetci z toho unavený. Povedal som jej, že ma tlačí do kúta ako policajta, takže je policajt. V prvý moment chcela odísť no spamätala sa. Tri roky im hovorím o niečom a oni sa na mňa pozerajú a prikyvujú no nič nepočujú. Ako telce čo vnímajú iba zvuky a nálady. Otec mal posudkovú komisiu ohľadom svojho

invalidného. Nepriznali mu nič. Tie kurvi, keď mal nehodu mu nedali ani PN. Behom krátkeho času tri operácie, problém z chrbticou a čo ja viem ešte čo.

Mali sme ústavný filcung. Jeden z vykurvencov mi totálne rozbil skriňu, všetci už mali dávno spravený poriadok keď som dorobil. Zobrali mi nôž a ešte smaila čo som mal v skrini ako maskota. Večer prišiel Pišta K. a ponúkal mi na predaj nôž. Poslal som ho do piči. Prišla mi odpoveď z okresného úradu, zamietavá.

Ing. Ľuboš Poláček mi napísal, že výrok rozhodnutia obvodného úradu o zastavení konania sa nahrádza novým výrokom, ktorý znie: nedodržanie osem dňovej zákonom stanovenej lehoty na poskytnutie informácii nieje priestupkom, preto ponecháva v platnosti zastavenie konania a náhrada trov navrhovateľovi sa ponecháva v platnosti. V robote to pomenili. Po tom ako ma predelili späť na 4A išiel som aj na iné pracovisko inde v ústave aj keď robota tá istá. Bolo nás tam dvadsať a nestretával som ani majstrové. Teraz to všetko spojili a tak nás tam je najebaných osemdesiat a majstrové pengľujú. Prišli mi prefotené fotokópie pre Štrazburg od sestry. Domov z Iránu prišli posledný dvaja paraglajdisti. Žitňanská opustila SDKU a konfidenti prišli s novinou, vraj môj bývalý spolupracovník na stojane išiel na izoláciu, pretože našťal nejaké drogy. Z toho vyplýva jediné, Fico skutočne chce byť prezidentom a ponúka aj obeť aby som spolupracoval, aj zastrašuje keď nebudem. Svoju kandidatúru oznámil. Už niekoľko dní dostávam veľa a dobre platených ponúk na kreslenie. Máme nového brigádira na oddiely a je ním Juro P. samozrejme spolupracuje. Niečo som mu len tak pokreslil a on to vyvesil na samosprávu. Včera prišiel za mnou, že jeden policajt sa pýtal kto to kreslil a že by dal dotyčnému nejakú fušku. Poslal som ho do piče z takými nápadmi.

Začal som písať Štrazburg a rozmýšľal tiež nad tým, že to s Ficom je hotová vec. Proste to nejde a teda on tie voľby určite nevyhrá. Báľ sa tu kandidatúru potvrdiť a odkladal ju skutočne až na posledný čas. Všetci predpokladajú, že stopercentne uspeje, tiež noviny sú samí názor ako má pred všetkými navrch a je to obrovský nepomer. Nevyhrá. Kandidatúru oznámil no spraví niečo čo ho pošpiní. Keď dokážu ovplyvňovať mňa cez telku noviny zmagoria aj ľudí. Je štedrý večer a ten kokot policajt čo som si od neho pýtal číslo mi nedal ani dnes pokoj. Keď som si išiel sadnúť, znova ma poslal sadnúť inam. Skurvisyn. Stále to isté. Každý deň manipulácie, robenie naprieky, znepríjemňovanie života ako sa len dá. V robote ma premiestnili hneď pri rádio a pušťajú ho na plné pecky. Dal som si štuple a mal ich na háku, no prídem na izbu a tam rádio znova na plné pecky, konfidenti hrajú karty tak si ho pustili. Celý deň mať štople v ušiach sa nedá. Tak to skúšam podobrotky, stíšia. Na druhý deň to isté a na ten ďalší tiež. Do omrzenia naprieky z materiálom, majstrovými, dverami, jedáleň, oddiel, teraz nám robia strechu a tak stále tam zbíjajú, vrtajú a pília. Keď prší jebe nám na hlavy aj v hlave. Zo všetkým čím môžu tak manipulujú a raz pridajú keď nereagujem, pošlú konfidenta čo ja na to, alebo ako moja rodina, čo budem robiť vonku, či budem brať drogy, potom uberú a podhodia fušku a tiež informáciu o Ficovi, že chce byť prezidentom a že teraz je jeho najvhodnejší čas. Príde dobrý materiál je aj dobrý obed, tiež prídavky. Ukludňujú a čičíkajú a potom stretnem mladú sociálnu pri rajónoch a v zapätí holiča alebo knihovníka. Nereagujem, čo im mám kurva povedať a ak aj poviem, znova to bude len o tom istom, že akože som neuspel a pošlú ďalšieho a potom ďalšieho a ďalšieho, potom akože niečo spravím zle a tak pritvrdia a je to vlastne o čakaní kedy skolabujem, čakanie na môj dlho očakávaný skrat čo všetko uprace, všetko sa ním vysvetlí, môj náhli odchod z Dubnice, tie moje stavy na 3D1 aj preradenie na

psychiatriu. Všetko bude zahladené a každý spokojný.
Nespolupracujem a tak pritvrdzujú.

Píšem ten Štrazburg no jebe im. Neradi to vidia a posielajú za mnou kde koho aby ma zneistil. Na izbe som sa posekal s jedným bývalým legionárom. Robí službu na oddiely a je to samozrejme konfident. Stále ma provokoval tak som mu povedal svoje a ten kokot na mňa vybehol. Držal ma na posteli pod krkom, že ma zabije a ja som jednoducho nemal na to čo povedať. Keď ma pustil, povedal som mu, že svoju úlohu si dobré plní no to neznamená, že cúvnem. Odvolačku som hneď na druhý deň ráno poslal. Je dvadsiateho siedmeho decembra a v Afganistane zabil teroristický útok dvoch slovenských vojakov. Prihlásil sa k tomu Taliban. Koňov kokot a nie Taliban. Prišla mi odpoveď z špeciálnej prokuratúry, vraj to trestné oznámenie ohľadom nevydania mi fotokópii posúvajú na krajskú prokuratúru Trnava. Poslal som doporučený list sestre, sú to rozhodnutia a sťažnosti ohľadom nevydania fotokópii. Mali sme rannú, tak som si to nechal na poobedie. Prišiel som z roboty a na stole bola položená kniha tisíc stranový životopis Alberta Einsteina. Pokúšajú sa ma obmäkčiť, jebal som na to a ten list sestre aj tak poslal.

Zmenili režim basy. Nieкто na trestnom sa pokúsil o útek, tak vraj preto sprísnil režim. Celá basa mala sčítanie väzňov len večer. Všetky oddiely si nastúpili na svoje chodby a čakali kým to všetko obehne deveták a všetkých poráta. Keď ma chceli nasrať, nechali nás tak čakať aj hodinu či dve. Teraz po novom bude táto procedúra aj ráno. Dnes sa tak stalo prvý krát. Tiež sa ma upraviť večierka a budík posunutím o hodinu. Volal som sestre domov a je v hroznom stave. Stále hnačkuje, má teploty a leží v posteli. Bola u doktorky, tá jej robila výteri. Včera mi poslala tie prefotené

materiály ohľadom žaloby na riaditeľa. Poslal som na okresný súd do Trnavy návrh na preskúmanie rozhodnutí vo veci nevydania mi fotokópii. Tiež mi prišla správa zo Štrasburgu. Poslali mi informačné papiere o tom čo je to európsky súd pre ľudské práva a tiež pokyny čo mám robiť ďalej a aj nálepky čiarových kódov, ktoré budem lepiť na každý list im adresovaný. Tie novoty z večierkou a budíčkom sa stali skutočnosťou. Chodíme spať o pol hodiny skôr a rovnako tak skôr stávame. Jednému konfidentovi z mojej izby prišla úradná pošta z ústavného súdu. Priznali mu odškodné 2500 eur. za priesťahy v konaní. Zo mňa si robia blázna a odpisujú mi akoby inému človeku na iné podania a svojím ľuďom čo mi tu ničia nervy priznávajú odškodné. Toto je tvár spravodlivosti. Jebem na ich milodary, ja si ich vezmem.

V správach dávali, že obmedzujú pohyb novinárov po parlamente. Menili zámky, vytvorili nový režim, priestory. Tiež mi prišla odpoveď z GRZVJS ohľadom nevydania čísla policajtom. Spomenul som tam, že sa mi riaditeľ vyhrážal a oni mi poslali správu, vraj som bol arogantný, preto sa vyjadril karhavo a policajt má svoje číslo celý čas na uniforme. Žitňanská sa začala znova obúvať do súdnictva. Hrá sa na spravodlivú, robí si kladné body. Nemám pokoja. Tlačia ako zmyslov zbavený. Kde sa pohnem mimo izby či je to v robote, na odber stravy alebo vychádzku, všade kde môžu ovplyvniť ovplyvnia a na izbe zas mi ich milované ovečky nedajú pokoj. Behom týždňa druhý filcung. Je nedeľa desať hodín doobeda a ja som sa práve vrátil z kultúrky kde nás držali dve hodiny a zatiaľ behali po celách a robili akože prehliadku, bordel.

Pobil som sa z jedným konfidentom. Mal som na izbe rajóny a ten skurvysyn Peter M. si robil zo mňa slúžku. Nechával stále

rozhodené svoje veci. Ráno som mu to vysvetľoval a on na mňa nabehol, tak sme sa posekali. Nik nič neriešil, nikoho nevolal. V zapätí sa mi ospravedlnil, pretože sa bál že mu zmarím Ppčko, ktoré ma vystrelené na súde a čaká už iba na termín. To bi bolo, keby som mu ho zmaril ja. Nikde by to neobstálo, že provokatérom bol on(motívom bitky, závist).

Mal som návštevu a sestra mi hovorila, že to bola salmonela a vraj nemala ju sama, ale aj pár deciek v škole. Prišiel aj brácho a tento krát mal za úlohu on odhovárať ma od podaní. Už netlačia, ale prosia. Večer keď som bol v robote prišli na našu celu z GRZVJS a robili kontrolu vecí. Spravili tak len na našej cele z celého ústavu. Všetci sú z toho celý pomýlený. Nútia ma, naznačujú mi, aby som podal podmienené prepustenie cez organizáciu. Fico kandiduje za prezidenta a nevie na čom je. V médiách sa objavila správa, že o tunelovaní emisii v roku 2008, teda za jeho vlády, táto o tom vedela. Sám sa začína očierňovať, tak ako to spravil Dzurinda alebo ľudia za ním keď nechali padnúť vládu, pretože za takých okolností, že ja vyjdem a všetko vytrúbim do sveta, nemôže byť človek čo o všetkom tom vedel dokonca bol aktérom, hlavou štátu.

Tá basa sa tvári ako dve strany. A skutočne dve strany tu sú, no tá lepšia je slabšia a dovoľí si zasiahnuť, len keď silnejšia nevidí. Preto som z niektorých krokov pomýlený a radšej teda nereagujem na žiadne. Odpoveďou zo Štrazburgu mi ale dali vedieť, že sa tým budú zaoberať ale ďalšie kroky budú musieť byť v anglickom preklade. Je tu jeden chalanisko čo vie dobre po anglicky. Výstup má za mesiac či dva a aj keď viem, že je to konfoš-viac krát sa prejavil, teraz mi ho ako prekladača podhodili veľmi nenápadne. Váhal som a nechal som to tak. Prešiel týždeň a ja som sa rozhodol, že pôjdem za ním aj so svojím príbehom,

aby mi ho preložil. Je to to najhlavnejšie a je toho aj najviac. Ak mi to zobrali a poslanie čiarových kódov je toho dôkazom, skôr či neskôr to budem potrebovať. Najskôr za to nechcel nič, no zo slušnosti som mu ponúkol aspoň kávu. Jebalo im to. Potom prišiel Vlado čo robí v sklade a začal rozprávať, ako dal svojmu kamošovi svoje údaje aby ho doporučil za upratovača na administratívny budovy (AB), ja som hneď na to zareagoval, pretože bolo jasné, že adresátom som ja, že by som ich poslal do piče a že môj čas ešte len príde, keď ma pustia. Po chvíli spravil pedagóg sčíták a oboznamoval nás o voľbe prezidenta.

Akú obrovskú žľč na nich mám. Nepustiť ma domov po tom všetkom a ešte odo mňa aj niečo chcieť. Zničím ich. Moje kroky sa ale interpretovať ako podmienené hnevom, odplatou alebo vzdorom nedajú. Stále idú len jednou cestou, k jednému cieľu. Nikdy som nebol taký aby som sa zapredal, skrýval pred samým sebou, tú faloš akoby sa nič nebolo stalo. Mám ale obrovský hnev a som rád, že odplata za to hrozné zovretie a neľudskosť ich neminie. Aj keby som bol svedcom a nepociťoval to veľké negatívum spravil by som to čo bude nasledovať a to „výpoveď“.

Včera bolo v parlamente odvolávanie premiéra, opozícia ale neuspela. Nejaká piča z ľudu sa ale na terase v parlamente rozkrikovala že hanba Slovensku a podobne, zobrala stoličku a chcela ju hodiť na poslancov. Podnietilo ich to k tomu, že ešte sprísnilo pohyb ľudí po parlamente. Tlak, tlak, tlak. Od rána som cítil niečo vo vzduchu a aj sen som mal konfrontačný. O pol druhej poobede sme hrali s Rusmi hokej no policajt nás vyhnal na vonkajšie rajóny. Keď som si bral metlu z izby Andrej mal znova blbú pripomienku, že rajóny robia iba ovce. Nevšímal som si ho, ale keď som prišiel späť už ma čakal vo dverách a prikázal mi aby som tu špinavú metlu odniesol preč. Zaniesol som ju na

miesto a on na mňa vybehol, začal ziapať, že mi niečo povedal a tak to aj bude, zobral tu metlu a hodil mi ju na posteľ a ja som ju jebol po ňom. Začal mi nadávať, že som sráč, žena a aby som išiel na športovku. Chalani ho ukludňovali. Mal som toho akurát dosť. Cíti, že je okolo neho nejako veľa náhod a asi mu niekto naznačil či to nieje náhodou moja práca. Pre nič za nič by takto nevyvádzal. Posledný náš incident bol ešte v starom roku a od vtedy sme sa vyhýbali. Posledné dva či tri týždne mu začalo zajeďovať. Využívajú toho, že sme mali konflikt, preto ho burcujú, robia mu zle a stopu navádzajú na mňa. Z Andrejom začal zmierovací proces. Obuli sa do toho celá izba. Ja som tiež spravil ústretový krok. Pri našom poslednom výstupe som ostal pod kontrolou, teraz keby sa niečo zomlelo bolo by to pre nich kontra produktívne. Policajti ale nedajú pokoja. Neustále snaženie o konfrontáciu s inými oddielmi, pracoviskami, dotlačenie ma do podanie podmienenečného prepustenia. Včera som od posledného incidentu s Andrejom prvý krát zobral pero a začal písať knihu. Večer na sčítaku oznam od pedagóga veľké filcungi, kontroly, cigánske dni(filcung spojený s kontrolou nafasovaných veci). Ráno prišiel Andrej po raňajkách na izbu nasratý a gánil po mne. Nemôžem písať, lebo hneď útočia na druhých. Ficovi padajú preferencie, už má skoro toľko koľko Kiska. Robil tlačovku k 45 výročiu založenia ZVJS a vyzýval opozíciu aby dal svoje hlasy na zmenu ústavy vo veci justície.

Traja chalani z nášho oddielu šli na izolačku, pretože vraj znásilnili jedného chalana po večierke na cele. Prepuklo to až o dva dni, pretože hneď ráno chalanisko išiel na eskortu a rozmazávať sa to začalo až v priebehu dňa, pretože sa pochválili. V ten deň sa vraj aj niekto na nástupnom pokúsil obesiť, všetci si mysleli, že to bol on. Kde čo mi vírilo hlavou. Na ďalší deň ich teda izolovali a tiež vysvitlo, že ten pokus nemá na svedomí on.

Nebola to náhoda, nič sa tu len tak nedeje. Vedia, že keď tu ostanem, bude to dajme tomu dôkaz že Fico chcel pred voľbami čistý štít a preto ma nechal za mrežami, a na druhej strane, že keď vyjdem je jasné že to spravím, pretože mi nič nedali, akurát ma nechali dosediť celý trest a tak už nebudem v nijakom prípade chcieť pridať sa na ich stranu. Preto ma takto nútia a strašia, že aj toto sa mi môže stať aj toho som ja zodpovedný. Prišlo mi vyrozumienie zo Štrazburgu, že mi to odmietli: informujeme vás, že európsky súd pre ľudské práva v konaní pred samosudcom A. Pejchal za asistencie spravodajcu v súlade s článkom 24 ods. 2 dohovoru preskúmal uvedenú sťažnosť v období medzi 6. februárom 2014 a 20. februárom a rozhodol vyhlásiť ju za neprijateľnú. Ten konfident čo mi to prepisoval si medzi tým vypýtal pomaly dvadsať eur a ja som ich tak vyhodil von oknom. To čo som si zarobil na kresbách som im vrátil. Kurvičky pripravujú takto útoky. Štengrujú až do extrému a keď už človek toho má naozaj dosť, potom ešte len zaútočia. V robote sme neboli už tri týždne a tak sa dni vlečú, za ten čas len tlačia a tlačia. Všetci okolo mňa, ľudia čo mi robili zle alebo jednoducho spolupracovali chodia buďto domov na PP, alebo im znižujú tresty, alebo idú za lepším.

Za takých okolností nemôže byť prezidentom. Markíza vraj nahrala Fica ako sa niekde na káve vyjadruje o futbalových fanúšikoch, vraj budú voliť Mezenskú. Sám nahráva iným kandidátom aby sa oslabil. Vláda pripravuje (ministerstvo spravodlivosti) novelu info. zákona výrazne oklieštenú, novela justície, ústavného zákona(obranný val). Keďže Fico už teraz robí všetko preto aby prezidentom nebol, chce mať prostredníctvom tohto pod kontrolou voľby sudcov a predsedov súdov.

Voľby: Fico – 28%, Kiska – 24%. Sledoval som správy a na vlastné oči videl ako sa ovplyvňuje verejná mienka. Fico mal tesne po voľbách tlačovku a keď dohovoril dal slovo novinárom. Do novín alebo do spravodajstva v televízii sa dostanú len veci, ktoré nepoškodia mocných, nadiktované, zostrihané, jedine keby to chceli sami. Ako hovorím bolo po jeho prejave keď dal slovo novinárom a on si sám vybral novinárku, ktorej otázka znela: pán premiér, boli ste v byte, ktorý sa spomína v spise Gorila? Fico galantne zalapal po vzduchu a akože nepočul, niečo si povedal pre seba a potom dal slovo ďalšiemu bez vysvetľovania. Bolo to jasné priznanie, jasné body dole, jedno veľké mínus, pretože vtedy to určite pozeralo veľa ľudí keďže bolo po voľbách. Sám sa kompromituje.

Na legoša nasadili provokatéra, obaja skončili na izolačke, Ráno sme dostali bonus prídavky a v robote super materiál, keď sme prišli z roboty dozvedeli sme sa o tomto. Kupovanie si ma. Ešte má šancu tak o ňu bojuje.

Zmena. Mareka Šišku-skurvysyna dali na otvorené. Bude chodiť von do mesta každý deň a na víkendy domov. Dozvedel som sa až večer po tom, ako mi celý deň robili naprieky kde sa dalo. Nové smernice v robote. Pred mojím príchodom bola pochvala pre všetkých automaticky raz za tri mesiace, po mojom príchode si pedagóg vybral len vybraných jedincov a teraz je to tak, že len určitý počet najlepších bude mať na konci mesiaca kladný zápis a za takých šesť zápisov dostane pochvalu. Nie je ťažké ovplyvniť výsledky. Prišlo to „nečakane“. Včera som hovoril brigadirovy nech ma navrhne, pretože ved' už je to vyše pol roka čo som nedostal a aj preto aby som s ňou poslal pedagóga do piče. Dnes vyšlo toto a keďže mám šesť mesiacov a päť dní do konca je jasne rozhodnuté.

21 marec poprava neďaleko prezidentského paláca. Vlastimil popravil Renátu a následne spáchal samovraždu. Podnikateľ pochádzajúci z Topoľčian mal vraj silné kontakty a pracoval pre spravodajské služby. Dievča vraj bolo vydierané, streľba podľa polície bola najskôr kvôli infiltrácii potom z neopätovanej lásky. Bolo to všetko naplánovane a bola to brutálna ukážka moci a zastrásovania. Ukázali mi tým čoho všetkého sú schopný keď dokážu prinútiť muža, ktorý ma ženu a dve malé deti aby ich opustil a zinscenoval motív neopätovanej lásky pričom v pozadí tiež rezonuje možnosť vydierania a dosiahnutia informácii z ministerstva financií keďže obeť tam pracovala. Popravil dievča a následne aj seba blízko prezidentského paláca tesne pred druhým kolom volieb. „Pusti ma na to miesto a podvoľ sa. Pozri akú mám moc, neblázni a nechci ma nasrať.“ Proste sa to nedalo a ja som nepovolil. Na podmienené prepustenie pustili jedného kokota, konfidenta čo mal jedenásť a pol ročný trest za mord, v poslednej dobe bol každý deň naklepaný z tabletiiek ako prasa z otvoreného ho vyhodili, pretože mu našli trávu. Odpustili mu jeden a pol roka. Myslím že toto bolo spravodlivé.

Fico voľby nevyhral, nechal ich vyhrať Kisku. Bola to zmes profesionality amerických agentúr, televíznej manipulácie a vzniku riadenej demokracie, kde sa o výsledku volieb rozhoduje pred nimi, ako citoval jeden nemenovaný mesačník.

Odtiaľ to môžem skrátiť.

Mal som návštevu, dopadla celkom dobre. Mala službu mladá sociálna Petra a vyzývavo počumovala. Vláda už stavia hrádze. Včera schválili piatich zo šiestich ústavných sudcov, všetko kamaráti Fica, Harabína, Čižnára a podobne. Chcú zriadiť tajnú proti teroristickú organizáciu, No, terorista sa už blíži. Borec

neuspel pri odvolačke poslanca SMERU z Košíc, ten ide na päť rokov za mreže. Keď mám pravdu povedať, tak ma to metie. Tie kurvi vedia, že opisujem každý ich krok. Vždy keď zoberiem pero do ruky a píšem, to je jedno či v izbe niekto je alebo nie, hneď sú v strehu, posielajú za mnou kokotov s provokáciami, do roboty príde napiču matroš, máme tam aj tri sčítaky akože sa pomýlili, jednoducho zostrené vzťahy. Takže vedia, že píšem a nepáči sa im to. Preto si myslím, že tento krok je na pomýlenie. Najskôr drbú justíciu, že je skorumpovaná a slabá, potom nechajú za mreže zavrieť jedného zo svojich, akože boj proti zlu a spravodlivosť. Tiež Žitňanská vstúpila do MOSTU HID k Bugárovi. Dobré vie, že keď vyjdem tak to na ňu vysypem, no napreik tomu vstúpila k maďarom. Predpokladám, že potom v tejto súvislosti vytiahnu maďarskú otázku. Vraj sa má stať v septembri, teda na môj výstup, pod predsedníčkou strany.

Prišla mi odpoveď zo súdu ohľadom žaloby na riaditeľa. Ing. Ľuboš Poláček rozhodol, že okresný súd pochybil keď mi vymeral nejakú pokutu, preto mi túto odpúšťa a konanie zastavuje. Poslal som odvolanie na najvyšší súd v tejto veci. Zostrenie, že vraj je celo ústavný filcung. Chodil nás pozerat' akože dobrý policajt, ústretový k naším potrebám, súcitný a iné sračky. Šli sme s policajtmí na izbu. Niekoľko skríň už mali hotových, keď ma jeden skurvysyn vyzval aby som si vyhádzal na posteľ svoju. Potom ma poslal k oknu aby som sa nepozeral. Všetko prehrabával, ale akoby ležerne, no keď prišiel k škatuli s potravinami tej sa začal venovať s precíznou dôkladnosťou. Polovičku z nej prehádzal, všetko poriadne prezrel až našiel čo hľadal – dvojité dno, z ktorého vybral rozpísanú moju knihu, prefotenú kartu a denník. Chvíľu sa tam ešte motal, potom zobral čo našiel a pobral sa preč. Vravím mu, veliteľ kam s tým idete? Že čo ma to zaujíma, odpovedal mi už z chodby. Vybehol som na chodbu za ním a

hovorím mu, že sú to moje osobné veci a on mi na to, že nie sú a mám sa vrátiť späť. Na celú chodbu plnú policajtov a väzňov som nahlas povedal nech mi okamžite dá svoje meno a číslo a že sním hneď chcem ísť na PBS a aj za dozorovým prokurátorom. To už stál oproti mňa a bol posratý, že čo sa deje. Myslel si, že to pôjde ľahko no s týmto nerátal. Pozeral okamih na mňa a potom zo seba vykokktaľ, že možno bude stačiť ak zavoláme pedagóga aby sa na to pozrel a zhodnotil či je to zakázaná vec alebo nie. Ten prišiel, povedal že je tam moje meno, že je to prefotená moja karta, preto mi to má vrátiť. Ten filcung bol od samého začiatku divný. Žiaden krik ani zhon. Všetci boli mierny a ani ich nebolo toľko. Chceli ma upokojiť, otupiť moje zmysli, moju ostražitosť. Včera som sa rozprával s jedným konfidentom, ktorý je majster slovenska v kikboxe ale profík v poxe. On mňa učí nejaké ťahy a ja jeho v šachu. Rozprával mi o najsilnejšej taktyke a to, ležérnymi slabými údermi otravovať súpera a potom z ničoho nič pritvrdiť pravím hákom. Bolo to včera a tento vzorec dnes použili pri filcungu. Mal som sen, že musím si dávať veľký pozor, tak som si dával.

Vystúpársky pohovor. Stará sociálna vykecávala so mnou o civilných veciach a že či mám v čom ísť na vychádzku s rodinou a podobné sračky. Povedal som jej, že po tom všetkom to beriem od tohto ústavu ako vtip ale v konečnom dôsledku proti tomu nič nemám, práve naopak, „úž sa teším ako to vyjde“.

Napísal som doporučený list členovi národnej rady Galkovi v ktorom píšem o všetkom. Ďalší vystúpársky pohovor pri ktorom s nami sedeli v jednej miestnosti aj Škvrnda so Sekerkovou-tá kurva s kokotom. Kiska sa stal prezidentom.

Hodinu a pol sme boli zavretý na kultúrke, pretože prišli policajti a trénovali psov s loptičkou skrytou medzi našimi vecami. Potom chvíľu pred odchodom do roboty si ma dal zavolať Ivanovič pedagóg a dal mi potvrdenku o odoslaní doporučeného listu a vraj po robote sa mam stavať aby si to zaznačil do karty. O pol štvrtej sa v robote rozniesol chýr, že z basy ušiel väzeň a o pol hodinu, že ho vonku zastrelili. Naschvál nás bral policajt naokolo do jedálne v okolo miesta kde sa to vyšetrovalo, aby sme videli aké je to vážne a koľko ľudí na tom pracuje. Vraj dostal guľku do nohy a potom do hlavy. Nechali nás v tom až kým sme neprišli na oddiel a nezistili, že ho len chytili. V momente keď som prišiel na celu brali ho pod našimi oknami dobitého do auta. Je to vlastne vzorec, prirovnanie čo chcem spraviť(újsť odtiaľ) a čo chcú spraviť oni(zabiť ma). Aj keď som tomu veľmi neveril, vyvolalo to vo mne kdejaké pochody.

Napísal som Štefanovy Hríbovy list. Naznačili mi, že sa nič nestane.

Strach má veľké oči, ale myslieť si, že príde lavína... toto však nieje tá vec, ktorá zažiari, spraví veľký búm a hneď rýchlo zhasne. Toto je veľká vec, štátny prevrat a obzvlášť závažný zločin na najvyšších miestach. Je to tak veľké, zložité a nepravdepodobné no napriek tomu pravda, že to chce čas kým to dozrie. Fico zaviedol veľké úľavy pre dôchodcov a študentov. Je to populizmus v pravom zmysle slova. Na svoju stranu chce dostať čo najviac más, ukázať sa v dobrom svetle, byť dobrým človekom.

Mal som návštevu. Oco mi hovoril ako bol po rokoch odhlasovať auto. Najskôr ho posúvali z úradu na úrad a keď mal po týždni konečne všetko povybavované šiel s tým na dopravný inšpektorát. O pol deviatej ráno si sadol v čakárni s číslom

tridsať. Okolo dvanástej začala vybavovať číslo dvadsať osem tak si povedal, že tie dve čísla už počká. Z čísla 28 ale preskočila na 32. Pomyslel si, že počítadlu drbe preto počkal, no keď nasledovalo číslo 33 zaklopal na dvere a pýtal sa ako je to možné. Stará kurva sa tam na neho osopila, že bol preč a podobné nezmysli. Oco sa s ňou pohádal a šiel za jej nadriadenou. Nakoniec to dopadlo tak, že s ním šli za tou pičou, nevybavil ale nič, pretože si tá navymýšľala hlúposti a ostal tam aj tak sedieť nadarmo. Nakoniec vybavila ešte niekoľko ľudí bez čísel, vyšla z dverí a povedala že ide na obed a povedala že vo vybavovaní pokračuje jej kolegyňa vo vedľajších dverách. Oco sa na ňu oboril, že prečo sa tu po ľuďoch vozí, že ona je tu pre nás a nie opačne a že to mohla povedať aj skôr. Bola z toho veľká hádka, ktorá skončila ocovým poznamenaním, že by tu mala prísť JOJKA a natočiť ten bordel aký majú zamestnanci ministerstva vnútra. Každý z tých kokotov a píč policajných z ktorými prišiel otec do kontaktu, mali za úlohu zdržiavať čo najviac a potom to zaklincovala ta chudera aby vybuchol a čo ja viem čo – dostal infarkt.

Pustili Petra M. na PP, Ten kokot mal vraj pol kila pervitínu a dostal zaň štyri roky a odsedel dva a pol.

Sú dva mesiace a čosi do môjho výstupu a oni si ma chcú udobrovať pičovinami. Príde za mnou konfident a hovorí mi aký ťažký je život bojovníka, najlepšia obrana je útek, bojuj len kvôli svojej rodine. Vraj mám dar od boha na kreslenie, tak sa mám venovať tomu. Pičoviny. Ja mu na to, že v septembri sa ukáže aký dar od boha ešte som nafasoval.

Kauza odpočúvania novinárov, dozor nad tým má Čentéš. Kto lepší by to mal byť, veď bol nominant SDKU, ľudí ktorý novinárov

dali odpočúvať. Na každú kontrolnú otázku konfidenta že čo budem robiť po prepustení odpovedám, bude vojna. Kúpa nepomáha a tak prídu ďalší a zastrašujú s bolesťami zubov, zubármi a podobne(umrie ti niekto z rodiny)

Tiež stále kontrolujú kľúče od skriniek, pretože dobre vedia že mám len jeden a aj ten u seba. Strašia z dierami a trestami. Jebem ich.

Do tej sťažnosti na najvyšší súd som napísal, že žiadam exemplárne potrestanie pre všetkých čo sú v mojej správe spomenutý, ktorý mi tu ublížili a ublížili aj mojej rodine, a tiež som sa vysmial z toho súdu, pretože mi bolo jasné, že to nikam nepovedie a tak som si dal ako odškodné drobnôstku len 10.000.000,00 eur. V ten deň ako mi došiel ten hajzlák Kaliňák z nejakého rezervného fondu prideliť policajtom 5.000.000,00 eur za zásluhy. O niekoľko dní zase ústavný súd prisúdil sudcom odškodné 4.000.000,00 eur, dávne resty v nepomere platov sudcov špeciálneho súdu a obvyčajných súdov. Po ďalšej drobnej intrige som poslal doporučené list, moju správu do časopisu ZEM a VEK. V ten deň si ma zavolať pedagóg a povedal mi, že v zmysle zákona o výkone trestu mi môj list nepošle, ale ho založí do karty. Na druhý deň za mnou prišiel ten kokotko Huta psychológ na pohovor, vraj dostal odporúčanie od pedagóga kvôli nezmyselným veciam použitým v mojom liste. Povedal som mu nech ma neotravuje a ide si po svojom a ten kokot sa ešte po tom všetkom dokázal aj rozkrikovať. Tak som otvoril dvere, pozdravil ho a šiel v najlepšom preč. Po chvíli si ma dal znova zavolať, aby som aj pred pedagógom potvrdil, že nechcem pohovor. Hovna. O dva dni som bol na PBS tiež kvôli tomu listu, vraj sa mám vyjadriť. Bol tam Bratina a ešte nejaký mladý. Mojou jedinou odpoveďou na sled ich otázok bolo: s vami sa nemám o

čom rozprávať. Tak si písal otázky a potom moje odpovede. Potom chcel aby som mu to podpísal, na čo som mu odpovedal, že s ním nemám sa o čom baviť.

Zastrašovanie, kupovanie, zastrašovanie, kupovanie, robenie zle. V jednom kuse dookola. Poslal som pár dní do výstupu list Pavlovi Paškovi do národnej rady a samozrejme všetko mu tam spomenul. Keď ma zavolať pedagóg po niekoľkých dňoch aby som si vyzdvihol potvrdenku na poslaný list, Vypytoval sa ma na rodinu, koľký sme či mám dve sestry a či mi chodia na návštevy. S kľudnou tvárou sa ho pýtam, čo to má znamenať a on, že mi robí program zaobchádzania. Že to bude trvať len niekoľko minút. Vraj kam pôjdem po výkone trestu. Pod most. Dobré, nemá to zmysel, chodte preč.

Neustále nám zateká do izby, pretože od jesene minulého roky sa rozhodli, že nad našou celou spravia vychádzkový dvorec. Nevedia to spraviť jeden rok. Vždy keď začne pršať, niekde to preteká, kokotkovia prídu pofotia, potom sa tam búcha a nakoniec znova keď prší niekde im to pretečie. Trvá im to už celý rok, vždy keď prší je kalamita, sťahovali sme sa z izby niekoľko krát. Pri mojom prvom PP mali v prípade môjho prepustenia pripravenú kauzu Valúch, potom keď som druhý krát podával bolo jasné že nikam nejdem, tak sa nič nedialo, len v máji zadržali paraglajdistov v Iráne. Boli pripravený aj prvou várkou, ak by ma pustili aj druhou várkou po tom ako som nespolupracoval a mysleli si, že to podám cez organizáciu. Nepodal som a tak pustili aj tých posledných dvoch. Teraz mám pevný a nič sa nedeje. Veď jasné. Veď na čo, dôkazov mám plno prečo ma tu nechali do konca, všetky tie ich nezmyselnosti čo mi odpisovali. Toto by ich kurva naozaj usvedčovalo. Zvolili šéfov najvyššieho súdu a aj súdnej rady. Sú to ženy. Chytré. Je

25.september 2014 deň výstupu. Prišiel pre mňa policajt a zobral ma do skladu. Prezliekol som sa do civilných vecí, odtiaľ sme šli na zdravotné kde som podpísal prevzatie poisteneckej karty a potom cez prvú bránu so všetkými vecami podpísať na administratívne odovzdanie osobnej karty a príjem peňazí. Musím povedať, že som čakal, že dostanem celú svoju kartu domov aj zdravotnú, preto som to podpísoval no nič mi nedali. Poslali ma na nástupne kde som čakal od rána do tretej poobedia. Ešte aj posledný deň mi nedali pokoj a dokonca keď som bol na nástupnom, prešlo cez ten oddiel niekoľko kurvičiek a Huta. Veľký hnev voči nim cítim. Potom pred treťou som pozeral z okna ako prichádza auto. Vystúpili z neho sestra, mama, mala neter, ktorú som na živo videl len keď mala dva mesiace no teraz mala už šesť rokov preč a niekto vysoký. Brat to nebol. Bol to môj synovec Adam. Prišiel pre mňa policaj. Zobral ma do filcungárne a dal mi vyhodit' posledný krát všetky veci. Ničoho sa nedotkol, len mojích listov z domu, tým sa venoval s patričnou dôkladnosťou.

Čo sa zmenilo mojím prepustením z väzenia? Nič. Tak ako prostredníctvom zástupných, umelo vytvorených mediálnych situácií so mnou komunikovali tam, komunikovali naďalej aj vonku. Tak ako som bol pod drobnohľadom tam ostal som aj vonku. Sociálne a po novom aj elektronicky. Kamaráti, blízke okolie a rodina. Otvorili sa mi ale nové možnosti ako bojovať a hlavne ako oddychovať, pretože tam nebolo kam uhnúť.

Dávam do popredia psychologicku stránku vecí. Otcovou nehodou, mojím odhalením ich konania a dôkazy ktoré na nich mám sa snehová guľa z rozmerov mikro - „spoluväzni podieľajúci sa na mojej manipulácii, policajti, rodina“, sa postupne mojím odporom a konaním zmenila na makro - „vyšetrovatelia, súdy,

politici...“, pretože ak sa niečo nedá vyriešiť konvenčne, príde na rad nekonvenčné riešenie pomocou výlučne politickej zbrane – tajnej služby. Otcova „nehoda“ bola politickým rozhodnutím za účelom oslabenia ma. Nikdy som na to nemal prísť, mal som len utrpieť ranu a byť tak paralyzovaný. Nemal som si nikdy dať do súvisu čo sa mi dialo v base s ich konaním vonku. Prišiel som na to, skladačku poskladal, dal im to jasne najavo a začal to aj riešiť. Ako sa hovorí v base ak chce väzeň niečo prostredníctvom úradov zmeniť – vrana vrane oko nevypichne – nič nezmení. Pochopil som s kým mám čo do činenia a aj to akú argumentačnú silu mám. Psychologická stránka veci. Nikto z basy svojím konaním tlačí do defenzívy celý štát. Nepodľahnúť pýche. Dopad to malo tak na mňa ako aj na celú vládu, pretože sa nevedela hnúť z miesta kým neeliminovala hrozbu, ktorú som pre ňu predstavoval. Dostal som sa úplne na vrchol, pretože moje konanie a možné moje konanie (hrozba je silnejšia než odplata), určovalo kým bude generálny prokurátor – osoba s najsilnejšou právomocou v štáte, kto bude prezident a kto vyhrá voľby. Tým, že ma nevedeli psychicky dotlačiť k samovražde, alebo starou dobrou nehodou sa ma zbaviť som si tento status udržal až do teraz. Psychický rozmer, ktorý si človek uvedomí a zmení ho navždy. Pod damaklovým mečom sa ale žiaden vládca komfortne necíti.

Moje prepustenie prebehlo v septembri 2014. Vedel som, že jedinou vec ktorú určite musím spraviť, je napísať o tom knihu použitím denníka tam písaného plus úradnej pošty druhou stranou posielanej.

Už pred basou som bol celkom horlivým čitateľom ani nie tak v kvantách ako v obsahu. Začínal som literatúrou populárno-náučnou kde som sa oboznámil s problémami prírodných vied,

ich vzájomným prepojením a aj limitmi. Postupne odborná literatúra, staroveká aj moderná filozofia náboženstvá, psychológia.....Toto všetko som ešte vycibril, získaním množstva voľného času v base, tam dostupnou literatúrou a nakoniec miestom knihovníka ktoré som zastával. Sčítaný spoluväzni ma vedeli naviesť. Tiež som pochopil význam svetovej beletrie, ktorá v podstate hovorí o rovnakých veciach no obrazne teda širšie, umenie vojny či hraničného vydierania ktorý môže systém použiť na jednotlivca cez Sofiinu voľbu, 1984, Mechanický pomaranč... Taký príbeh sa jednoducho musel napísať.

Vnútorne som bol síce silný uvedomením si, čo všetko som prekonal a kde stál, no nič z toho nemal len neutíchajúci pred zrakmi verejnosti ukrytý konflikt, ktorý zlým ťahom mohol fatálne skončiť. V takej veci sa dá buď vec odstrániť, alebo zaplatiť. Samozrejme na účet peniaze mi poslať nemohli, tým by sa pred svetom odhalili, muselo to ísť prostredníctvom sprostredkovateľa – výhodnej pozície, bohatej priateľky s ktorou by som mal dieťa – ich najväčšia zbraň. Ani k jednému nedošlo z dôvodu výberu zlej partnerky a mojej vrodenej nelojálnosti v base vypestovanej do vesmírnych veľkosti. Kdekoľvek som nastúpil a proces môjho rastu započal, nedokázal byť utajený pred zrakom vedenia uvedomujúceho si moju podstatu.

Psychologická stránka veci. Uvedomujete si kým ste no musíte sa hrať na niekoho kým nieste. Ak si prepočítam dni ktoré som v base strávil neutíchajúcim dennodenným manipulovaním a psychickým terorom či nátlakom pomerne dosť opísaným v knihe je to vyše 1500 dní. K psychológovi sa chodí aj s menšími ranami. Moje konanie je impulzívne nie len z toho ich konania, ale aj z pocitu, že to nedokážem zastaviť, nedokážem si vydýchnuť, niet sa o koho oprieť.

Sily ubúdajú, roky pribúdajú. Pred štyridsiatkou som žil so svojím rodičmi bez ženy, detí, peňazí, budúcnosti. Jediným riešením bolo predstaviť knihu verejnosti, zarobiť a ukončiť to.

Neakceptovateľné pre druhú stranu. Posielaním rukopisu vydavateľstvám, voľným šírením na internete sa nič nezmenilo. Upriamením pozornosti širokej verejnosti by to ale šlo. Nikomu som nechcel ublížiť, bol ale potrebný akt takej veľkosti, kedy by sa to nedalo prehliadnuť.

Druhá strana čítala môj úmysel keď som nakúpil zábavnú pyrotechniku a vyberal z nej pušný prach. Vyrobením menšej náložky som si ju odskúšal a vyrobil následne väčšiu. Mal som na mysli policajné autá, vestibul súdu v noci..., v poslednej chvíli som to len tak vhodil do smetiaku pri súde v Topolčanoch. Skutočne som potreboval urýchlene riešenie, volal som o pomoc.

Čo sa nedá riešiť sa nedá riešiť a ani nátlakom nevyrieši a tak sa len stopy zametú. Kde zlyhávajú tajní nastupujú kontratajní ako upratovacia čata po tých prvých. Na hrozbu prevalenia problému, ktorý neviete ukočírovať ak vám každý pozerá cez rameno sa vytvorí väčší problém v ktorom sa viete pohybovať a hlavne odvrátiť pozornosť zízavcov. Vymyslíte bombastický motív a obetujete dve ovce.

Bol by to teroristický akt, možno prvý na Slovensku navyše so zaujímavou históriou. Poprava novinára a jeho snúbenice je brutálny akt hnaný chamtivosťou a zlobou a kým by som ja bojoval vo svojom prípade o holí život a nič nedosiahol, verejnosť by sa venovala Kočnerovi. Na bombe som otlačky nenechal, stopy ku mne nevedú čo nepredpokladali. Rozpútali peklo bez pekla no kým budem mať všetky dôkazy v ruke ovce nemôžu byť

obetou. Dvojitou popravou nič nevyriešili, pretože problém neodstránili.

Nevyriešením Vraždy Jána Kuciaka a jeho snúbenice s množstvom absurdít sa do popredia dostáva jeden akronym, ktorý však z logických dôvodov nik nepomenuje – USA. Kočner ako obetný baran mal v amerike veľkú časť svojich aktív, Tom Nicholson sice kanadčan... ale).

Všetko podstatné čo sa dialo na Slovenskej politickej scéne od nezvolenia Čentéša za generálneho prokurátora po dnes je výsledkom boja medzi mnou a vedením štátu. Na upokojenie davu sa pomohlo Matovičovi do sedla, ktorý začal hon na mafiu, v pozadí ale pootváral dvere na únik, ktoré teraz skvelo využil fico. Zbieraním dát komunikácie,, prostredníctvom TikTok, FC, instagram, X... všetkých voľných platforiem, prehliadačov..., zanalyzovali pohyb nálad spoločnosti čím sa dostali k vzorcom jej ovplyvňovania.

Veľa vecí mi dlho nedávalo zmysel (aká moc, ktorá so mnou bojuje si dovoľí zavrieť dvojmiliardového človeka?) no postupom času, keď sa ani po tejto hroznej vražde nič v našom statu nezmenilo sa mi predstavil. Ako? To ako sa využívajú súkromné, verejné platformy na manipuláciu davu alebo jednotlivca som si uvedomoval už v base, človek sa tomu ale úplne nemôže vyhnúť ak sa dajme tomu chce niečo dozvedieť, naučiť... Ja som sa začal učiť anglický jazyk prostredníctvom aplikácie duolingo. Takto so mnou komunikoval dlhé roky. Tu sa mi aj predstavil. (Prestaňte ma už obaja srať. Nevedel si s kým máš čo do činenia, nie je hanba zložiť zbrane a priznať si prehru. Teraz vieš proti komu skutočne bojuješ). Bolo to ohromujúce pre mňa. Vravím si, kurva ok, tak ak je to tak, hádam bude mať dost' informačnej kapacity,

aby plne pochopil moje konanie, v akom kolotoči som a koľko a hádam príde s niečím čo tento uzol rozmotá. Ukázalo sa, že nieže s ničím novým nepríde, pretože celý čas je to v jeho réžii, ale že ešte možno aj pritvrdí.

V tejto elektronickej dobe za pomoci určitého softwaru nie je na internete ako aj na dark webe miesto kde môžete byť anonymný. Aktuálne je svet otvorený pre tých, ktorí vidia. Každý pohyb na internete a pred kamerami a mikrofónmi online je nahrávaný. Nad tým všetkým panuje správa. Zhromažďovaním týchto dát, nazvem to taktika, ale nič nemeríte len o každom všetko viete a to čo viete môžete použiť len raz, potom sa to prevalí. Druhá strana si takúto vecičku zadováži tiež a je po srande, ste na začiatku. Prevalením wikileaks, Snowden, stuxnet, pegasus sa potreba poriadnej stratégie ukázala nevyhnutná. Je mantrou vášho konania prísť na to ako všetko vedené, videné a počuté použiť k svojmu prospechu. Bohatstva máte dosť, veškeré informácie na čo vám to ale je, ak neurčujete smer?

Ako sa píše v biblii „voda, ktorá dlho stojí sa kazí, preto budme búrku a vírme vodu“. Ak máte takú moc a chcete stratégiu potrebujete protivníka ten vám ukáže cestu. Politika je vlastne práca na ovládanie ľudskej chtivosti. Nič také ako poklidný raj nie je. Ak sa nad tým človek poriadne zamyslí a predstaví si, že by sme celý život nič nerobili len sa mali všetci navzájom radi a nič by nám nechýbalo prestali by sme snívať o niečom. Nemôť v niečo dúfať o niečom snívať na niečo sa tešiť – lobotómia. Kde nájsť protivníka?

Nájdete ho prostredníctvom analógie. Zadáte požiadavku systému aby sa sústredil na čo najviac odolnú, húževnatú silu. Na svete je možno osem alebo deväť miliard ľudí. Je tu veľa národov,

spoločností skupín a jednotlivcov. Národy môžete vynechať, pretože tie sa týmto nástrojom ovládajú najľahšie, pretože máte politické aj ekonomické páky. Spoločnosti sú taktiež implementované, nie sú to žiadne ostrovy sami o sebe. Skupiny sú na tom lepšie, hlavne tie, ktoré s touto elektronickou hrozbou rátajú, je tu ale faktor infiltrácie, korupcie a zrady. Je to paradoxné, ale najmocnejšou zložkou sú jednotlivci. Ideálne človek bez rodiny s inteligenciou a predvídavosťou, odolný, neúplatný. Systém všetku svoju dovednosť upriami na takého jednotlivca pričom sa ho pokúša ovládnuť alebo zničiť. Analýzou všetkých zozbieraných dát sa vytvorí zoznam. Postupom času ostane koncový hráč. Spustí sa hra. Systém vytvorí, vytvára situácie v živote spoločnosti analogické k riešeným situáciám v živote tohto človeka pričom jeho reakcie sú určujúce. Spoločenský konflikt umelo riadený podľa jeho reakcii. Všetko to môže skončiť jediným zlým rozhodnutím, jedinou blbou náhodou. Čo ale ak sa „hra“ dostane do takej nepredvídanej fázy, kedy je človek silnejší?

Geopolitické problémy tak ako za sebou chronologicky nasledovali sa dobou otvorených informácií a neanonymity zastavili – stojaca voda.

Problém Ukrajinsko-Ruského konfliktu siaha veľmi ďaleko do histórie. Na primitívnej úrovni, pretože taká prevažná väčšina všetkej populácie na zemi je, sa obyvateľstvu vstupuje do hlavy predstava, že niekde na opačnej strane zeme je národ, ktorého všetci ľudia sú horší ako vy, že sú menejcennejší, zlí. Všetci zabudnú na fakt rovnomerného rozloženia inteligencie v spoločnosti, alebo ako najviac vzdelaný národ na zemi túto skoro zničil. Rozdeľuj a panuj, pretože ak tí prekliatí Rusi spoja svoje prírodné bohatstvo s výrobnou a tržnou silou Európy, sme

porazení. Táto stratégia pred nástupom alternatívnych zdrojov fungovala a mala a aj má svoje opodstatnenie stále. Konflikt na Ukrajine bol výlučne o tom. Dohovor o nerozširovaní sa NATO na západ proti zasahovanie Ruska do politiky Európy. NATO sa začalo rozširovať a tak sa aj druhá strana rozhodla zasahovať vybudovaním ekonomickej páky prostredníctvom nordstreamu. Rok 2014 je otvoreným vyostrením tohto boja. V rok 2022 tresne pred kolaudáciou tohto plynovodu sa obe strany nedohodli na podmienkach, certifikovanie zariadenia bolo vo februári zastavené a o dva dni na to rusi spustili vojenskú operáciu. Potiaľ by som historickú chronológiu uzavrel, pretože nastupuje analógia nikomu nič nehovoriaca, nemajúca nič spoločné z logikou. Konanie oboch strán odtrhnuté od reality. Pokusy o dohody, marenia a úskoky, groteskné vedenie pseudobojev, zahmlievanie informácii, popieranie reality, aktuálne zmrazenie konfliktu. Zrkadlenie môjho konania s konaním aktérov konfliktu.

Tak ako aj v mojom prípade, kedy mi ukázali moje konanie v súvislosti s iným „týmto“ konaním, ich reakcie, požiadavky, moje požiadavky, pokusy o sabotáž, zdanlivé uplatenie, testovanie ma ma mali prinútiť niest' zodpovednosť za národ, smrť nespočtu ľudí. Tento faktor k môjmu spacificovaniu nepomohol, pretože svinstva som mal za ten čas už prežitého veľa.

Konanie človeka a potkana je vo veci prežitia rovnaké. Ak potkana zatlačíte do kúta, skočí aj do slona. Ak chcem prežiť, s danými okolnosťami musím rátať no zároveň ich musím aj popierať inak by som zošalel. Navonok sa čudujem politike ktorej rozumiem, rozhorčujem sa nad ňou, reagujem rovnako ako moje okolie, občas poviem názor, ktorý nik nechápe alebo berie ako krajne kontroverzný, nič však čo by nejak zvlášť vybočovalo z normálu. Vo vnútri ale prebieha boj o dosiahnutie mojich

požiadaviek kontra možnosti druhej strany plus vyhodnotenie môjho budúceho konania, pretože interakcia, ktorá zašla tak ďaleko môže dopadnúť ešte všelijako. Je potrebné sa dohodnúť na bezpečnostných zárukách.

Vojna na Ukrajine zamrzla, pretože neuplatnili, neeliminovali hrozbu a ani sa so mnou nedohodli. Keď obaja šašovia Tramp s Putinom boli na Alijaške v zákulisí sa so mnou dohadovali, že mi dajú ženu, ktorú som si vždy prial, ktorú konečne po rokoch pre mňa našli, avšak musím im za to vydať všetky úradné záznamy ktoré proti nim mám. Fico za pomoci západu si spravil strelnicu naprieč celým spektrom moci. Premlčacie doby, zákony, všetko hrá v ich prospech, jediné čo ešte stojí v ceste je prevalenie môjho problému, ukázanie prstom na vinníka a dokázanie mu viny v súvislosti s brutálnou vraždou novinára. Zákerná, machiaveliovská, úskočná politika, ktorú od roku 2010 na mne uplatňovali ma naučila ako na ňu reagovať. Dohoda znie – najskôr „kápneš božskou“ ty a potom mi. Daj pekne hlavu do gilotíny a po tom všetkom nám ver, že špagát nepustíme.

Zmrazenie konfliktu, nemožnosť konania v rámci už akejkoľvek iniciatívy na Ukrajine riešili analogickou odbočkou v Gaze. Zavesením mojej knihy na net a sprejovaním odkazov na verejných priestranstvách som docielil značnú jej popularitu v počte niekoľko tisícov. Nepomohlo to však na výhru. Následne teraz v Iráne. Paralela – podobnosť dosahovania rovnakých cieľov je tu zrejmá. Tzv. iránsky jadrový program, hrozba že Irán vyrobí atómovú bombu je analógiou predstavenia mojej knihy širokej verejnosti. Kniha momentálne v spoločnosti koluje, je to ale kontrolované. Dal som ju na voľné stiahnutie na internete pričom odkaz na ňu posielal náhodným ľuďom z okolia práva, novín...

Toto je analógia obohateného jadrového materiálu. Predstavte si akým činom by som mohol na seba upriamiť pozornosť.

Problém s kuciakovou vraždou je jej vyriešenie. Nemá logiku a ani motív. Ja vysvetlenie prinášam a zároveň tvrdím, že slovenská vláda sa nie len nečinne prizerala ale sa na nej aj podieľala. Atómovou bombou je tak nie len vyriešenie tohto zločinu, ale aj dokázanie, že náš vládca fico za pomoci najväčšej demokratickej krajiny na svete, svetového policajta poriadku ho dal vlastne popraviť. Ako by asi prebiehal súd na Slovensku s týmto človekom navyše z pozadia sa pozerajúcou knihou? Občianska vojna? Kniha ukazuje súvis ako sa veci dejú všeobecne. Je napísaná pútavo, brutálne. Odhalením tohto faktu prichádza ďalší problém s analógiou kedy jednotliviec porazil systém. Palantír dostane na frak, Irán vyhrá, petrodolar fuč, ukrajinská vojna skončí. V súvislosti s ukrajinskou vojnou už ani neviem kým som. Začal som ako Zelenský – herec, pretože na to aby ste vedeli dobre hrať „poker“ musíte mať herecké nadanie, zelená-zelenský, pretože som sedel za trávku, no postupom času, keď sa veci nevyvíjali podľa predpokladov, som sa striedavo stával Putinom. Situáciu v akej sa Zelenský nachádza a ani možnosti ako môže konať či reagovať nedokázalo dobre zrkadliť moje konanie. Neraz sa stalo, že slová ktoré som použil sa v doslovnej replike objavili v prednese jedného alebo druhého hneď nasledujúci deň.

Moja komunikácia s druhou stranou prebieha viacerímy kanálmi. Jednak je to rozhovor s ľuďmi z môjho okolia, potom na cestách sa mi objavujú alebo neobjavujú autá. Napríklad jaguár je priradený k žene pretože ona taký mala, ktorú som stretol v zahraničí, ktorú mi ponúkali, nič z toho ale nebolo, lebo aj keď zastávala vysoký post a dobre vyzerala, nedokázal som s ňou

komunikovať. Druhej strane to nevádí, že sa dvaja ľudia k sebe nehodia, jednoducho dobrovoľne-nasilu ich dajú dokopy aby splodili potomka a je po hrozbe. Alebo je to volkswagen Arteon, ktorý je pridelený k už spomenutej výherkyni. Potom je to internetom. Posielaním emailov. Objavovanie reklám, ktoré vám vyvolajú asociácie, facebook, instagram generujúce príspevky... a v neposlednom rade moja aplikácia duolingo, prostredníctvom ktorej som sa učil angličtinu. Tam bola komunikácia priama.

Ako správne poznamenal Marián Leško že je až zarážajúce ako slovenská a americká politika sa zrkadlí. Napr. „náhodne“ sa vyskytnutý pokus o atentát na vodcu štátu paralelne v rovnakom čase v Amerike aj na Slovensku.

Ako začala vojna s Iránom a kedy a prečo? História konfliktu samozrejme siaha ďaleko do histórie ale v dobe voľného šírenia všetkých informácií je „vtipnou“ vsuvkou Izrael a jeho náboženský motív - budovanie veľkého Izraela. Irán rozlohou ako Nemecko, Francúzsko, Španielsko, Portugalsko a Česko-Slovensko dokopy navyše v rebríčku krajín, ktoré majú najväčšie rezervy ropy na zemi zastáva tretiu pozíciu hneď za Saudmi a prvou Venezuelou. Sadam Husain napadol Irán a použil aj americký darček – chemické zbrane, ktoré sa samozrejme potom stali zámienkou na vpád USA do Iraku), pretože keď sme neporazili medveďa postačí nám zatiaľ aspoň pes aby sme na chvíľu nenažrato-tučnú, pyšnú americkú populáciu uspokojili. Odchodom atómového veku a nástupom softwarového sa veci vyvinuli inak. Irán je ovládnutý už dávno. Mierové rokovania v júni 2025 a ich sabotovanie náhlím zaútočením má analógiu s mojím výstupom na Lomnický štít. (Aká hovadina))

Po starých rodičoch máme dom pod Tatrami a v tom období som paralelne s „našími“ rokovaniami robil prerábku tamného interiéru. Mal som skončené a chystal som sa teda na odchod. Počasie bolo premenlivé – pekne ale miestami oblačno. Rok pred tým som bol ako amatér na Gerlachovskom štíte. Vyšiel som naň (no bolo to o vlas) a aj to za malého príspevku poľskej skupiny. Bol som sám a na ceste na vrchol som ich stretol. Ich vodca celou tou situáciou bol prekvapený a aj tým, že som to dal. V tomto prípade mi palantir pomohol, pretože nikoho iného som na tej ceste nestretol iba ich a oni aj napriek tomu, že som používal online mapu, mi ukázali správnu cestu. Moja strata v tomto prípade by nezapasovala do plánov. V tejto situácii, ale moje rozhodnutie vydať sa na cestu prišlo spontánne, na poslednú chvíľu. Pripravoval som sa na ten výstup už dlhšie, sledovaním videí ale ako píšem počasie tomu veľmi neprialo a tak som o tom ani neuvažoval. Práca som dokončil, ráno vstal a keď som videl oblohu, namiesto prípravy na cestu domov vybral som sa na Lomničák. Bolo už neskoro, cca desať predpoludním keď som dorazil do dediny odkiaľ sa túra začína. Zobral som si vak a v duchu si povedal, že je síce neskoro, vrchol to zrejme nebude ale aspoň sa prejdem. Podľa spomínanej aplikácie mapy.cz som sa potúlal po okolitom lese tatier až celkom pekne vysilený okolo tretej dorazil do Lomnického sedla. Hovorím si, „sakra, už som tak ďaleko, pozriem hore hvezdáreň čo by skalou dohodil a teraz mám ísť dole?“. Nie, trochu vychladnem a idem hore, vrchol to zrejme nebude ale aspoň pekný výhľad.

Nie som žiaden horolezec. V živote som nevisel zo skaly na lane. Môj prvý výstup bol pár rokov dozadu na Kriváň. Potom znovu na Kriváň so sestrou a neterou, potom Slavkovský štít, dva krát Rysy, Končistá a keď som odtiaľ schádzal všimol som si sólo ľudí z Gerlachu, ktorí ma presvedčili, že to skúsím. Tak sa aj stalo. Tam

som stretol mladého poliaka stúpajúceho na Bradavicu, ktorý mi povysvetľoval ako ďalej keďže tento výstup už mal za sebou a tiež podotkol, že ak prežijem Gerlach dám aj Lomničák. Ten prišiel na rad teraz a ja vyzbrojený chabými informáciami, pokročilým časom a vysilením pretože palantír mi hekol mapy). Pri pozeraní videí som zistil, že najlepšia zážitková trasa je cez gypsyho feratu . Jedná sa o jeden z najnebezpečnejších úsekov v Tatrách.

Päťdesiat metrov sa držíte reťazí pri sklone šesťdesiat stupňov balansujete nad štyridsať metrovou priepastou. To som chcel skúsiť, ale nie teraz. Na videách som videl vyplašené výrazy v tvárach po prekonaní aj skúsenými horolezcami. Na také extempore som sa teraz necítil. Riskujem dosť ale nie strmhľav... Druhá strana vedela že sa mi páči táto cesta, nevedela ale o mojom rozhodnutí sa jej pre túto chvíľu vyhnúť. Aj tak som ale zle odbočil. Píšem, „chabé informácie“. Nešiel som pravou stranou po reťaziach ale ľavou lezeckou. Ani skoby, ani laná, ani reťaze, žiaden sprievodca, heknuté mapy, salevi na nohách a cyklistická prilba. Chcel by som vedieť priemer v percentách možného páde pri zohľadnení daných faktorov od skúsených horolezcov.

Dvanásteho júna 2025 v čase 17:12 som si spravil selfee na Lomničáku pred číslom zobrazujúcim jeho výšku. Výstup bol namáhavý, miestami som prepadol sekundovej panike, pretože dole sa nedalo ísť a ja som nevedel ako sa hore dostať a kam hore idem. Pochopil som, že hore je niekde na vrchol a tam je hvezdáreň. Prišiel som na to ako ísť ďalej. Boli tam dva či tri momenty, kedy som si musel nechať dlhý čas na premyslenie najlepšieho možného zachytenia.

Ak sa človek dobre pozná, pozná presný výklad frázy „pýcha predchádza pád“. Poznaním toho je, že podvedomie vás týmto na chvíľu nadobudnutým sebavedomím upozorňuje, aby ste si dali pozor, pretože príde pád. Stúpal som hore po skale,

sústredený na trasu a začal som premýšľať nad tým, aký som dobrý, že som to dal až tu. Čo všetko mi na to ľudia povedia, ako budú prekvapení. Vtedy som spozornel a nahlas si povedal, „len pomaly chlapec, buď opatrný, niečo prichádza“. Takto som vytušil blížiac sa už spomínané krkolomné úseky. Tak som ich opatrne prekonal.

Dátum a čas sabotovanie rokovaní a dodaná pomoc je na nete. Môj pád, moja prípadna smrť či liečba by náš boj niekam posunuli a to niekam chcel môj protivník v panike určiť. Ja – Irán to skoro nedal. Ak by som padol, padol by aj Irán, ja som ale vyšiel a Iránu v poslednej chvíli na pomoc prišli „spojenci“ s ich intelom.

Druhou analógiou je druhé sabotovanie ďalších pseudorokovaní vo februári tohto roku, ku ktorému bol vraj vydaný súhlas už v decembri. Vedeli čo a ako bude pokračovať. Chceli to skončiť. Môj otec po „nehode“ v roku 2011 mal zdravotné problémy, ktoré za pomoci psychologického nátlaku sa len zhoršovali. Manipuláciou okolia a všetkých možných faktorov spôsobených mojou prítomnosťou v dome a neustálym našim bojom vyústili v ďalšie jeho operácie s orgánmi a nakoniec aj strojčekom na srdci. Jeho zdravotný stav sa paralelne s ich nátlakom a vydieraním ma zhoršoval. Musel som niečo spraviť aby som to celé ukončil. K decembrovému pripravovanému stretnutiu s mojou vysnívanou, k našej dohode nedošlo, pretože ich podmienka že najskôr dokumenty potom láska mnou neboli akceptovateľné. Môj vek, jej vek, moje financie a jej postavenie a dlhá história zrady. Rýchla cesta do pekla. Náhodné noci som sa teda rozhodol veci radikálne zmeniť a tak zobral sprej a šiel na stenu ústavného – sračkového súdu nasprejovať odkaz internetovej stránky s mojou knihou a voľne stiahnuteľnými dokumentami.

(vypoved.webnode.sk), alebo na vlakovej či autobusovej stanici, alebo na pešej zóne... Chcel som prekonať nečinnosť verejnosti bez toho aby som niekomu ublížil a aby som zastavil ich konanie voči otcovmu stavu. Nepomohlo to. Radikálne sa jeho stav zhoršil. Pár dní pred jeho smrťou som celú stránku zablokoval no nepomohlo ani to.

Samozrejme niekoho napadne, prečo niekto s takou mocou dopustil, aby tieto veci voľne viseli na internete. Prečo ich jednoducho nevymazal, alebo nezablokoval. Odpoveďou je ukázanie tváre, ukázanie konania, dôkaz o tom, že niekomu sa to nepáči. Nič také nie je prípustné, aby sa odhalilo konanie ešte aj kontrarozviedky. Koľko potom tých kontra-kontra rozviedok by sme mali? Bol by to jednoduchý postup, ale dôkazový materiál. Odstránenie prebieha tak, že vás dotlačia aby ste to sami urobili.

Môj otec sedemnásteho februára zomrel. Bola to rana ako z dela a ja som do teraz v šoku v hľadaní ako sa s tým mám vyrovnáť. Sprejovanie na dané miesta je ako fackovanie, upozorňovanie, že som pod tlakom, že potrebujem aby ubrali. Ozajstná rana sa robí inak. Za bieleho dňa, demonštratívne v meste Bratislava kde je to kurva vidieť. Nechám vám predstavivosť pracovať čo všetko by som mohol spraviť a ako by som to mohol aj odôvodniť. Trúchlil som, smútil som a plakal. V psychológii existuje koncept šiestich fáz straty. Je tam hnev, ktorý sa u mňa rýchlo prejavil. Na základe dobre zmapovaného môjho konania predpovedali kedy k útoku dôjde. Zle. Moja reakcia, pri ktorej by zaistili páchatela a ukončili tak hru neprišla v danú noc no ich áno.

Útok na Irán prebehol simultánne útokom na hlavu štátu a útokom na dievčenskú školu. Analógiou smrti Ajatoláha je smrť môjho otca a útok na dievčenskú školu je ich rana istoty ktorá mi

bola udelená štyri dni po otcovej smrti, keď mi ukázali moju vysnivanú v náručí iného. Dievčenská škola preto, lebo keď mi ju predstavili pred dvomi rokmi mala len šesťnásť no ja štyridsať dva. Srdce si nevyberá. Pri čítaní mojej knihy pochopíte moje konanie v súvislosti so Zdenou. Mám vyhradení vkus na vzhľad, na harmóniu komunikácie a na šikovnosť. Vek do toho zapadá len v podskupine. Moje dávno prezentované kritéria dali do systému, ktorý im vygeneroval adeptky. Bol som ňou totálne okúzlený, bola ale veľmi mladá a tak som sa jej ani nedotkol len som ju z blízka obdivoval. Levicu krásneho vzhľadu, nadania, charakteru, vtipu a inteligencie, vlasnosťami ktorými ma tri dni spoločného snowboardovania okúzľovala.

Neskôr mi došlo čo vlastne donekonečna bombardovaná téma „epstein – clases“ zrkadlí.